

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Evagrii Scholastici Epiphaniensis, Et ex Praefectis Ecclesiasticae Historiae
Liber Quartus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,

καὶ ἀπὸ ἰπάρχων

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τόμ. ἑτάρι.

EVAGRII

SCHOLASTICI

EPIPHANIENSIS,

Et ex Praefectis

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

LIBER QUARTUS.

Κεφ. α΄.

Περί τῆς ἐν τῇ πρώτῃ βασιλείᾳ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ὅ, ὡς μοι λέλει-
πται, πρὸς τὴν ἀμείνω μεταχω-
ρησάντων λήξω, ἰσὺν ἰπάρχου, τῆ
ἀλλογενῆ ἀμπεχόνῃ χρησίμῃ, ἐνάτιον ἀγόνον
τὸ πανέμο μινός, ὃς ἰεὺς πρὸς Ῥωμαίων
ἀπόμασαι, χρηματισμοῦ τὸ ἀποχεῖν ἔκτον
καὶ ἐξήκοστον καὶ πεντακοσίου ὄντος, ὑπὸ τῶν
βασιλικῶν (ρωμαυλοφύλακων ἀναρρήθεις,
ὡς περὶ ἡρχεῖν, ἡγεμῶν τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τάξεων
καθ' ἑαυτὸν ἀειδέτερον τὴν ἀρχὴν τὴν αὐτοκρα-
τοραπάσης ὑπέστερον ἐλπίδ' ὅτι γε πολ-
λοὶ ἐξέχοι καὶ πρὸς πᾶσαν διδαιμονίαν ἦκον-
τες, καθ' ἑαυτὸν ἀναστασίε συζενείας,
πᾶσαν τὴν δυνάμιν ἐφελκόμενοι, τὴν τοσαύ-
την αὐτοῖς ἀρχὴν ἀειδοαλὲν ἐξίχυσαν.

Κεφ. β΄.

Περί ἀμάντιος ἑὸς ἑτάρι καὶ Θεοκρίτου, ὅπως τε τέτυκτο
ὁ ἰσὺν ἰπάρχου.

ΗΝ ὁ ἀμάντιος τῶν βασιλικῶν κοιτώ-
νων πρὸς ἑαυτὸν, ἐς τὰ μάλιστα δυνατός, ὃς
ἐπειδὴ μὴ θεμιτὸν ἰσὺν ἀνδρατῶν ἀνδρείων ἐ-
ξερμένον ἐς τὴν Ῥωμαίων παρελθεῖν ἀρχὴν,
ἰσὺν Θεοκρίτου πιστοῖσι τυγχάνοντα, τὸν ἐ-
σέβαν τὸ αὐτοκρατορῶν ἀρχῆς ἀειδοαλὲν καὶ
δη τὸν ἰσὺν μετ' ἀπέμπετον ποισάμενος,
χρηματίζοι μεγάλα δίδωσι, διανέμει κε-
λεύσας τοῖς ἐς τὸ μάλιστα Ἰπληδέοις, οἷοις
τέστι τὸ ἀλλογενῆς χημά τῶν Θεοκρίτου ἀει-
δοαλὲν ὡς εἴτε τὴν δῆμον τοῖς χημασίον ἐξωνη-
σάμενος, εἴτε τὴν τῶν καλεμένων ὡς κοινῶν
ἀνοιαν, φασί γ' ἐπ' ἀμφοτέρω, τὴν δ' ὀ-
χλὸν περιεβάλετο αὐτίκα γένεθ' ἑτέρων, τὸν
τε ἀμάντιον Θεοκρίτον τε ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνι-
σεν.

CAP. I.

De Imperio Iustini Senioris.

ANASTASIO igitur ex hac luce
ad meliorem sortem translato,
Iustinus genere Thrac Imperia-
lem purpuram sumpsit, die nono men-
sis Panemi, qui à Romanis Julius dicitur,
anno urbis Antiochia quingentesimo
sexagesimo sexto: Imperator ren-
tuntiatius à militibus qui ad principis
custodiam erant deputati, & quibus
ipse præerat, cum esset omnes excubi-
torum. Porro Imperium adeptus est
præter omnium expectationem, cum
multi essent ex propinquis Anastasii,
viri nobiles ac beati, omnemque eam
potentiam consecuti, quæ Imperatori-
am dignitatem ipsis comparare pos-
set.

CAP. II.

*De Amantio Eunuchō & de Theocrito. Et
quomodo à Iustino interfelli sunt.*

ERAT tunc Præpositus facti cubi-
culi Amantius quidam, summa
vir potentia præditus. Qui quoni-
am utpote Eunuchus, Imperio Roma-
no præesse ipse non poterat, Theocri-
to cuidam quem sibi fidissimum existi-
mabat, Imperialem coronam impone-
re cupiebat. Iustino igitur ad se ac-
cessit magnam pecuniæ vim tradidit,
jubens ut eam divideret iis qui ad hanc
rem conficiendam erant idonei, & qui
Theocrito purpuram conciliare pote-
rant. Iustinus verò, sive populi suf-
fragia, sive Excubitorum benevolen-
tiam ea pecunia cum redemisset, u-
trumque enim dicitur: Imperium as-
sumpsit. Qui continuo Amantium
& Theocritum cum aliis nonnullis è
medio sustulit.

CAP. III.

Quomodo Justinus Vitalianum per fraudem interemit.

VITALIANUM vero in Thracia degentem, qui Anastasium Imperio exuere conatus fuerat, Constantinopolim evocavit: potentiam quidem ejus & peritiam rei militaris, pervulgatam quoque apud omnes nominis ejus famam, & adipiscendi Imperii cupiditatem reformidans. Ceterum cum sagaci animo praevidisset, se nunquam illum in potestatem suam redacturum esse, nisi amicitiam eum simularet: fraudem vultu tegens, ita ut deprehendi non posset, cum Magistrum unius ex duobus exercitibus Praesentis malitiae constituit. Dein persuasioni magis magisque anam subministrans, quo Vitalianum amplius deciperet, ad Consulatum eum promovit: Vitalianus igitur Consul factus cum in palatium venisset, ad quandam interiorem januam fraudulenter casus occubuit, malorum quibus Imperium Romanum per summam contumeliam affecerat, has penas perfolvens. Sed haec quidem postea contigerunt.

A

Κεφ. γ΄.

Ος βιβαλιανόν ανέλε δόλω έισήνω.

ΤΟΝ δέ γε βιβαλιανόν έπι της θρακας ποιεμνον, ος ανασασιον εξασατε βασιλειας θεβληθη, ως προς την κωνσταντινην μητροπολιν διεσασμην αυτην εως αμνηστην αμφοτους πολέμους εμπειριαν, τε ως πασικλεθ, και λω ειχε αετι βασιλειαν εφεσιν. διδυβολως η επιστας, ως εχ' ετερος αυτε πεσεισαι, μη λω φησιν ειναι αεσποισατο, και τω δολω αεσποειον ανεξελε κτον αεσπεις, ερεθηνον αυτην ος τη και λωμνον περισειλιον αναδενουσα πλειω η τη περισειλιον διδουσε, επ' εστατη μελζον, κ' ες υπατους τον βιβαλιανον ανασεβαζα. οσα της υπαλειας εχομνον, επει και τα βασιλεια γεγονεν, εν τμη μεστω δωρα δολοφονηεις ετελδτησε, παστω τω παρ αυτη η της ρωμαικων δερχης παρσειλιον, ταυτω και λαβων. αλλα ταυτη μην υσερον γεγονε.

CAP. IV.

Qualiter Justinus, pulso Severo, Paulum in eius locum substituit: Et quomodo Euphrasius paulo post Antiochenam sedem obtinuit.

PRIMO autem Imperii sui anno, Severum qui Antiochia Episcopus, sicut supra dictum est, fuerat ordinatus, propterea quod Chalcedonensem synodum sub Anathemate damnate quotidie non cessabat, praecipue in Epistolis quas εθρονισμας vocant, & in responsionibus ad easdem Epistolas quas ad singulos Patriarchas mittebat: quae quidem ejus Epistolae susceptae sunt dumtaxat Alexandriae à Joanne qui priori Joanni successerat, & à Dioscoro ac Timotheo, & ad nostram usque aetatem servatae sunt: & quia hanc ob causam multae contentiones ortae fuerant in Ecclesia, & Fidelium populus variis in partes scissus erat: comprehendi justit Justinus, & linguae obscuritate plecti, sicut à quibusdam proditum est. Hujus rei executio mandata est Irenaeo qui tunc Comes Orientis, Antiochiae residebat. Certe Irenaeo in mandatis datum fuisse ut Severum compre-

C

Κεφ. δ΄.

Οποι και σευηρον εξελδσας παστων ανεισηγαμιν, μετα ην δε και ευφρασιον αντιοχειας εθρονε καταζητη.

ΤΟΝ δέ γε σευηρον ος της ανιολχε περιδρεθ' εκεχεθρονηθη, και τα τα φαστα τα διγησαντο, επειδη την εν και λωδον σποδον εφ' εκασης αναθεματι αεσδλησεν επαυσατο, και μαλιστα γε εν ταυς και λωνας εν θρονισμας συλασας, και ταυς ταυτοι αμοιβαίαις, ας διεπεμψατο τοις εκαστη πατριάρχαις, εδ' εχθησαν η μονον ανα τα αλεξανδρε πολιν προς ιωάννη, τε μεστω περτερον ιωάννη, διοσκορε τε αυ και πωθεεις, αι κ' μεχρη ημην διασφονται. ποστω τε εν τευθεν η της εκκλησιας επανειστω ειδες, κ' οπισσταθ' διηρεθη λεως, κελδησεν τω πρώτω της αυτε βασιλειας επανεισθεθεντα τον σευηρον πονας εισπραχθη της γλωσσης διαλεμνομνης, ως ονοιας τε εθρονηται ειρηναις τλω προξεν εγγειωδ' ενθ' ος εφσηηκει τη εωα των δερχων να τλω ανποχε. ποσδται η ταυτε της και αυτον εποχης τον ειρηναιον εγγειωδ' ηται.

ὁ σενήρⓄ πρὸς ἐνίαν τῶν ἀποχέων γράφων, καὶ τὸν τρόπον τῆς φυγῆς διηγούμενος· ἐν-
 ταμεγιστὰς λοιδορίας τὸν εἰρωναῖον βάλ-
 λει, καὶ πᾶσαν ἀπὸ φυλακῆν ἀκρεῖβη ᾤει-
 φαντα μὴ διαδράναι τῆς ἀπόχου· εἰσὶ δὲ οἱ
 φασιν ὡς βίβαλιανὸς τὴν γλῶσσαν ἐξήησατο
 τῷ σενήρῳ, ἐς ἐπὶ ᾧ τὰ ἱερῶν ἀπεώπασα
 δοκῶν φέρειν, διότι γέεις αὐτὸν ὑβρίζειν ἐν τοῖς
 ἐαυτοῦ λόγοις ὁ σενήρⓄ. Φσίγχε δὲ ὄμω τὸν οἰ-
 κίον θρόνον ἀνὰ τὸν γορπιαῖον μῦθα, ὃν σε-
 πτεμβριον ἡ ρωμαίων λέγουσιν, ἔδομον κ,
 ἐξήκοσον καὶ πεντακοσίον ἐπέθετο χρηματιζέ-
 σης τῆς ἀντιόχου. καὶ μετ' αὐτοῦ ἐς τὸν θρόνον
 ἀνεσιπαύθη, κελυθώεις τὴν ἐν καλχη-
 δόνι σύνοδον ἀναφανδὸν κηρύξεν. παύθη
 μὲν ὁ μὲν ἐτελοῦσι ἀναχωρήσας τῆς ἀντιό-
 χου, τὴν πάντων ἐλλεταμπορείαν, τὸν βίον
 διαμετεσησάμει. διφρασίⓄ δὲ μετ' αὐτὸν
 ἐξ ἱεροσολύμων, ἔπι τοῖς κατ' αὐτὸν ἀνεσι-
 παύθη.

A henderet, Severus ipse in litteris quas ad quosdam Cives Antiochenos scripsit, fugæ suæ modum exponens, testatur. Quibus in litteris Irenæum multis probris incessit, ut pote qui vias omnes diligenti custodia intersepisset, ne ipse ex urbe Antiochia posset effugere. Sunt qui dicant Vitalianum, dum gratia & auctoritate plurimum valere videretur apud Justinum, linguam Severi ab eo poposcisse, propterea quod Severus in suis concionibus ipsum conviciis appetere consuevisset. Porro ex Antiochena sede fugit Severus mense Gorpicæo, quem Romani septembrem vocant, Anno urbis Antiochiæ quingentesimo sexagesimo septimo. Post quem Paulus ad Episcopalem thronum promotus, Chalcedonensem Synodum palam prædicare iussus est. Et Paulus quidem cum sua sponte Antiochiâ discessisset, tandem per actò vitæ suæ cursu, fatali morte interiit. Euphrasius vero post illum, ex urbe Hierosolymitana veniens, Episcopatum obtinuit.

Κεφ. ε.

CA P. V.

Περὶ τῶν γενομένων ἐν ἀντιόχειᾳ, καὶ σεισ-
 μῶν, ὅτι καὶ ἰουφρασίⓄ ἐν χλωδείοις ἐτιλί-
 τασιν.

De incendiis & terra motibus qui Antiochia contigerunt: quibus obrutus Euphrasius interiit.

ΥΠὸ τοῖς αὐτοῖς ἱερῶν χρόνοις, ἐμπρησ-
 μοῖτε συχνοὶ καὶ θῆνοι κτ' τῶν ἀντιόχου
 γενοσιν, ὡς περὶ ἠγοούμενοι τῶν γενημέ-
 νων ἐν αὐτῇ φεβρωάτων κλόνων, καὶ αἰε-
 οῖμιον τοῖς παθήμασι παρεχομένων. μὲν γὰρ
 βραχὺν τινα καιρὸν, ἐν τῷ δίδομῳ ἔτει τῆς
 αὐτῆ βασιλείας, μὴ δέκατῳ, ἀνὰ τὸν δε-
 τεμῖσιον μῆνα ἤτοι μᾶιον, ἐν ἀτῆ καὶ εἰκοστῇ
 αὐτῆς ἡμέρᾳ κατ' αὐτὸ τῆς μεσημβρίας τὸ σα-
 φερῶτατον, τὸ ἕκτης ἡμέρας τὸ καλουμένης ἐβ-
 δομάδⓄ, βρασμὸς καὶ σφοδρὸς ἐπελθὼν
 ἐς τὴν πόλιν, μικροδὲ πᾶσαν ἀναπέψαντες
 κἀήγαγον. οἷς καὶ πῦρ εἰπέτο, ὡς περὶ τὴν
 ἀμφοτέρων μετ' αὐτῶν διανημάμενον. ἀ γὰρ
 οὐκ ἔνοιε κατέλαβον, τὸ πῦρ ἀμφινεμύμενον
 ἐξ ἑλθεκωσέ τε, καὶ ἀπετέφρωσε καὶ ὅσα
 μὲν τῆς πόλεως πέποιθεν, ὅσοι τε τὰ πυρὸς
 καὶ τῶν ἱερῶν ἔργων γεγόνασιν, ὡς τὸ εἰ-
 κὸς ὑπέδειξε, ὅποια τε ἀπὸ ἀδοξῆ καὶ λόγου
 κρείττω συμβέβηκε, ἀπὸ παθῶς ἀφῆγται ἰω-
 ἀνῆ τῷ ῥήτορι, ὡς δὲ τῆς ἰστορίας καταλή-
 ξαντί τελευτᾷ δὲ ὄμω ἐγκαταληφθεῖς τοῖς
 ἱεράμασι καὶ ὁ διφρασίⓄ, ἀλλήτ' πόλεως

EJUSDEM Justinī temporibus, crebra graviaque incendia Antiochiæ contigerunt, quasi præeuntia horrendis terræ motibus qui postea infecti sunt, & quasi exordium venturatum calamitatum. Etenim brevi post tempore, anno Imperii Justinī septimo, mense decimo: mensis Artemisii quem Majum Romani vocant, die nono ac vicesimo: sexta feria hebdomadis, æstu meridiei ferventissimo, succussio & terræ motus urbi supervenientes, pœne universam prostraverunt. Post hæc lectus est ignis, quasi calamitatem cum illis partitus esset. Quæcumque enim loca à successione & terræ motu subverta non fuerant, ignis depascens in cinerem ac favillas redegit. Porro quæ urbis loca labefactata fuerint, & quot hominum millia incendio ac terræ motibus, sicut verisimile est, perierint: quæ item admitanda contigerint & omnem dicendi vim longe superantia: lugubri stilo Joannes rhetor exposuit, ea narratione historiam suam claudens. Postremo Euphrasius quæque eadem ruina oppressus, urbem

calamitatem auxit, cum nemo super-
esset qui res necessarias provideret.

Ασυμφορὰ, ἵνα μὴ τῷ Ἀπὸ τῶν Ἰνδίων ὁ πῶ-
ροῦν ἦ.

CAP. VI.

De Ephramio Euphrasi successore.

VERUM salutaris Dei providentia,
quæ antequam feriat, remedia pa-
rare solet, & citæ suæ gladium clementiæ
acuit, & desperatis rebus, misericordiæ
suæ fores aperit, Ephraemium tunc Co-
mitem Orientis excitavit, ut omni cura
ac sollicitudine prospiceret, ne ex re-
bus necessariis quidquam civitati dees-
set. Quem admirati hanc ob causam B
Antiocheni, Episcopum urbis com-
muni suffragio elegerunt. Igitur Ephra-
mius Apostolicam sedem, tanquam
præmium ac mercedem suæ erga urbem
illam providentiæ fortitus est. Elapsis
deinde triginta mensibus, eadem civi-
tas terræ motibus denuo quassata est.
Quo quidem tempore Theopolis muta-
to nomine appellata est, & Imperator
omni cura ac diligentia ei prospexit.

Κεφ. 5'.

Περί φραμίου ἢ μέγα εὐφρασίον.

ΑΛΛ' ἡ τῶν ἀνθρώπων σῴτηρα, ἡ δὲ
δαιμονία, ἢ πρὸ τῆς πληγῆς τῆς φάρμακον
πάθησα, ἢ φιλανθρωπία τὸ ξίφος τῆς
γῆς θήγχεσα, ἢ ἀπ' ἀντιῶ τὴν διπλοῦσιν
τῶν οἰκείων ἀνοίγησα συμπάθησαν, ἐφρα-
μιον διανέστησε, τῆς ἐώας δὲ γῆς τῆς
πῶροῦ, πᾶσαν ἀναζώσα δὲ φροσίδα, μετὰ
τῷ Ἀπὸ τῶν Ἰνδίων Ἰπλιπτεῖν τὴν πόλιν οὐκ ἀπέ-
θεν ἀγασάμενοι ἀντιοχείων παῖδες, ἐς κείνην
ἠφίζονται καὶ τὸν δόξολογὸν λαλῶντες
νον, ὡσπερ μετ' ὅν καὶ γέρας τῆς τοσαύτης
προνοίας τῆς κληρωσάμεν ὅτι πέπονθεν
ἀνδρὶς ὑπὸ ζῶσι μὲν μίνας λ. τότε κ. δ.
πόλις ἢ ἀντιόχεια προσηγορεῖτο πόλις, καὶ
ἄλλης προνοίας πρὸς τὴν βασιλείων τυχεύσα.

CAP. VII.

De Zosimo & Joanne, qui miraculis claruerunt.

SED quoniam superiorum calamita-
tum mentionem fecimus, nunc alia
quædam operi nostro attextamus, me-
moratu in primis digna, quæ ab illis ipsis
qui ea viderant accepimus. Zosimas
quidam fuit Monachus, ortus ex Phæ-
nice quæ maritima dicitur. Patriam ha-
buit Sindem, vicum qui ab urbe Tyro
viginti fere stadiis distat. Is tum ciborum
abstinentia & usu, tum aliis virtutibus,
ita Deum sibi conciliaverat, ut non mo-
dò ea quæ futura erant prævideret, ve-
rum etiam ab omni perturbatione ani-
mi per Dei gratiam liber esset. Cùm i-
gitur aliquando esset in urbe Cæsarea
quæ metropolis est, unius è tribus Palæ-
stinis, in ædibus spectatissimi cujusdam
viri: Is erat Arcesilaus, vir nobilis & eru-
ditus, qui & honoribus quos gesserat,
& reliquis vitæ ornamentis conspicuus
habebatur: Eo ipso temporis articulo
quo Antiochia terræ motu subversa est,
repente mutato vultu ingemiscens at-
que altum suspirans, tantam lacrimarum
copiam effudit, ut solum madefaceret.
Simul thuribulum poposcit, per-
que universum locum in quo stabant, cùm
thus adolevisset, humi se prostravit,

Κεφ. 7.

Περί ζωσιμά καὶ ἰωάννη ἢ θαυματουργῶν.

ΑΛΛ' ἐπεὶ τῶν εἰρημένων ἐμνήσθημεν πα-
θημάτων, φέρεται ἕτερα ἀπὸ τῶν ἀ-
ξιολόγων τῶν παρ' ἡμῶν πρὸς ἡμῶν, ἀπὸ
ἐς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἰσορησάντων ἐκ τῶν ἐκείνων
μᾶς ἀνέστη ὁ Φοίνιξ, τῆς λεγομένης πα-
λίας, κωμῶν σὺν δὲ πατρίδα κληρωσάμε-
ν ὅτι, διέχεσαν τῆς τῶν τυρίων ἐπὶ σαδοῦν
τὸν μόνον διαθλέων βίον. ὅσα τὰς ἀφ' ἑ-
ξοῦ τῶν προφῶν, καὶ τὰς ἀλλὰς δὲ αἰ-
βίς, τὸν θεὸν ἐσοικισάμεν ὅτι, ὡς μὴ μ-
νον διοραῖτα μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ πάσης
παθείας χάριν λαβεῖν, σωτῆρ τῶν π-
πῶσιμων ἀνὰ τὴν καίσαρ πόλιν, ἢ μᾶ-
τῶν παλαιῶν ἠγαίται. ἡ δὲ ἀεὶ ὅσα δὲ
σίλα ὅτι, ἀνέστη πατρίδος τε καὶ λόγῳ ὅτι
ἀξιωματῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῶν κοσμοῦται
ἀνδρὸς βίον ἠκῶν. ὅσα ὁ ζωσιμᾶς ἐκ τῶν ἀ-
ρεῖ τῆς ἀντιόχεια πλώσεως ἀθρόον Ἰπτιογῶ-
σας, ὀλοφύρομεν ὅτι, ἢ μύχιον ἀνομι-
ξας, δακρυὰ τε τοσαῦτα σπείσας, ὡς
τῶν γλῶσσῶν ἐπεβέξαι, θυμιάθειον ἐξήσασ-
το, καὶ πάντα τὸν χρόνον ἐν τῷ καθ' ἑσθῆρας
Ἰπτιογῶσας, ἐπὶ γῆς εἰσὼν ἐπίπ-
προσενχῶν

πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐπιτομήν αὐτῶν ἐπιπέσειν. ἔπειτα πυνθανομένους τὸν ἄρχιεπίσκοπον ἰεροσόλυμων, τί ἄρα τὸ
 ἔτι διαλαράξαν εἶναι, διαρρήδην εἶπε, τὴν
 ἰσχυρῆς ἀντιόχεις πώσεως ἀντίκα τὰ ὦτα
 αὐτῶν ἐξομεῖσθαι. ὡς τὸν ἄρχιεπίσκοπον καὶ οὐδὲν
 παραβουλήσας ἐκπεπλημένους ἀναγράψαι
 τὴν ἕραν, εὐρεῖν τε ἐς ὑπεροχῆς ὡς ὁ ζωσι-
 μάς ἀπεφίνατο. διὰ τῆς πολλὰς τε καὶ ἕτε-
 ραι θεσημεῖαι γενοασιν, ὧν τὸ πᾶν πα-
 ρεῖς, ἐπεὶ καὶ κρείττονος εἶπεν δεξιμῶν τῶν
 ἰσχυρῶν ἐσαρῆνα λέξω. Ἐν ἡμέρᾳ τῶν ζωσι-
 μάς ἀνῆκε, ἰωάννης τένομα, ταῖς δεξιαῖς αὐτοῦ
 πλῆσθαι ἐν χειρὶ τῆς λαύρα. καὶ ἵπρος
 τῆς ἐξαχμῆς τῆς χαράδρας, ἀνατὸ ἀρκίτων μέ-
 ρος τῆς λεωφόρου, τῆς φερέσσης τῆς διαπορδόμε-
 νος ἐξ ἰεροσολύμων ἐπὶ τὴν ἰερουσαλήμ πόλιν,
 τὸν μονῆρ τε καὶ αὐτὸν διαπαλαίσας βίον,
 ἐπισκοπῆσας ἵπτην εἰρημῆν μοι καίσαρος
 πόλιν. ὅσῳ ἰωάννης ὁ χειρὶ τῆς δε-
 κσιλάς τῆς λελεγμένη μοι γυναικῆ ἀγκυρῆ
 θάττηρον τὸν ὀφθαλμὸν ἰσχυρῶς ἐκκο-
 πῆσα, ὁμομαῖος ἢ καὶ αὐτὸν τὸ παῖδος
 ὀπισθεν ἰσχυρῶν. ὡς δ' ἐν ἐθεάσασθαι, τὴν τε
 κόρην ἐκπεσῆσαν, τέλειον τε τὸν ὀφθαλμὸν
 διαρρῦεῖν, ἀσὸς ἐπὶ ἰσχυρῶν τὸν τινὶ παρεφο-
 μαρτῆτων ἰσχυρῶν ἐνεγκῆναι, ἐσαγαγῆναι τε τὸ
 διαρρῦν ὡς αὐτὸν δὲ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀσὸς ἐπὶ
 τα τελαμῶσιν ἀναδῆσαι, ἐπιπαρῆσθαι δε-
 κσιλάς. ἔτυχε γὰρ τῶν ζωσιμῶν παρῶν ἐν τῶν
 κατ' αὐτὸν φερῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῆς σιδωνῶν
 ἐκεῖνο κόμης, διεσώσης τῆς καίσαρος σαδῆς
 μάλις αὐτοῦ ἀποσῆς. ὁμομαῖοι τοῦ αὐτοῦ
 τὸν ἄρχιεπίσκοπον ἐκπέσειν οἱ ταῦτα διαγ-
 γέλλοις. κατῆσο ἵπρος ζωσιμάς ὁ δε-
 κσιλάς τῆς διαλέξας ποιηρῶν. ὡς
 ἐπὶ δὲ δὲ γινώσκων, διωλύγιον ἀνεκώκυσσε, καὶ τὰς
 τῆς ἐκπέσειν καὶ διασῶν, ἐς ἕραν ἀνε-
 πεμπε. τῆς ἵπρος ζωσιμάς πυνθανομένους τὴν
 αἰτίαν, τὸ συμβῆναι ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔλεγε,
 ταῖς οἰμωγαῖς καὶ τοῖς δάκρυσι συχρᾶ δια-
 κοπιηρῶν. ἀφῆς ἐν τῆτον ὁ ζωσιμάς,
 αὐτὸς κατ' αὐτὸν ἐς τι δωματίον ἐσρέχθαι
 ἔτα τῶν θεῶν ὡς θεμῆλον τοῖς ταῖς, ἐνε-
 τυλχανε. μετὰ δ' αὐτῶν κατῆσο κατῆσο
 αὐτὸν, ἔχαιρε τε καὶ σεμνά μειδιῶν, κατῆσο
 ἀρχιεπίσκοπον ἔλεγε τὴν χεῖρα καὶ ψυχῶν,
 αὐτῶν χαίρων ἀπῆτι. ἡ χάρις τῶν χει-

A precibus ac supplicationibus Deum
 placaturus. Sciscitanti deinde Arcefi-
 lao, quidnam esset quod illum tanto-
 pere conturbasset, diserte respondit,
 fragorem ruentis Antiochiæ auribus
 suis modò insonuisse. Adeo ut Arcefi-
 laus & qui tum aderant, stupore percul-
 si, horam adnotaverint, posteaq; de-
 prehenderint rem ita accidisse ut Zo-
 simas prædixerat. Alia quoq; permulta
 signa ab eodem divinitus perpetrata
 sunt. Quorum multitudinem præter-
 mittens, quando quidem numerus eo-
 rum iniri non potest, pauca ex iis com-
 memorabo. Iisdem temporibus qui-
 bus Zosimas, floruit vir quidam, Joannes
 nomine, paribus cum Zosima vir-
 tutum ornamentis insignis: qui in
 Chuziba Laura, quæ sita est in extemi-
 tate vallis ad Septentrionalem partem
 viæ publicæ quæ ab Hierosolymis ducit
 Hierichuntem, vitam monasticam &
 ab omni materia seceratam exercuerat,
 & qui supra memoratæ urbis Cæsareæ
 Episcopatum obtinuit. Hic igitur Jo-
 annes Chuzibita, cum supra dicti Ar-
 cesilai uxorem radio textorio alterum
 sibi oculum effodisse didicisset, cursu
 ad ejus domum contendit, vulneris in-
 spiciendi causâ. Ubi verò animadvertit
 pupillam excidisse, & oculum penitus
 diffluxisse, medico cuidam qui illuc ad-
 venerat, præcepit ut spongiam adfer-
 ret, & oculum dilapsum, quoad fieri
 posset, in sedem suam reponeret: spon-
 giam deniq; circumpositam fasciis allig-
 aret. Aberat tunc forte Arcesilaus.
 Versabatur enim eo tempore cum Zo-
 sima, in ejus Monasterio, quod situm
 erat in vico Sydenorum, qui ab urbe
 Cæsarea quingentis circiter stadiis di-
 stat. Statim igitur contentissimo cursu
 properant qui hæc Arcesilao nuntia-
 rent. Sedebat is juxta Zosimam, ser-
 monem cum eo conferens. Qui simul
 ac calum uxoris suæ didicit, graviter e-
 julare cœpit, & capillos vellens ac dis-
 ceptens, in ærem projecit. Interro-
 ganti autem Zosimæ causam tanti lu-
 ctus, Arcesilaus id quod acciderat ex-
 posuit, lamentis ac fletibus sermonem
 crebro interrumpens. Mox igitur Zo-
 simas, relicto illic Arcesilao, ad cubi-
 culum quoddam contendit, in quo so-
 lus, uti mos est hujusmodi viris, Deum
 alloqui consueverat. Aliquantò post
 digressus, hilari vultu ac modeste subri-
 dens, manumq; Arcesilai palpans: Abi,
 inquit, Abi latus. Gratia data est Cu-

z bita. Sanata est uxor tua. Utrumque oculus habet incolumem, nullum ex calu illo detrimentum passa, quando ita placuit Cuzibita. Idque ita evenit, ambobus illis iustis simul miraculum perpetrantibus. Idem Zosimas cum aliquando proficisceretur Caesaream, Afellum trahens cui res quasdam sibi necessarias imposuerat, Leonem obvium offendit, qui in ipsum irruens, raptus Afello, protinus abscessit. Quem Zosimas per silvam insecutus est, quoad usque Leo afelli carnibus saturatus fuisset. Tum Zosimas Leoni arridens: At o Amice, inquit, jam iter mihi penitus interclusum est, quippe qui & agro sim corpore, & provec̄ta jam aetate, nec onus quod Afello erat impositum ipse humeris portare possim. Proinde si Zosimam hinc abscedere vis, sarcinam contra naturam tuam consuetudinem ferarum necesse est, ad propriam feritatem postea revertens. His dictis, Leo tanquam furoris penitus oblitus, Zosimam blandiri cepit, & ad eum statim leniter accurrens, ipso gestu obsequium suum significabat. Zosimas igitur, cum afelli sarcinam leoni imposuisset, ad portas usque urbis Caesareae eum duxit, ostendens hoc facto, quanta sit Dei potentia, & qualiter omnia famulantur atque obediunt hominibus qui Deo vivunt, nec donatam sibi gratiam corrumperunt. Verum ne si plura commemoravero, historia prolixior efficiatur, eo revertar unde digressus sum.

CAP. VIII.

De totius orbis calamitatibus.

EODEM Justino Imperium Romanum adhuc administrante, urbs Dyrrachiū quae olim Epidamnus dicebatur, terra motu subversa est. Similiter & Corinthus, quae sita est in Achaia. Anazarbus quoque, metropolis secundae Ciliciae; quarto id genus calamitatis experta. Eas urbes Justinus magna pecuniarum vi erogata, instauravit. Iisdem temporibus Edeffa civitas Osroena, maxima & opulentissima, Scirti torrentis qui eam praeterfluit, inundatione submersa est: adeo ut plurima aedificia, & innumerabilis hominum multitudo, aquarum vi abrepta, funditus interierint. Edeffa quidem atque Anazarbo Justinus pristinum nomen

Αείτη δέδωκεν. ἰάθη σὲ τὸ γύναιον, ἀμφότερον ὀφθαλμῶν ἔχει, ἔδωκεν ἰσχυράσσης τῆς συμφορᾶς ἀφελῆσαι, ἔτω τὸ χεῖρ ἰεῖται βελήθησθαι ὅπως καὶ γέγονεν ἀμφοῖν τῶν δικαίων καὶ αὐτὸ θαυμαστὸν ἰσχυρῶν. τέτω τῷ ζῶσιμῳ καὶ ποιεῖ ἐπὶ τῷ καίσαρι ἰόντι, ὄναρ τῶν ἀσθενεσμένων ἐν ὧ τῶν τῶν οἱ ἐπιτιμῶν ἐπεβέβηκε, λέων ἐπέσει, καὶ τὸν ὄνον ἀρπάσας, ἀπήλθε. ὁ δὲ ζῶσιμῶς ἀνὰ τῷ ἕλῳ ἔπεσε. μέχρις ἔτι διακορῆς ὄλεον ἐν τῆς βίης τῆς ζωῆς γέγονε. πρὸς ὃν ἐπιγελάσας ὁ ζῶσιμῶς φησὶν, ἀλλὰ γὰρ ὡς ἑταῖρος, τὰ τῆς πορείας ἐμοὶ διακέκοπιαι, πᾶντι τε ἑμὲ πόρρω τε τῆς ἡλικίας ἀφῆλμένῳ, καὶ μὴ ἐναμένῳ ὡς φορεῖν τὰ ἐπὶ τῆς ὄντος σεσάγμυνα. ἀχθοφορεῖν ἐν ἀνάγκῃ σε ἄδρα τὸν ἑμὸν τῆς φύσεως, εἴπερ ἔθελος τῶν ὀντιῶν τὸν ζῶσιμῶν ἀπαλλάττειν ἢ θηρίον αὐτὸ εἶναι. ὁ δὲ, τὸ θυμὸν καθάπαξ ἐπιλεπταίνον, ὑπέστανε, καὶ τῷ ζῶσιμῳ ὡς ἑταίρῳ πρῶτος εὐδύς, καὶ διὰ τῆς χημᾶς ἔβη τὸν περὶ θῆνον. ὡς περὶ τοῦ ὁ ζῶσιμῶς τῆς ὀντιῶν φορτίον, μέχρι τῶν πυλῶν τῆς καίσαρος ἔγχε, δεικνύς τῆς θεῆς τῷ δυνάμει, καὶ ὡς ἀπάντα τοῖς ἀνθρώποις δέλα τε καὶ περὶ θῆνα ὅτ' ἀν' αὐτῷ ζῶσιμῳ, καὶ τὴν δεδομένην ἡμῶν χάριν ἐπὶ ἀχαρᾶ ἡμῶν. ἀλλ' ἵνα μηδὲ πλείοσι τῶν ἰσορίαν ἀδρα μὴ κύνων ἡμῶν, ἐπ' αὐτῷ μὲν ὅθεν τῷ ἐκβολῶν ἐποιήσάμην.

Κεφ. η'.

Πεὶ καθ' ἑαυτὸν σαθρήματα.

EΣ ἐπὶ ἰσχυρῶν τὴν ἀυλοκράτορα διείδωκεν ἀρχῶν, τὸν μὲν δυρράχου, ἐπὶ δαμνῶν ἢ πάλας, πέπονθεν ὑπὸ κλονετῆς γῆς. ὡς αὐτῶς ἢ κόνει τῶν ἐπιτῆς ἐλλάδου κειμένη. εἴτα καὶ ἀνά (αὐτῶν τὸ τέταρτον παρῶν, ἢ τῆς δὲ ἑτέρας τῶν κίλικων ἡγῆ) ἐδύσεως ἰσχυρῶν πολλοῖς ἀνεκλήσασθαι χημᾶσι καὶ ἐν αὐτῶν χρόνους καὶ ἠέδωσα πόλις τῆς ὀσροηνῶν μεγίστη τε καὶ εὐδαίμων, τῆς τῶν ἀδραρῶν σκίρτε χημᾶρ ὑδάσι καλεποῖσθαι, ὡς τε καὶ τὰ πολλὰ τῶν ἀποδομῶν ἀδραρῶν, καὶ πᾶσι τῶν ἀναείδω μὴ δὲ ἀδραρῶν, ἔς τὸ ὑδάσι λαδὸν ὡς ἔχει. μετ' ἐκλήσασαν τοῖσιν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰσχυρῆς ἠέδωσα καὶ

ἀνάβαρθε, καὶ τέτων ἐκάτερα τῇ αὐτῆ^A
 πρὸς ἑκατέρωθεν ἀπέκτισαν.

Κεφ. Α.

Οἱ ἱερεῖς ἐτιζῶν, συμβασιλεύον ἀπὸ ἱουστινιανὸν εἴλιτο.

Τούτῳ τῷ ἱερισμῷ ὄγδοον ἐτὸ τῆς βασιλείας ἀγορῆ ἐνέα τε μῆνας πρὸς τρισὶν ἡμέραις, ἱουστινιανὸς ἀδελφιδὲς αὐτῆ συμβασιλεύει, ἀναρρήθεις τῇ πρώτῃ τῆς ξανθικῆ ἡ γέν ἀπριλίου μηνός, ἀνά τὸ πέμπτον καὶ ἑξοδόμηκον καὶ πεντακοσιοστὸν ἐτὸ ἔρηματισμῷ τῆς ἀνισοχίας, καὶ τέτων ὡς πρὸς ἐλθῶν, ἱερισμῷ μεδίσα τῆς ἐντεῦθεν βασιλεύσας μὴν ἱουστινιανῷ μῆνας τέσσαρας, τὰ ὅλα δὲ ἔτη τὴν αὐτοκρατορίαν διανύσας δέχθη ἐνέα πρὸς τρισὶν ἡμέραις. ἱουστινιανὸς δὲ μὴν τὴν ὅλην δέχθη τῆς ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπειθεμένε, ἥδη τε τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου κρυπτομένης ἀνά τὰς ἀγιοπάτας ἐκκλησίας κελύμασιν ἱερισμῷ κατὰ μοι δὴγη, ἐτι τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ μοι δὴσεως ἐν τισὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπειθεμένε, καὶ μάλα γε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ἀλεξάνδρου πόλιν. τῆς μὴν βασιλεύσας τὴν ἐπισκοπὴν πρὸς ἀντιόχειαν ἀντίμω, τῆς δὲ ἀλεξάνδρου ἐκκλησίας ἠγεμὴν θεοδοσίαν. ἀμφότερα γὰρ τὴν μίαν ἐδοξάζει τὴν φύσιν.

Κεφ. Β.

Οἱ ἱουστινιανὸς μὴν τῆς καλχηδόνι συνόδου ἀποδοχόμενος ἠγάπα θεοδώρα δὲ τὴν ἐρατίαν ἔστρεψε.

Ἰουστινιανὸς μὴν ἐν τῇ ἐν καλχηδόνι συνελλυθῶτων, καὶ πρὸς αὐτῶν ἐκτελεσθέντων, μάλα ἡγουμένως ἀνέχετο. θεοδώρα δὲ ἡ τότε σύνοικε, τῇ μίαν φύσιν λεγόντων. εἴτε καὶ τῇ ἀληθῶς ἔτιως ἐχόντων. ἡνίκα γὰρ ὁ πρὸς πίστεως πρόκει λόγος, πατέρες τε πρὸς παύδα, παύδες τε αὐτῶν πρὸς εὐφρόνητας δὲ ἴσαν, γυνὴ τε πρὸς τὸν ἴδιον γαμέτην, ἀνὴρ τε αὐτῶν πάλιν πρὸς τὴν ἴδιαν γαμέτην. εἴτε καὶ κατὰ τινὰ συγκεκριμένους ὁικονομίαν, ἢ ὁ μὴν τῶν λεγόντων δύο φύσεις ἐπιχεῖν τε θεῶν ἢ μὴν τῇ ἐνωσιν ἀντέχει, ἢ τῶν πρὸς ἐκδοχῶν μίαν φύσιν. ὁμοίως

mutavit. Utramque enim ex suo nomine Justinopolim deinceps appellari iussit.

CAP. IX.

Quomodo Justinus adhuc vivens, collegam Imperii Justinianum assumpsit.

PORRO cum Justinus annum Imperii octavum transegisset, ac præterea menses novem & dies tres, Justinianus sororis ejus filius, unâ cum illo imperavit; Augustus nuncupatus die primo mensis Xanthici, id est Calendis Aprilis, anno urbis Antiochiæ quingentesimo septuagesimo quinto. Quibus ira peractis, Justinus ex hoc regno ad cœleste Imperium migravit, fatali morte defunctus primo die mensis Loi, id est Calendis Augusti, cum imperasset, unâ quidem cum Justiniano menses quatuor; in universum verò tam solus, quam cum collega, per annos novem ac dies tres Imperium obtinisset. Porro cum Justinianus jam solus universum Imperium regendum suscepisset, & Chalcedonenfis synodus ex præcepto Justinii Imperatoris, sicut antea retuli, per omnes Ecclesias prædicaretur, Ecclesiastica pax in quibusdam adhuc provinciis turbabatur; præcipuè verò Constantinopoli & Alexandria: Constantinopolitanam quidem Ecclesiam administrante Anthimo, Alexandrinam verò Theodosio. Ambo enim isti unam in Christo naturam inesse assererebant.

CAP. X.

Qualiter Justinianus quidem eos amabat qui Chalcedonensem Synodum amplebentur Theodora vero eos qui synodum illam improbarent.

ET Justinianus quidem, eos qui in Chalcedonenfi synodo conveniant, & quæcunque ab illis fuerant expressa, acriter defendebat. Ejus verò conjux Theodora, ab illorum partibus stabat qui unam in Christo naturam assererent: sive quod ipsi revera ita sentiebant. Nam quotiescunque agitur de fide, patres à filiis, & filii dissident à parentibus; & uxor quidem à marito, maritus vero ab uxore sua dissentit: Sive per quandam simulationem, ita inter ipsos convenerat, ut alter quidem eorum partes defenderet qui duas in Christo Deo nostro naturas esse dicebant post unionem: altera verò, illorum qui unam duntaxat naturam as-

Ccc ij

severabant. Neuter tamen ea in re neutri cessit. Sed Justinianus quidem ea quæ Chalcedone acta fuerant, pertinaciter tuebatur: Theodora verò contrariæ parti addicta, eorum qui unam naturam assererent maximam curam ac sollicitudinem gerebat. Et nostros quidem fovebat, extraneos verò maximis muneribus afficiebat. Denique persuasit Justiniano, ut Severum ad se accerteret.

CAP. XI.

Quomodo Severus Anthimum Constantinopolis Episcopum & Theodosium Episcopum B Alexandria perverterit. Quibus sede sua expulsis, Justinianus alios substituit.

EXSTANT quidem Severi Epistolæ, tum ad Justinianum, tum ad Theodoram scriptæ. Ex quibus colligere licet, Severum cum Antiochenam sedem reliquisset, initio quidem professionem suam in urbem Regiam distulisse: Postea tamen eò venisse. Scribit etiam in iisdem litteris, se cum venisset Constantinopolim, collocutum esse cum Anthimo. Cumq; illum cum ipso sentire, eandemq; de Deo opinionem tueri deprehendisset, persuasisse illi ut sedem suam relinqueret. Scripsit etiam his de rebus litteras ad Theodosium Episcopum Alexandria, in quibus gloriatur quod eidem Anthimo persuaserit, sicut jam dixi, ut ejusmodi dogmata seculari gloriæ & pontificali cathedræ anteponeret. Circumferuntur quoq; Anthimi de iisdem rebus Epistolæ ad Theodosium, & vicissim Theodosii ad Anthimum & Severum scriptæ, quas quidem mislas facio, iis qui legere eas voluerint derelinquens, ne imminentem rerum multitudinem congere videar in hoc libro. Cæterum ambo, utpote qui mandatis Principis refragarentur, nec ea quæ Chalcedone decreta erant admitterent, suis sedibus expulsi sunt. Et Alexandrinæ quidem urbis Episcopatum suscepit Zoilus: Constantinopolitanæ verò Epiphanius: ita ut per universas deinceps Ecclesias Chalcedonenfis synodus palam prædicaretur, nec ullus usquam auderet eam anathemati subicere: qui vero aliter sentirent, ii omnibus modis adigerentur ad consensum suum ei accommodandum. Scripta est igitur ab Imperatore Justiniano constitutio, in qua

δ' ἐν ἀλλήλοις ὁσὶ ἐνεδίδσαν. ἀλλ' ὁ μὲν τῶν ἐν καλχηδόνι συνελθειμένων μάλα σπουδαίως ἀνελαμβάνετο. ἡ δὲ, μὲν τῶν ἀπειρησίας ἔσα, τῶν λεγόντων μίαν φύσιν πατοίως προύνοσ, καὶ τὰς γε ἡμεδαπὰς ἀπὸ δαλπε, καὶ ὁδὸν ἀλλοδαπὰς μεγάλους χρομασιν ἐδέξιεν. ἡ δὲ πείθη τὸν ἰεσβιανὸν μετὰ πεμπὸν σευήρον ποιήσαας.

Κεφ. ια΄.

ὡς ἀνθιμον ἢ κωνσταντινουπόλεως ὁ σευήρος δις τὴν ἐκθεθεδοσίον ἢ ἀλεξανδρείας. ὡς ὁ βασιλεὺς ἰεσβιανὸν ἰστὶν κατέστειλεν.

Σὺ τὸν τοῦτο ἔπιστολαὶ σευήρου πρὸς τὸν ἰεσβιανὸν, πρὸς τὸν θεοδόσιον. διὸ ἐσι λαβὴν, ὡς καθαρὰς τὴν πρὸς τὴν βασιλειαν ὁδὸν διανεβάλετο. μετ' ὃ τὸν ἀπειρησίας καθάλαλοιπε θερόν. ὡς ἐπὶ ταύτην τεταύτην, καὶ γέγραφε, ὡς ἐπὶ πρὸς τὴν βασιλείας ἐγεγονή, ἐνετύχη τὸ ἀνθιμῶ, καὶ τῆς ἀλεξανδρείας οὐδὲν ἔυρηκεν αὐτὸν, ἢ τῆς εἰς τὸν θεὸν νομίσας, περικε τῆς καθέδρας ἐστῆναι. γέγραπται ἂν αὐτῶ πρὸς τῶν πρὸς θεοδόσιον τὸν τὴν ἀλεξανδρείαν ἔπισκοπὸν ἐν τῇ πόλιν. ἐν ὅσῃ καὶ μεγαλαυχεῖ ὡς τὸν αὐτὸν ἀνθιμον περικε, ὡς εἰρηλαί, τῆς ἐπὶ γῆς δόξης, καὶ τῆς οἰκείας καθέδρας τὰ τοιαῦτα πρὸς τὸν θεοδόσιον ἔπιστολαὶ πρὸς τῶν πρὸς θεοδόσιον πρὸς σευήρον καὶ ἀνθιμον, ὡς παρὰ μὲν καθάλαμπανων τοῖς ἐπιτυχάνων ταύταις βεβηλομένοις, ἵνα μὴ πληθῶ ἀπειρον ἐπεισεκλήσω τὰ παρὰ βίῳ. ὅμως δ' ἐν ὅσῃ ἀπὸ κρὺ τῶν βασιλέως καθάλαμπανων ἰόντες, καὶ μὴ δεχόμενοι τὰ ἐν καλχηδόνι συνελθειμένα, ἀμφὸ τῆς οἰκείας ἐξελατέτω θερόν. καὶ τὸν μὲν ἀλεξανδρείας, ζῶντ' ὁ δὲ δέχεται. τὸν δὲ τῆς βασιλείας ἐπὶ τῶν ὡς ἐν ἀπάσαις λοιπὸν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναφανθὸν κηρύττει τὴν ἐν καλχηδόνι συνελθειμένων, καὶ μηδένα τολμᾶν ταύτην ἀνατάματι πρὸς ἀλλήν. ὁδὸν δὲ μὴ ταῦτα ἔχει ἔχοντας, διὰ μυσίων συνελθειμένων πρὸς τὴν τοιαύτην ἵνα συγκαταστήσῃ γέγραπται δ' ἐν ἰεσβιανῶ νομοθεσίᾳ, ὡς

των συνήρον και ανθιμον σω ετεροις ανατε-
 θεματικε ποιαις τε μεγαλαις υποεθηκε τας
 τα εκεινων πεσοδουνας δογματω ως εξ ε-
 κεινυ αει μην τας εκασαχη διακειμενας εκ-
 κλησιας, εδεν επι διερωγος μειναι αλλα τας
 τε εκαστης διοικήσεως πατριάρχας αλληλοις
 συμβαινν, τας τε τῶν πόλεων επιοκόπες,
 τοις ιδίοις εξαρχοις επεωδῃ και τέσσαρας συν-
 οδες επι τῶν εκκλησιων κηρύττειν, πρώτω
 μην τῶν εν νικαία, εἴτα τῶν εν κωνσταντινῶ-
 λη, τρίτω τῶν εν εφέσω το δεύτερον, τέταρ-
 τον τῶν εν καλχηδόνι γέγονε ἡ και πέμπτη
 συνόδῳ κῆ κελθουσιν ιεσωνιανῶ. αει ης τα
 πρὸσφορα, εν τοις πρὸσφοροις ερω καιροῖς,
 τέως τῶν ἀνα μέρῳ πραχθέντων ὑπὸ τοῖς
 αὐτοῖς χρόνοις, λόγῳ τε αξιων και εσώτων, τῆ
 παράσθη συνυφανομένων ιστορία.

A Severum & Anthimum unâ cum aliis quibusdam anathemate percellit, & gravissima supplicia decernit adversus eos qui illorum dogmata prædicarent. Itaque ex eo tempore per omnes ubique terrarum Ecclesias nullum remansit dissidium : sed uniuscujusque Dicecelesos Patriarchæ inter se confenserunt, & singularum urbium Episcopi Exarchos suos secuti sunt : & quatuor synodi in Ecclesiis sunt prædicatæ : prima, quæ Nicææ celebrata est : post hanc Constantinopolitana : dehinc Ephesina Prior : quarto loco Chalcedonensis. Fuit etiam quinta Synodus Justiniani principis jussu congregata. De qua dicam suo loco ea quæ dicenda sunt Interim ea quæ tunc temporis sigillatim gesta sunt, & commemoratione digna esse videntur, huic historiæ adtexamus.

Κεφ. Ιε'

CAP. XII.

ἡ κτῆς ιστορίας προκοπίου καισαρίου, περι καβαδης ππερσῶν βασιλῆως, και χρονοῦ ὑπ' αὐτοῦ.

De Cabade Persarum rege, & de filio ejus Chosroo, ex libris historiarum Procopii Cæsariensis.

Γεγραπται προκοπίῳ τῶ ῥήτορι τα κῆ
 βελισάριον ὡς καβαδης ὁ περσῶν βασι-
 λδης χροσρόη τῶ παιδι νεωτέρῳ τῶν ἄλλων
 ἡν ὄντι αειθέριαιτην βασιλείαν βεληθείς,
 βέλεται ὡσε τῶ βασιλεῖ ῥωμαίων ἐς θετον
 ἡν ἐπιδιδόματον χροσρόην, ἡνα ἐνθεδεν ἀσ-
 φαλέστατα αὐτῶ ἡ δέχη διαθεθῆν ἐπειδὴ
 τοῖνν τάτω δῆμαρτον, εἰσηγήσῃ πρόκλη, ὅς
 παρεδιδών ιεσωνιανῶ κοιαις ὡρ και εθήκει, ἐ-
 πι μείω την πρὸς ῥωμαίους ἐχθραν ἐξήγα-
 γον. φιλοπονῶτα τοιγαρῆν κομφῶς τε κῆ
 λογίως ἐκτέθει τῶ αὐτῶ προκοπίῳ, ἀδῆ
 πέπρακται ὑπὸ βελισαρίῳ στρατηγῶν τῶν
 εἰῶν δυνάμεων ῥωμαίους τε και πέρσαις πρὸς
 ἀλλήλους πολεμῶσι. πρώτην μὲν ἐν νικην ῥω-
 μαίων ἀναγραφῆ αει τα χωρία δάρας τε κῆ
 νισίεως, βελισαρίῳ, ἐρημογῆρας τε αὐτῶ ῥω-
 μαίων στρατόπεδα διακοσμήντων. οἷς ἐπῆ-
 συναπίε κῆ ὅσα κῆ τὴν ἄρμενιων γέγονε χώ-
 ραν, οἰά τε κῆ τὴν ῥωμαίων εἰργάσατο γῆν ἀ-
 λαμῆδαε τῶν σκηνητῶν βαρβάρων ἡ γέ-
 μει, ὅς κῆ τιμὸς στρατον τον ρεφίνε ἀδελφὸν
 σν τοῖς ἀμφ' αὐτον στρατιῶταις ἐζώγησε, ἡ
 κρημάτων ὑσερον μεγαλων ἀπέδοτο.

PROCOPIUS Rhetor, res à Belisario gestas describens, narrat Cabadem Persarum regem, cum Chosroï filiorum suorum natu minimo regnum tradere velleret, postulasse ab Imperatore Romano ut eum sibi filium adoptaret, ut scilicet hoc pacto firmius illi regnum pararetur. Sed cum repulsam passus esset Cabades, suâsû Procli, qui Quæstor Justiniano principi assidebat; hinc odium ejus adversus Romanos auctum fuisse. Porro idem Procopius, diligentissime simul & elegantissime exponit ea quæ gesta sunt à Belisario Orientalis militiæ Magistro, Romanis & Persis inter se bellum gerentibus. Primam igitur Romanorum victoriam refert circa Daras ac Nisibin, cum Belisarius & Hermogenes Romano exercitui præessent. Subjungit deinde res in Armenia gestas, quantisque malis provincias Romanorum attriverit Alamundarus, Scenitarum Barbarorum regulus, qui etiam Timostratum Ruffini fratreni cum universis militibus quos ductabat, vivum cepit, magnaque pecuniâ vî post hæc redemptum dimisit.

CAP. XIII.

De Alamundaro & Azareho: & de seditione qua orta est Constantinopoli, cui cognomen inditum fuit vica.

IDEM supra dicti Alamundari & Azarethi incursionem in provincias Imperii Romani luculente admodum narrat: & quemadmodum Belisarius cogente ipsum exercitu, eos in regionem suam redeuntes, juxta ripam Euphratis aggressus sit, imminente die festo Paschæ: utque Romanorum copiarum deletæ fuerint, cum Belisarii consiliis minime obtemperassent: denique quomodo Ruffinus & Hermogenes pacem eam quæ interminabilis dicta est, cum Persis pepigerint. Posthæc subjungit de seditione plebis Constantinopolitanæ, cui popularium tessera vocabulum dedit. Nica enim hæc leditio cognominata est, eò quòd populus in unum congregatus, internoscendi sui causâ tesseram hanc sibi mutuo dedisset. Quam seditione Hypatius & Pompejus, cogente plebe, tyrannidem arripuerunt. Sed mox devicta plebe, uterque eorum Justiniani jussu à militibus capite truncati & in mare demersi sunt. Triginta porro hominum milia in hoc tumultu occubuisse Procopius scribit.

CAP. XIV.

De Hunerico Vandalorum Rege, & de Christianis quibus linguam præciâ jussit.

INEO autem libro quo res Vandalias exponit, res maximas refert, profusque dignas quæ sempiternæ hominum memoriæ commendentur. Eas igitur hoc loco commemorabo. Hunericus qui post Gisericum hereditario jure regnum obtinuit, cum esset Arianus, Christianos in Africa degentes crudelissimè vexavit: eos qui rectam fidei doctrinam sequebantur, per vim cogens ad Arian opinionem deflectere. Si qui verò mandatis ejus minimè obtemperassent, eos ille aut flammis, aut alio mortis genere interfecit. Quibusdam verò linguas jussit abscindi. Hos ab se vivos esse testatur Procopius, cum profugi venissent Constantinopolim; seque illos perinde loquentes audivisse ac si nihil passi essent. Et linguas quidem eis radicibus excisas fuisse: vocem tamen eos articulatam

Κεφ. ιγ'.

Περὶ ἀλαμουνδάρου, καὶ ἀζαρέθου, καὶ τὸν ἐν βυζαντίῳ γεννηθῆναι τὴν ἐπικληθῆναι τὸν νίκαν.

ΠΕΡΙπαθῶς διεξίησι καὶ τὴν τελευτήν μου αλαμουνδάρου καὶ ἀζαρέθου τῶν Ῥωμαίων γῆς ἔφοδον, ὅπως τε τῆς τῆς ἔφοδον Ἰππικῆς (φέτερον) ποιούμενοι πρὸς βασιλέως τοῦ αἰγυπτίου, Ἰππικῆς ἡσίοσι, ἔδωκεν βασιλέως τοῦ σικελίου, ἐπικειμένης τῆς γαλλίας ἡμέρας, ὅπως ὁ Ῥωμαίων δεσπότης ἔσται, τῶν βασιλέων βασιλευμένων ἀναχόμενος ὅπως τε ῥεφῶν καὶ ἐμμεγροῦ τὴν καλεμένην ἀπερῆλον εἰρήνην πρὸς τὴν βασιλείαν διαθήσαντες διεθήσαν. οἷς ἐπάγγελται ἀνα τὸ βυζαντίον γενομένην τῶν δημοτῶν χάσιν, ἢ πρὸς τὸν γενομένην τῶν δῆμων δέδωκεν τὴν νίκαν ἡδὲ ἐπικληθῆναι ποιῆσαι, ἔτι τῶν δῆμων ἀλλήλους σωμαφθέντων σωμαφθέντων δόντων τῶν ἐς ἀλλήλους γνώσεως. καθ' ἡν ὑπάτιος τε καὶ πομπῆς βασιλεύτην μὲν ὑπὸ τῶν δῆμων πρὸς τὴν τυραννίδα ἐκατέρωθεν πρὸς τῶν στρατιωτῶν κελύσμασιν ἐκστρατιῶν τῶν κελύσματος ἀποδεδειγμένων, καλεπονοῦνται, τῶν δῆμων ἐοσηθέντων, ὅτε καὶ τριάκοντα χιλιάδας ἐν τῷ πόντῳ τέτρω φησὶν ὁ περιόχου ἀνδρῶν ἀπολέσθαι.

Κεφ. δ'.

Περὶ ἀναρχίας τῆς βασιλείας ἀρχόντου, καὶ τῶν ἡλωστομενῶν τῶν Ῥωμαίων πάσ' αὐτῆ.

ΤΩ αὐτῷ τῷ βασιλείου γραφόντος, καὶ γὰρ τῆς βασιλείας, καὶ μνήμης ἐστὶν ἀδιασώζομένης ἀξία, ἀλέξων ἐξ ἡμετέρου ἀνέχοντος τὴν βασιλείαν ἐκ γένεως διαδέξασθαι, ἡδὲ τῶν ἀρχόντων, ὡμότερα διεκρίθη ἀμφὶ τοὺς ἐν λιβύῃ χριστιανούς, τοὺς τὰ ὄρθα προσέδοντας δόματα βασιλεύοντες ἐς τὴν ἀρχαίων μεταλήθειαν δόξαν, καὶ τοὺς τε μὲν πενήκοντας, πρὸς τὴν καὶ μνημῆος θανάτου ἰδέαις ἐφθίρειν οἷους δὲ τὰς γλώσσας ἀφείλετο τέτους καὶ τῆς θεᾶς ἀφαιρῆναι ὁ περιόχου ἔφη, πρὸς τὴν βασιλείαν ἡλωστομενοὺς πόλιν ἀύσοσε διαδράντας, ὅπου καὶ τε αὐτοῖς ἴσα τοῖς μηδὲν πεπόνθοσι φθισμένοι, καὶ τὰς μὴ γλώσσας εἰς αὐτῶν πρὸς μὲν ἀνακατέσθαι. τὴν δὲ φωνὴν αὐτῶν

ἐναρξον εἶναι, ἡ δὲ ὄψιμα διαλέγεσθαι θαύματα
κεκμημένον τε καὶ ἀσπίδοξον ὡν καὶ ἰσχυρὰ διατάξις
μνημονεύει. Ἐξ ὧν καὶ δύο παρολιδοπάτω,
ὡς αὐτὸς ἀναγράφει προκόπιος· ἐπειδὴ γυναι-
κῶν ὀμιλεῖν ἐβελήθη τῷ τῷ Φωνῷ ἀφη-
ρεθῆναι, ἔμαρτυρεῖ τῆς χερσὶ αὐτῶν μη-
κῆ ἀσπιδωμένησιν.

habuisse, ac distinctè locutos esse, no-
vo atque inusitato miraculo. Horum
mentio fit etiam in Constitutione Ju-
stiniani. Ex quibus duos lapsos esse
Procopius scribit. Nam quoniam cum
mulieribus commixti fuerant, vocem
penitus amiserunt, martyrii gratiâ ab
illis protinus recedente.

Κεφ. ιε΄.

Περί καθάρσεως μαυροσίου.

CAP. XV.

De Cabaone Mauro.

ΚΑΙ ἕτερον ἡ ἀξιάγασον ἀνάγει τὸ ἱστο-
ρῶν ἐκ φύλοισι μὲν τῷ θρησκείαν, ὅσα
ἡ καὶ ἑκείνο καὶ εὐδρασί καθάρων τῷ Φη-
σι τῷ ἀμφὶ τρίπολι μαυροσίου ἡγεῖσθαι.
ὅσα φησὶν ὁ καθάρων, ἀξίον γὰρ τοῖς ἀπὸ
χρησάδε ξήμασιν, ἀξιολόγως καὶ ἀειτέ-
των διηγεῖσθαι, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτὸν ἐστρατεύ-
σθαι βασιλεὺς ἐπεισέτε, ἐποίει τοιαύδε πρῶ-
τα μὴν τοῖς ὑπηκόοις ἐπήγειλεν, ἀδικίας
τε πάσης, καὶ βρώσεως εἰς τρυφῶν ἀγέ-
σης, καὶ πάντων μάστιγα, γυναικῶν ξυνη-
σίας ἀπέχεσθαι· χαρῶν μάλιστ' ἀποπνεύ-
σασθαι, ἐν θαλάρῳ μὲν αὐτὸς σὺν πάσῃ
ἐστρατεύετο τοῖς ἀνδράσι. ἐν δὲ τῷ τῷ
γυναικῶν χαρῶν ἰσομῆτι, πέμψας
ἐς καρχηδόνα καθάρων, ἐπέταξε τὰς
ἐπειδὴ οἱ βασιλεῖς ἐπὶ τῷ στρατιῶν βασι-
λεῖσιν, ἐς πᾶν νὸν ὑβείσωσιν ὃν οἱ χριστι-
ανοὶ σέβονταί, αὐτὸς μὲν ἐφορεῖν τὰ γινόμε-
να ἐάν οἱ βασιλεῖς τὸ χωρεῖν ἀμεύσωσι,
πάντα ποιεῖν τὰναντία εἰς τὸ ἴσον, ἔξ ἧ δ'
ἀν ἐκείνοι βασιλεῖσιν οἴχοντο. ἐπειτὴν δ'
αὐτὸν καὶ τὸ φασι, ὡς ἀγνοοῖ μὲν τὸν
θεὸν ὃν χριστιανοὶ σέβοντο. εἰκὸς δ' αὐτὸν φη-
σὶν εἰπεῖν ἰσχυρῶς εἶναι, ὡς λέγει, πῶσδε μὲν
τὸς ὑβείσοντας, ἀμύναι δὲ τοῖς στρατεύε-
σιν. οἱ μὲν ἐν καθάρων καὶ καρχηδόνα ἐλ-
θόντες, ἐξ ὅλαρον τὴν καθάρων τῶν βασι-
λεῶν θεώμαθροι ἐπειδὴ ἡ τὸ στρατεύματα τὴν ἐπὶ
τρίπολι ἦσαν, ἀρχήματα ἀειβελήμενοι τα-
πεινά, ἐπὶ τῶν οἱ βασιλεῖσιν, ὡς ἡμέρα τῆ πρῶ-
τῆ ἡλίσσαντο ἐς τῶν χριστιανῶν τὸς νεῶς, τὰς
τῆ ἵππεσ, τὰ τε ἄλλα ζῶα ἐπαγαγόντες

ALIUD præterea quidpiam refert
admiratione dignum, quod à Ser-
vatore Deo perpetratum est in homini-
bus, qui à religione quidem nostra e-
rant alieni, pie tamen ac religiosè eo
tempore se gesserunt. Ait igitur Caba-
onem Maurorum circa Tripolim de-
gentium regulum fuisse. Hic Cabao-
nes, utar enim verbis ipsius Procopii,
qui hæc sicut reliqua, eleganter expo-
suit: cum Vandalos adversus ipsum ex-
peditionem suscepisse didicisset, ista
gessit. Primum quidem iis qui sub di-
tione ipsius erant, præcepit ut ab in-
justitia & ab exquisitis dapibus, præcipue
verò à mulierum consuetudine absti-
nerent. Deinde castra duo metatus, in
his quidem ipse unâ cum viribus omni-
bus resedit: in illis verò mulieres inclu-
sit, capitis supplicium interminatus, si
quis mulierum castra ingressus esset.
Posthæc Exploratoribus Carthaginem
missis hæc mandavit: Ut cum Vandali
in expeditione constituti oratorium a-
liquod ex iis quæ Christiani veneran-
tur, violarent, ipsi quidem id quod fie-
bat inspicerent. Postquam autem Van-
dali cum locum reliquissent, ipsi in ea
æde ex qua Vandali discesserant, con-
traria omnia facerent. Istud quoque ad-
jecisse fertur, sibi quidem ignotum esse
Deum qui à Christianis coleretur: ve-
rissimile tamen videri, eum si potens sit
quemadmodū dicitur, violatores qui-
dem numinis sui ulturum, cultores verò
defensurum esse. Exploratores itaque
cum Carthaginem venissent, illic quie-
verunt, Vandalorum apparatus con-
templantes. Ubi verò exercitus eorum
Tripolim ventus proficisci cepit, ipsi
vili veste induti eos subsequuti sunt. At
Vandali, primo statim die cum in Chri-
stianorum ædibus sacris stabulati essent
unâ cum equis ac reliquis animalibus,
nullum contumeliæ genus prætermite-

runt: sed tum ipsi folitâ intemperantiâ A
 utebantur, tum sacerdotes Christiano-
 rum quoscumque comprehenderant,
 alapis cadebant, & dorsa eorum ver-
 beribus tundentes, ministrare sibi eos
 cogebant. Exploratores autem Caba-
 onis, simulatque Vandali ex iis locis
 abscesserant, id agebant quod ipsis im-
 peratum fuerat. Nam & ædes sacras
 protinus purgabant, & stercore ac si
 quid aliud minus religiose ingestum
 fuerat, studiose auferentes, lucernas om-
 nes accendebant, & sacerdotes sum-
 ma cum reverentia salutantes, omni
 obsequio atque humanitate prosequen-
 tur. Pauperibus denique circa ædes
 illas sedentibus pecunias dabant. Hunc
 in modum exercitum Vandalorum se-
 quebantur. Et Vandali quidem, ex eo
 tempore per univrsam deinceps iter
 similia scelera admiserunt: explorato-
 res verò remedium adhibere conati
 sunt. Ubi verò Vandali proprius ad
 Mauros accesserunt, exploratores an-
 tevertentes nunciarunt Cabaoni, quæ-
 cumque tum à Vandalis, tum ab ipsis, in
 ædibus sacris Christianorum gesta ef-
 fent, hostesque jam appropinquare. His
 auditis Cabaonis aciem instruit. Pluri-
 mi ex Vandalis in eo præliocæsi interie-
 runt. Multi etiam à Mauris capti sunt.
 Paucique omnino ex illo exercitu do-
 mum rediere. Hanc cladem à Mauris
 perpeffus est Thralamundus: nec mul-
 to post è vivis excessit, cum septem ac
 viginti annos apud Vandalos regnasset.

CAP. XVI.

De Belisarii expeditione adversus Vandalos,
 eorumque internecione.

R EFERIT idem Procopius, Justinia-
 num Christianorum causâ qui
 gravissimis malis illic afficiebantur, ex-
 peditionem in Africam suscepisse: sed
 suggestione Joannis Præfecti prætorio,
 ab instituto esse revocatum. Postea ta-
 mē in somnis admonitum esse ne ab in-
 cepto desisteret. Regnū enim Vanda-
 lorum à illo eversum iri, si Christianis o-
 pem ferret. Hoc somnio confirmatus,
 anno Imperii sui septimo, circa æstivū
 solstitiū, Belisariū ad bellum Carthagi-
 nense mittit, cum navis prætorica ad lit-
 tus quod est ante palatium, appulisset:
 & Epiphanius urbis regis antistes solē-
 nes preces fecisset, quosdam etiā
 ex militibus paulo antè baptizasset, atque

Κεφ. 15.

Περί τῆς βασιλευσείας κατὰ βασιλέων ἐκ στρατειῶν καὶ τῶν
 ἐξολοθρισμῶν.

Ο ἄνθρωπος ἀναγνώστῃ, ὡς ἰσχυρῶς φησὶ
 τῶν κακῶς ἀνθρώπων παρονομιῶν χειρῶν
 στρατιῶν ἐπαρθείας ὑποθήκας ἰσχυρῶς
 πάρχου τῆς ἀλλοτρίων κατὰ τὸν τῶν
 ἀνεξιχνίαστον ὄναρ τε ἀπὸ φανέν διακρίσει
 μὴ πρὸς τὴν ἐφοδὸν ἀποκινήσαι χριστιανῶν
 ἀμύνων τὰ βασιλέων διαφθέρει τῶν
 ἐν τῷ φρονιματικῶν, ἐξ ὁμοῦ τῶν βασι-
 λείας ἀνύων ἐστὶν ἐξ ἑλλείβελοσάειον ἐκ
 καρχηδόνου πόλεμον ἀμφοτέρων στρα-
 τειῶν. τῆς στρατιῶν νέας προύβλεψαι
 τὴν ἀκτὴν ἢ πρὸ τῶν βασιλείων ἐστὶν, ἐπιφάνει
 τῆς πόλεως ἀποκρίσει δὲ ἀμύνει τε τὰ ἐκ
 ταπεινῶν τῶν στρατιῶν ἀεὶ βασιλεύει.

καὶ ἐς τὴν στρατηγίδα ναῦν ἐσεβάσθη. **A**
 ἀνέειπεν ὅτι αὐτῶν καὶ τὰ κτλ κυπριανὸν τὸν μαρ-
 τυρα ἰσοείας ἀξία, καὶ Φησὶ πρὸς λέξιν ὡς εἶ-
 κυπριανὸν ἁγίον ἄνδρα μάλιστα πάντες καρ-
 χηδόνιοι σέβον, καὶ αὐτῶν νεῶν τινα λόγε
 πολλὰ ἀξίον πρὸς τῆς πόλεως ἰδρυσάμενοι
 πρὸς τὴν τῆς θαλάσσης ἡϊόνα, τὰ τε ἄλλα
 ἐξουσιῶν, καὶ ἄγασιν ἐνιαύσιον ἑορτῶν, ἡ
 δὴ κυπριανὰ καλεῖται, καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν χει-
 μῶνα οἱ ναῦται ἔπει ἐγὼ ζῆλῶς ἐμνήσθη,
 ὁμωμῶς τῆ παρηγυρῆ πρὸς σαγορδὴν εἰώ-
 θασιν, ἐπεὶ ἐς τὸν καιρὸν Ἐπισκὴπὸν Φιλί, **B**
 ἐφ' ἑταῦτ' οἱ λιβυνοὶ ἀγῶν ἐς αἰὶ τὴν ἑορ-
 τῶν νομίσασιν. τῆτον οἱ βανδύλοι τὸν νεῶν,
 ἀνείχε βασιλδύλον, ὅδ' ἡ χριστιανὸς βια-
 σάμενοι ἀφείλοντο, ἐν δ' ἔσθ' ἐσὼ πολλὴ ἀπ-
 μίᾳ ὅδ' ἱερέας ἐξέλασαν, καὶ τὸ λοιπὸν
 ἀτε προσήκοι ἀρειανοὶς ἐπινόρθων. ἀλλ' ἄλ-
 λισι δὲ διὰ ταῦτα ἐ διαπονεμένοι τοῖς λιβυ-
 σι, πολλὰκις φασὶ τὸν κυπριανὸν ὄναρ ἐπι-
 σκὴπὸν φάναι ἀμφ' αὐτῶν μεμενῶν χει-
 στανὸς ἦκιστα χεῖρα. αὐτὸν γὰρ οἱ πρῶτον **C**
 πρὸς χεῖρας τιμωρὸν ἔσεσθαι, καὶ κατανῆσαι τὴν
 πρὸς ῥῆσιν ἐς ὅδ' βασιλαίεα χεῖρας, καρχη-
 δῶν ὑπὸ βασιλαίῳ στρατηγῶ ῥωμαίων
 καθύπερθε γυρομένης, ὑπὲρ κέμπλον καὶ ἐνενηκο-
 σὸν ἐλθὲ τῆς ἀφαιρέσεως, βανδύλων τε παν-
 τῶν πασαν ἐκπολεμηθῆσαν, καὶ τῆς ἀρειανῶν
 δόξης τέλος ἐκ τῆς λιβύων γῆς ἀπεληλαμέ-
 νης, χριστιανῶν τε ὅδ' οἰκείως νεῶς ἀπειλη-
 φῶτων κτλ τὴν κυπριανὸν τὸν μαρτυρῶ πρὸς ῥ-
 ρησιν.

in navem pratoriam imposuisset. Nar-
 rat præterea idem Scriptor de Cypria-
 no Martyre nonnulla, quæ huic histo-
 riæ inseri merentur. Sic autem ait ad
 verbum. Cyprianum virum sanctissi-
 mum Carthageneses universi præci-
 puo honore venerantur; constructaq;
 in ejus honorem magnificentissima
 Ecclesia extra urbem ad litus maris,
 tum in reliquis cum religiole colunt,
 tum festum diem quotannis agunt,
 quem Cypriana appellant. Atq; hinc
 nautæ tempestatem quandam, cujus
 antea mentionem feci, eodem nomi-
 ne quo diem festum vocare soliti sunt,
 propterea quod ea tempestat eo potis-
 simum tempore ingruere consuevit,
 quo Afri festum illum diem perpetuò
 celebrare solent. Hanc Ecclesiam
 Vandali regnante Hunnerico per vim
 Christianis ademerant, sacerdotibus
 magna cum ignominia inde expulsis:
 Ac deinceps tanquam quæ in jus ac do-
 minium Arianorum venisset, eam in-
 staurarunt. Quod cum Afri graviter
 ac molestè ferrent, ajunt Cyprianum
 sæpius in somnis visum, quibusdam eo-
 rum dixisse: non debere Christianos
 de ipso sollicitos esse: Se enim aliqua-
 tò post injuriæ suæ ultorem futurum.
 Quæ quidem prædictio Belisarii tem-
 poribus completa est, tunc cum Car-
 thago duce Belisario in potestatem Ro-
 manorum redacta fuit, post quintum
 ac nonagesimum annum ex quo capta
 fuerat: & cum Vandali penitus debel-
 lati sunt, & Arianorum hæresis ex A-
 frica prorsus fugata; Christiani deniq;
 juxta Cypriani Martyris prædictionem
 Ecclesias suas recuperarunt.

Κεφ. ιζ.

Περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν λιβύων λαφύρων.

CAP. XVII.

De spoliis quæ relata sunt ex Africa.

TΩ αὐτῶν καὶ τὰς ἐγγεγραπταὶ ἐπειδὴ Φη-
 σιν ὁ βασιλαίος ὅδ' βανδύλους κατὰ **D**
 πολεμίας ἐς βυζάντιον ἦκε, τὰ τε λάφυρα,
 τὰ τε ἑκπολεμησάντων ἀνδράποδα ἀφαιροῦντος,
 αὐτὸν τε γελίμενα τῶν βανδύλων ἡγεμῶν,
 θειάμβου δ' ὁ δ' αὐτῶν κτλ τὸν ἰπποδρομον
 ἦγαγε, πάντα θαυμάσιον ἀξία. ἐν οἷς κει-
 μιλίων πᾶμπολύ τι χεῖμα καθαρῆς ἡκῆ, ἀτε
 γέλειχε τὸ ἐν ῥώμῃ σεσυληκὸν παλά-
 τιον ἀπὸς ἐμπροσθεν μοι δεδιήγηται, ἡνίκα
 ἐν δόξῃ ἡ βασιλῆως γαμήν τῶν ἑσπε-
 ρίων ἀρξάντων ῥωμαίων, ὑπὸ μαξίμου τὸν

IDEM Procopius ista scribit, debel-
 latis Vandalis, cum Belisarius Con-
 stantinopolim venisset, prædam & cap-
 tivos, ipsumque adeo Gelimerem Van-
 dalorum regem secum ducens, trium-
 pho ipsi concessio, cuncta quæ erant
 admiratione digna per Circum duci
 iussit. In quibus thesauri erant innume-
 rabiles, quippe cum Gisericus olim Ro-
 mæ palatium diripisset, sicut superius
 à nobis relatam est: tunc cum Eudoxia
 uxor Valentiniani Imperatoris Roma-
 norum Occidentalium, ægre ferens
 quòd Maximus maritum ejus necasset

D d d

& vim ipsi intulisset, Gifericum evocavit, se urbem Romam ei prodituram esse spondens. Quo tempore Gifericus, incensa urbe, Eudoxium unam cum filiabus in Vandalorum regionem abduxit. Tunc direpta sunt simul cum aliis thesauris, quæcunque olim Tirus Vespasiani filius, subactis Hierosolymis, Romam deportaverat, donaria scilicet Salomonis, quæ ille Deo consecraverat. Ea Justinianus in honorem Christi Dei nostri iterum misit Hierosolyma, Deo cui prius consecrata fuerant, honorem debitum exhibens. Scribit etiam idem Procopius, Gelimerem tunc humi prostratum in Circo, è regione solii regalis in quo Justinianus sedens cuncta quæ gerebantur spectabat, divinum illud oraculum patrio sermone pronuntiasse: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.

CAP. XVIII.

De Phœnicibus qui fugati sunt à Jesu filio Nave.

ALIIUD præterea quiddam refert idem Procopius, quod à nemine quidem antea commemoratum est; admiratione tamen dignum est imprimis, & omnem prope fidem transcendit. Ait igitur Mauros gentem Africæ, ex Palestina profectos in Africa consedisse. Eos autem esse, quorum in sacris libris fit mentio, Gergesæos & Jebusæos, aliasque gentes quas devicit Jesus filius Nave. Atque id verum esse conjicit, ex inscriptione quadam Phœnicum litteris exarata, quam à se quoque lectam esse testatur. Porro inscriptionem illam extate juxta fontem, ubi duæ columnæ ex marmore albo erectæ sunt, quibus hæc incisa sunt verba. Nos sumus, qui fugimus à facie Jesu latronis filii Nave. Et hæc quidem ejusmodi exitum habuerunt, Africa iterum sub Romanorum ditionem redacta, & annuum tributum, sicut prius consueverat, inferente. Cæterum in Africa centum & quinquaginta civitates Justinianus reparasse fertur, alias penitus, quasdam majori ex parte prolapsas. Quas Justinianus longe magnificentius renovavit, mira ornatmentorum varietate, & operibus tam publicis, quam privatis, eas exornans; mœnium quoque ambitu & aliis ædibus maximis, quibus tum urbes decorari, tum Deus coli consuevit: aquarum denique copiam, partim ad usum, partim ad venu-

Ατε άνδρα δυοβαλδσα. ες ες την σωφροσυνην υβριδωσα, τον γιζεριχον μελεπεμυαυ. παροδωσεν την πολιν υποχρομειη. οτε η τυρωμην εμπησασ, την ενδοξιαν αμα ταυς θυγατραςι κτ τα βανδιλων ηγαχυ ηση. τις σεσυληκη σω τοις αλλοις κειμηλίοις, οσα εβασσειανε παυς ττη τα ιεροσολυμαυ δραποδισας, ες ρωμην ηγαχυ, αναθημαυ σολομωνυ τυχανοντα τον θεον εξοτι κειμενα απε ικςιμανος προς τιμης χεις εβ θεοκλυ αυτις εις ιεροσολυμα πέπομοθε, το θεοκλυ πζεπον γεραιραν ωσπερ η προτερον ανεβησαν. τότε φησι τον γελιμερα ο προκοπιος επι γης ερριμμενον ανα τον ιπωδρομω αυτη κρυ της βασιλευς καθεδρας, ενθα καθισε το δρωμρα θεωμυ ο ικςιμανος, επεπατη τον θεον λογιον τη φηερα γλωσση, μαλαριτη μαλαριτητων, τα παντα μαλαριότης.

Κεφ. ιη.

Πειρ δ απο προσωπα ισου ημ ταυη αποφυ εντω φωνηου. Ησι η ετερον, ηκισα μην ισορη εα α. **Φ**χει αυτη, αξια γασον η παυς του μαυ. υπερβολωυ εκεαυον. ισορη εα αυ το λιβυων ενθυ οι μαυρεσιοι εν της παλαιου σιων ανασάντες γης, την λιβυωυ και ωκισαυ ειναι η τετες ες αναγραφη τα θεια λογια γεργεσαις, η ιερεσαις, η τα λοιπα ειν οσα προς ισορ τε ναυη και επολεμειθη. ταυ μηρσι η τον λογον αληθη παντα πασι τυχο νη, εκ τινυ επιγραμμαι, οπερ και αυ γνωμαι φησι τοις φονικων γραμμασι συ κειμρον. ειναι η τετο αγχε κρηνης, ενθα εη λαι δυο εν λιθων λωκων πεπονη, εν αυ εγκεκολαπαι τα δε. ημεις εσωμροι φηγοι τεσ δυο παροσωπα ισορ τε λησε ηε ναυη ωδε μην εν εληξε ταυτα. αυτις ρωμαιικη και τηκοε λιβυες γνομεινης, φορες τε εδυ επιβου εισαγασης ωσπερ η προτερον. λεγε η εα λιβυη πενιληκοντα ε ε αση ικςιμανος ανασασαυ, τα μην, τελ εον. τα η και οι παλαιου ευνενα, η προς το μεγαλοπρεπει ερον ανικανισαι καλλωπισεως υπερβολαις, κοσμημασι τε κ και ασκωαις ιδιαις η δημοσταιν τειχων τε αειδολοις, ετεροις τε μεγαλειαις εκοδομιαυ, εξ αν αυ τε παυς κοσμεν η, τι τε θεον ιλασικται, επληροισαι τε υδραται η τε χειριαν και καλλυ, τρη μνη εν παυμαυ

ἰσαχθέντων, ὅτι ὄντων ταῖς πόλεσι ὑπέρτερον. Α
τῶν δὲ, αὐτῶν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἰπαναχθέν-
των τὰς.

Κεφ. ιθ'.

Περὶ θεοδοίου τῆς γόθων ἐκ τῶν ῥωμαίων συμμάχων ὑπ' αὐτῶν
ἄρχου τῶν ῥωμαίων ἰσχυριστῶν, καὶ ὡς παλιν ἡ ῥώμη ὑπὸ ῥω-
μαίων γέγονεν, ἀπὸ τῆς Φυλόντος ἀπ' αὐτῶν.
Ὁσα ἡ κ' τὴν ἰταλίαν γέγονεν, ἐρχομαι
λέξων, ἵνα τῶν ἐμὰ λα σαφῶς παρ-
κοπίω πρὸ ῥήτορι πεπονημένων μέχρι τῶν αὐτῶν
ῥωμαίων. ἐπειδὴ ἡ θεοδοῦχος ὡς μοι προση-
γῶν, ῥώμην ἔλεν, ὁ δ' ἄκρον τὸν ταύτης τυραν-
νον πανάπασι καλαπολεμήσας, καὶ τῶν ῥω-
μαίων ἐξηγησάμενος, ὁ δὲ ῥῶμην τὸν βίον διεμήρη-
σαν, ἀμαλασένδα ἡ τετα στωικησασα, ἡ
κονε παυδοῦς ἀταλάρχου τὴν ἐπιτροπὴν μετῆς,
καὶ τὴν βασιλείαν διεκκυβέρνα, μάλλον πρὸς τὸ
ἀρρῆνω πὸν διστοκλίνας, καὶ τῆς τῶν πραγμά-
των προνοῶσα ἡ πρώτη πρὸς τὴν ἔφεσον ἡ γό-
θικῆς πολέμου ἰσχυριστῶν ἐνήγε, πέμψασα
παρὸς αὐτὸν πρεσβεῖς, ἐπιδοκίμας καὶ αὐτῆς ἐξ-
αξιούσης, καὶ ἀταλάρχου τοῦ αὐτοῦ ἡ ἀνδρῶ-
πων ἡρώμενος, ἐτι κομιδὴν μικρὰν τῶν ἡλικίαν
ἀγοῖ, ἡ δὲ ἀτῶν πρεσβυτέρους θεοδοῦχος,
τῆς τῶν ἐσπερίων πραγμάτων δεχθῶν περὶ
τῆς. ὅς ἐπειδὴ ἡ βελισάριον ἰσχυριστῶν ἀνά-
τάς ἐπέριον ὑπέπομφε μέση, τῆς δεχθῆς ἐξί-
στα, μάλλον πρὸς τὸν ἐχθροῦ ἀκούς, ἡ πολέ-
μων ἡκισα πέρας ἔχων, ἐπιτίγιδ ἡ ἀνδρῶς
πολεμικῶτα τῶν ἐσπερίων ἐξηγησάμενος
δυναμειον. ἐκ τῶν συγκαμένων τῶν αὐτῶν ὑπε-
κοπίω ἐστὶν ἔλεν, ὡς βελισάριος προχόντος τῆ
ἰταλῶν γῆ, ἐπιτίγιδ μὴν τὴν ῥώμην καλαλέ-
λοιπε. βελισάριος δὲ σὺν τῶ ἀμφ' αὐτὸν
ἐρατῶ τῆ ῥώμη προσεπέλασεν. ὁ δὲ ἡδὲ ἰσχυριστῶν
ῥωμαῖοι τὰς πύλας ἀναπέλασαν, ἐσεδέξαν-
το, σιλβερῖος μάλις α τῆ ταύτης ἀρχιερέως,
τῶν καλαπραξάμενος, σιλβανῖος τε ἐπὶ τῆ
τῶ φειδέλιον ἀταλάρχου πάρεδρον ἡρώμε-
νον. ὡς τῆ ἡ ἀμαχίῃ τὴν πόλιν παρέδσαν
ἡ γέγονεν ὑπὸ ῥωμαῖοις αὐτῶν ἡ ῥώμη, ἐξή-
κοισα ἐτεσῶν ὑπερον, ἐνάτη ἀπελαίς, παρὸς
δὲ ῥωμαίων παρσαγορευδομένης δεκεμβρείς
μηνός, ἐν δὲ ἡλίον ἐτῶ ἰσχυριστῶν βασιλεύς
τὴν αὐτοκράτορα διέπονη ἡ δεχθῆν ὁ αὐτὸς
ἀναγράφῃ) ὑπεροκόπι, ὡς τῶ γόθων τὴν
ῥώμην πολιορκήσων, βελισάριος ὑπε-

CAP. XIX.

De Theodorico Gothorum rege, & de his quae
illo regnante, usque ad Justiniani tempora
Roma acciderunt: utque Romam iterum in
Romanorum potestatem venerit, cum Viti-
ges illinc ansuisset.

TRANSEO nunc ad res in Italia ge-
stas, quas idem Procopius Rhetor
ad sua usque tempora planissime expli-
cavit. Postquam Theodoricus, uti su-
pra diximus, Romam cepisset, Odoac-
ro qui in ea tyrannidem gerebat, peni-
tus debellato, & Imperium Romanum
deinceps usque ad exitum vitae admini-
strasset, post ejus mortem Amalasin-
tha, quae uxor ejusdem fuerat, commu-
nis filii Athalarici tutelam & totius re-
gni procurationem gessit, ad virilem
gravitatem propius accedens, atque in
hunc modum rebus prospiciens. Haec
prima Justinianum ad Gothici belli cu-
pidinem incitavit, missis ad eum lega-
tis, cum insidiae adversus ipsam structae
essent. Porro cum Athalaricus tenera
adhuc aetate a vivis excessisset, Theo-
datus propinquus Theodorici, occi-
dentalis Imperii administrationem sus-
cepit. Sed cum Justinianus Belisarium
in Occidentis partes misisset, regno se
abdica vit, utpote qui liberalibus studiis
magis addictus, rei bellicae haud satis
gnarus esset: Vitige interim, viro bel-
licosissimo, occidentalibus copiis praepo-
situs. Ex ejusdem Procopii historia
illud etiam discimus, Vitigem audito
Belisarii in Italiam adventu, Roma ex-
cessisse: Belisarium vero cum suis co-
piis ad urbem appropinquasse. Quem
Romani, resecatis portis libentissime
susceperunt, id perficiente potissimum
Silverio, Romanae urbis Episcopo, qui
ad eam rem miserat Fidelem, qui A-
thalarici olim Assessor fuerat. Ita Ro-
mani citra pugnam Belisario urbem
tradiderunt: ac denuo urbs Roma in
potestatem Romanorum venit, post
annos demum sexaginta, mense Apel-
lao quem Latini Decembrem vocant,
cum Justinianus annum Imperii sui un-
decimum ageret. Scribit etiam idem
Procopius, Belisarium cum Roma a
Gothis obsideretur, Silverium ejus-
dem

Ddd ij

dem urbis Pontificem, quem de prodicione suspectum habebat, in Achaiam deportasse, & Vigilum in ejus locum subrogasse.

A Ψίαν προδοσίας ἐς σιλβέριον τὸν τῆς πόλεως δεχηρέα ἐσχικώς, τὸν μὲν ἐς ἑλλάδα μετακίϛε. δεχηρέα δὲ βιγίλιον καθέστησαν.

CAP. XX.

Quomodo Justiniani temporibus Eruli Christianam fidem amplexi sint.

SUB idem tempus, ut scribit Procopius, Eruli, qui jampridem Imperatoris Anastasii temporibus Danubium traiecerant, benigne excepti à Justiniano, & maximis opibus ab eodem locupletati, universi simul Christianam fidem amplexi sunt, & pristina vivendi ratione deposita, mansuetiorem cultum induerunt.

CAP. XXI.

Quomodo Belisarius urbem Romam quam Gothi iterum ceperant, recuperavit.

NARRAT deinde idem Procopius reditum Belisarii Constantinopolim, & quemadmodum Vitigem simul cum manubiis quas in urbe Roma ceperat, secum adduxerit: utque Totila Romanum Imperium sibi vindicaret, & urbs Roma sub Gothorum ditio- nem denuo reciderit. Quomodo et- jam Belisarius, cum iterum in Italiam venisset, Romam recuperaverit: Cum- que bellum adversus Persas conflatum fuisset, ab Imperatore revocatus sit Constantinopolim.

CAP. XXII.

Quomodo iisdem temporibus Abasgi quoque Christianam fidem amplexi sunt.

REFERT praterea idem Scriptor, Abasgos per idem tempus ad mansuetiore cultum translatos, Christianam religionem suscepisse: & Eunuchum quendam Palatii, Euphratam nomine, qui natione Abasgus erat, ab Imperatore Justiniano ad eos missum esse, qui interdiceret, ne cuiquam deinceps in e agente virilia ferro abscinderentur, neve vis inferretur naturæ. Ex his enim ut plurimum eligebantur ministri Imperialis cubiculi, quos vulgo Eunuchos vocant. Tunc etiam Justinianus, cum Ecclesiam in honorem Deiparæ apud Abasgos edificasset, sacerdotes illis constituit. Atque exinde Abasgi Christianæ legis doctrinam accuratissime didicerunt.

Κεφ. κ'.

Ὅτι ἐι λιγὸν ἄνθρωποι ἔρμολοι, ἐν τοῖς χρόνοις ἰουστινιανῶν ἔχουσιν ἰδίαν.

ΥΠὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, ὡς ὁ αὐτὸς ἀπο- κόπιε ἀναγράφει, ἔρμολοι πᾶσι μὲν ἰσθρὸν ἤδη διαβάντες ὁ τε τὴν ῥωμαίων ἀρχὴν ἀνασάσει διεκκυβέρνα, φιλοφροσύνες ὑπὸ ἰουστινιανῶν χημάσι μεγάλοις αὐτοῖς δωρησαμένοι, παροσδὶ χειριανοὶ γεννηθέντες, καὶ τὴν διάβασαν τῆν τὸ ἡμερῶτερον μετέβαλον.

Κεφ. κα'.

Ὅτι πάλιν ὑπὸ γότθοις γερουσίαν τὴν ῥώμην, αὐτὸν ὁ βελισάριος ἀνεσώσατο.

Εἶτα τὴν ἐπὶ τὸ βυζάντιον ἐπαναβάντων βελισάριος γράφει, ὅπως τε τὸν αὐτὸν ἀνήγαγε καὶ τῆν ἐν ῥώμῃ λαφύρων. τί τιλά τε τῆς ῥωμαίων δεχῆς τὴν παροσδύ- ψιν, καὶ ὅπως αὐτὸς ὑπὸ γότθων ἡ ῥώμην γέ- γονε, καὶ ὡς βελισάριος διὰ τὴν ἰταλίαν κα- τεληφώς, αὐτὸς τὴν ῥώμην ἀνεσώσατο. ὅπως τε τῆς μηδικῆς πολέμου συσάλλετο, αὐτὸς ἐν βυζάντιον ὁ βελισάριος μετὰ πεμπήσιν ὑπὸ βασιλείως γέγονεν.

Κεφ. κβ'.

Ὅτι καὶ ἀεσγοὶ τὴν καὶ πᾶσι ἔχουσιν ἰδίαν.

Ο Αὐτὸς ἰσορεῖ, ἀεσγὸς ἐπὶ τὸ ἡμερῶ- τερον μετὰ ἀσίας ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χρό- νοις τὰ χριστιανῶν ἐλέως δόγματα, βασι- λέα τε ἰουστινιανόν, τῆν τινὰ ἐν τῆς αὐτῆς ἐν- νέχων, ἀεσγὸν δὲ τὸ γένος, εὐφρατῶν ἑπι- μα, πέντε μὲν παρ' αὐτοῖς ἀπαγορευθῆσα, μηδένα τὸ λοιπὸν ἐν τῆν τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῆς ἀρρένωπιαν δουψιλεως σιδήρω, βιαζομί- νης τῆς φύσεως. Ἐξ αὐτῶν τὰ πολλὰ αὐτοῖς βασιλικῶς ἐξυπηρετήματα κοίωσι καθε- σήκεσαν, ἐς εὐνέχους ἢ σωκῆτεια καλεῖ. ὅτι καὶ ἰουστινιανὸς ἱερὸν τῆς θεοδόκε ἐν ἀεσγοῖς οἰκοδομησάμενος, ἱερέας αὐτοῖς καλεσῆσα- το ὅθεν ἐς τὸ ἀκριβέστατον τὰ χριστιανῶν ἐξέμαθον δόγματα.

A

Κεφ. κγ'.

CAP. XXIII.

ὅτι καὶ οἱ τὸν τάναιν οἰκόντες, τῆνικαὶ τὰ χεῖρας ἰάσασαι καὶ περὶ αὐτῶν ἐοῖλλον καὶ ἀρχαία γεγονότων.

Quomodo etiam Barbari qui Tanaim accolunt, Christianam religionem amplexi sint. Item de terra motibus qui in Græcia & Achaia contigerunt.

Ἰστορήν τὰ αὐτῶν ἀνδρῶν, ὡς οἱ τὸν τάναιν οἰκόντες, τάναιν ἢ καλεῖσιν οἱ Ἰππικώριοι τὴν ἐκ τῆς λίμνης τῆς μαιώτιδος ἐκβολὴν ἀχέουσαν εἰς τὸν ἀρξίνον πόντον, ἰσωνιανὸν δυσωπῆσιν, Ἐπίσκοπον Ἐπίσῳ ἐπέμψαι, ἐπιμελῆ τε τῶν δέουσαν ἰσωνιανὸν ἀπεργάσασθαι, καὶ ἰερέα αὐτοῖς ἡδίστα πέμψαι. ἀναγνώσθαι ἢ μάλα λογίως ὁ αὐτός, ὑπὸ τοῖς ἰσωνιανῶν χεῖροις, γότθου τῆν ἀπὸ τῆς μαιώτιδος ἐκβολῆς τῆς Ῥωμαίων γῆς, σφοδρῶς τε δεικνύσας ἀνά τὴν ἑλλάδα γῆρας, τὴν τε βοιωτῆαν καὶ ἀχαΐαν καὶ τὰ περικύκλιον τὸν κρησαῖον καὶ ἀσπιδηναίαν, καὶ χωρία ἀάριθμα καὶ πόλεις εἰς ἑδάφῳ ἐνεχθῆναι, καὶ χάρι τῆς γῆς πολλαχόσως γῆρας καὶ εἰσαχῆ μὲν αὐτῶν εἰς ταυτὸν σωελεθῆναι. εἶναι ἢ ἔμεμνήκασι.

REFERTUR etiam ab eodem Scriptore, accolas Tanais; Tanaim autem vocant indigenæ effluxum Maotidis paludis in Euxinum mare: postulasse à Justiniano, ut Episcopum ad ipsos mitteret. Justinianum verò, petitionem eorum ad exitum perduxisse, & sacerdotem libentissime ad eos direxisset. Idem Procopius eleganter admodum narrat, quomodo Gothi principatu ejusdem Justiniani, ex palude Mæotide in fines Romanorum irruerint, & quemadmodum Græcia gravissimis terræ motibus concussa fuerit; Bœotia item & Achaia, & loca quæ sunt circa sinum Crissæum quassata: innumera denique oppida atque urbes solo æquatæ sint. Terræ quoque hiatus plurimis in locis exstitisse scribit: & alicubi quidem terram rursus in unum coivisse: alibi vero hiatus illos permanisse.

Κεφ. κδ'.

CAP. XXIV.

Περί ναρσῆ ἑσρατηγῆ καὶ θεοφιλείας αὐτοῦ.

C De Narse Magistro militum, & de ejusdem pietate.

Γράθει καὶ τὴν ναρσῆ ἑσρατηγῆν, σαλέθῳ πρὸς ἰσωνιανῶν πρὸς τὴν ἰταλῶν χώραν, ὅπως τε τὸν τῶν ἰταλῶν κληγωνίσαστο, καὶ μὲν τῆτον, τείαν καὶ ὡς Ῥώμη πέμπτον ἐάλω. φασὶ τοῦτω οἱ συγγενόμενοι τῷ ναρσῆ, ὡς εἶπεν τὸ θεῖον λιταῖς τε καὶ ἀλλοῖς δυνεθείαις ἐξοσιᾶστο, τὰ εἰκότα γενεαίων καὶ τὴν παρθένον καὶ θεοδόκον, ὡς ἀναφανδὸν αὐτῶν οἱ διακελεύεσθαι τὸν καιρὸν ὅτε πολεμῶν θεοῖ καὶ μὴ πρῶτερον χεῖρῶν ἀρχῆν, πῶς ἀν ἐκείθεν τὸ σωθεῖμα λάβοι. πέπραχθαι ἢ καὶ ἕτερα τῶν ναρσῆ, λόγος πολλῆς ἄξια, βασιλείων καὶ σινδάλδων καὶ ἀπολειμήσαντι, καὶ τὰ πολλὰ περὶ τῆς αἰμαίνω μεχρὶς ὠκεανῶ. ἀπερ ἀγαθὰ μὲν γέγραπται τῶν ῥητορῶν, εἶπω ἢ ἐγὼ ἡμᾶς ἀφίκα.

NARRAT præterea res à Narsete gestas, quem Justinianus in Italiam miserat: & qua ratione is Totilam, ac deinde Tejam superaverit, & quomodo urbs Roma quintum capta sit. Porro qui cum Narsete familiariter versati sunt, eum supplicationibus ac reliquis pietatis officiis divinum numen usque adeo coluisse, & debitum Deiparæ honorem tam studiose exhibuisse ajunt, ut illa tempus ei manifeste indicaret, quo pugna committenda esset: nec prius unquam prælium iniret Narses, quam signum ab illa accepisset. Alia quoque multa ab eodem Narsete gesta sunt, maximâ laude digna: quippe qui Buseelinum & Sindualdum debellaverit, multasque regiones ad Oceanum usque, Romanæ ditioni adjunxerit. Quæ Agathias quidem rhetor literis mandavit: nondum tamen nancisci potuimus.

Ddd iij

CAP. XXV.

Κεφ. κε΄.

Quomodo Chosroes obres prospere a Justiniano gestas invidia stimulatus, bellum intulit Romanis, multasque urbes Imperii Romani, atq; in his magnam Antiochiam destruxit.

Ὅς ὁ χοςρόης φρόνη τακείη ἐπὶ ταῖς ἐπιχειρήσεις ἐστρατεύσασθαι τῶν Ῥωμαίων ἐστράτευσε, καὶ πλείους πόλεις κατέσκαλε ἰσχυρῶς ἐν αἷς καὶ τὴν μεγάλην ἀντιόχειαν.

REFERTUR præterea ab eodem Procopio, qualiter Chosroes, cum res in Africa atque Italia tam feliciter successisse Imperio Romano didicisset, invidia supra modum exarserit, & quædam objecerit Romanis, fœdus ab illis violatum esse dicens, ruptamque pacem quæ inter ipsos convenerat. Justinianus verò, primum quidem legatos ad Chosroem miserit, qui illi suaderent ne pacem illam interminabilem quæ inter ipsos iacta fuerat, dissolveret, neve pacta violaret; sed ut potius si quid controversum erat, examinaretur, & amice componeretur. Chosroes contra, invidia stimulis intus illum pungentibus agitatus, nullam conditionem admiserit, sed cum ingenti exercitu in fines Romanorum invaserit, anno decimo tertio Imperii Justiniani. Narrat porro idem Procopius, quomodo Chosroes urbem Sura ad ripas Euphratis sitam cepit ac destruxerit, cum alia quidem illis spondere visus esset, alia verò omnia in eos impie ac nefarie admisisset, & fraude potius quam armis urbem occupasset. Quomodo item Berceam incenderit, atque exinde urbem Antiochiam aggressus sit, quo tempore Ephraemius piscopatam ejus loci administrabat. Qui tamen civitatem illam deseruerat, propterea quod nihil ipsi ex animi sententia succedebat. Hic Ecclesiam, & quæ circa illam erant ædificia, servasse dicitur, cum Ecclesiam sacris donariis exornasset eo consilio, ut hoc illi redemptionis pretium esset. Describitur etiam ab eodem Procopio, & luculente exponitur expugnatio urbis Antiochiæ, & quomodo Chosroes eam cepit, & cuncta igni ac ferro vastaverit. Quomodo item Seleuciam venerit, quæ urbs est vicina Antiochiæ: deinde ad suburbanum Daphnes: post hæc Apameam profectus sit, cujus urbis Episcopatum eo tempore administrabat Thomas, vir dictis factisque admirabilis. Qui quidem prudenti consilio usus, equestres ludos unà cum Chosroeo in Circo spectare contra Ecclesiasticum morem non recusavit, gratificari Chosroei studens modis omnibus; ejusque

Τὸ ἴδιον καὶ περὶ τὴν ταύτην ἀποστολὴν ὅτι γε χοςρόης ἐπειδὴ ἔγνω τὰ τε ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ σικωνεχθέντα δεξιῶς τῶν Ῥωμαίων Ἰπικροβία, πρὸς φρόνην ὄξαισιν ἤρθη ἐπεκαλῆς τὴν ἰνα τῆ Ῥωμαίων δεξιῶν, παραπονιδέας λέγων, καὶ τὴν συγκαταβείρων λελύσθαι καὶ πρῶτα μὴ ἰσχυρῶς πρὸς εἰρήνην διαπέμψασθαι πρὸς χοςρόην, πρὸς οὐκ ἔχοντες μὴ τὴν φρόνην ἀπέραντον εἰρήνην παραλύσαι, μὴ ὅ λυμῆνας τοῖς συγκαταβείροις, ζήτηθῆναι ὅ τὰ ἀμφίλογα, καὶ τὰ φιλίω διαβείθῆναι πρὸς τὸν ὅ φρόνην ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τῶ ἐνδοθεν κυκλῶν φρόνην, καὶ τῶν ἀλλόγων πρὸς δεξιῶν στρατῶν μετὰ τῆ Ῥωμαίων ἐπελθεῖν γῆ, τρεῖτον καὶ δεξιῶν ἐτῶ ἀγῶν ἰσχυρῶς καὶ τὴν Ῥωμαίων ἰσχυρῶς βασιλείαν, καὶ συγκαταβείρων, ὅπως ὁ χοςρόης σὺν τὴν πόλιν πρὸς ταῖς πόλεις ἐβείθῆτε κειμένην ἐν πολιορκίᾳ κατέσκαλε ἕτερον σικωνεχθέντα, ἕτερον ὅ πρὸς ταῖς πόλεις, τὰ πάντα ἀνοσιώτατα, τοῖς συγκαταβείροις ἐδὲν πρὸς στρατηγῶν, καὶ δόλῳ μάλιστα πολέμῳ τῆς πόλεως ἐγκρατῆς γενῶν, ὅπως τε ἐτὴν βέρβριαν ἐνέπρησαν. εἶτα καὶ τὴν ἐπιτιόχραν ἐφοδον, ἐφραμίς μὴ Ἰπικοβίαν τὴν πόλιν, καὶ ἀλεοιπτόν ὅ αὐτὴν, μετὰ τὸν αὐτὸν κατὰ σκοπὸν πρὸς τὴν πόλιν ἐκκλησίαν ἐτὰ ἀμφὶ αὐτὴν πάντα ἀπέσκαλε, κατὰ κοσμήσας τοῖς ἱεροῖς ἀναθήμασιν, ἵνα λύτρα ταύτην γῆν ἀναγαθῶς ὅς ἀπέπαθῶς ἐκτίθετῶ καὶ τῆς ἀντιόχειας πρὸς τὴν ἀλώσιν πρὸς αὐτὸν χοςρόης ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, καὶ ὡς πάντα δόλοισι κλειῶν τε καὶ ἐπιπρὸς χοςρόης, ὅπως τε τὴν γείτονα σελῶν κειαν γέγονεν, ἐν δὲ ἀφῆτε τὸ πρὸς εἰρήνην, καὶ τὴν ἀπαμείων, θωμά τον αὐτοσετῆς ἐκκλησίας φρόνην διέποσῶ, ἀνδρὸς λόγῳ τῶν ἔργῳ δυνατώτατος ὅς καὶ συνθεασάσθαι τὸν χοςρόην τὴν τῶν ἵππων ἀμιλλαν ἐν τῶ ἵππῳ δερμῶν πρὸς τὸ νενομισμένον, ὅπως ὑπὸ τῆς παντοῦ χοςρόην φερεπῶν τε καὶ

ἡμερῶν μὲν ὁ ἀνὴρ καὶ χροσρόης ἤρετο, εἶπε δὲ ἡθε-
 λον αὐτὸν ἀνά τιμὴν οἰκίαν θρασάδης πόλιν.
 ὁ δὲ φασιν ἀληθεύοντες εἶπεν, ὡς εἶχ' ἡδίστα
 τὸν χροσρόην ὁρῶν καὶ τὴν οἰκίαν πόλιν. ἀ καὶ
 θαυμάσαι φασὶ τὸν χροσρόην, τῆς ἀληθεί-
 ας τὸν ἀνδρα δικαίως ἀγάμενον.

Aanimum mitigare. Idem interroganti
 eum Chosroi, num libenter ipsum in
 sua civitate visurus esset, respondisse
 fertur, ex animi sui sententia se haud-
 quaquam libenti animo illum in sua ci-
 vitate visurum esse. Quod responsum
 admiratus esse dicitur Chosroes, &
 propter studium veritatis hunc virum
 merito suspexisse.

Κεφ. κς'.

Περί τῆς γένεσος θαύματος ἐν ἀπαμείῳ τῆς τιμῆς καὶ
 ζωοποιῆς ξύλου τῆς αὐρῆς.

CAP. XXVI.

De pretiosi ac vivifici ligni S. Crucis miraculo,
 quod Apamia factum est.

Ἐπεὶ δὲ τῆς ἰσοετίας ὡς ἐγεγόναμεν, λέ-
 ξω καὶ τὸ γεγονός αὐτῶς θαῦμα, ὃ τῆς β
 παύσεως ἰσοετίας ἀξίον καθέστηκεν. ὅτε τὴν
 αὐτοῦ πυρπολεῖσθαι τῆς ἀπαμείων οἱ παῖδες
 ἐργάσασαν, ἰκέτευον τὸν λελεῖμένον μοι θω-
 μάην, τὸν ὡς ἠέλιον καὶ ζωοποιὸν τῆς αὐρῆς ξύ-
 λον ὡς τὸ εἶωθός πορευεγκεῖν τε καὶ πορευ-
 θῆναι, ὡς ἀνὰ τελευτῆς αἰῶνος τε καὶ κατὰ
 ἀνάστασιν, τὴν μόνω τῆς ἀνθρώπων ὡς ἠέ-
 λιον, ἐφόδιόν τε λαβοῦν τῆς ἐτέρας βιοτῆς,
 διαποροῦσθαι αὐτῶς τῆς πικρῆς αὐρῆς πρὸς
 τὴν ἀμείων λήξιν. ὁ δὲ καὶ πεπραχώς ὁ
 θωμάς, πορευθεὶς τὸ ζωοποιὸν ξύλον, ῥη-
 τὰς ἐπαγγέλλας ἡμέρας τῆς πορευθῆσεως, C
 ὡς ἀνὰ ἕξ ἡμέρας καὶ πᾶσι τοῖς ἀστυγέτοισιν ἀλι-
 πτωτά, καὶ τῆς ἐντελευτῆς ὡς ἠέλιος ἀπό-
 στασις φοιτῶσι γὰρ μετὰ τῆς ἀλλων καὶ
 οἱ εἰς φῶς με προαγαγόντες, εἰς χαμαδι-
 δασκάλου φοιτῶν ἅμα με πορευόμενοι. ὡς
 δὲ ἐν πορευθῆσθαι τε καὶ κατὰ ἀνάστασιν
 τὸν τιμὸν ἡξιώθημεν αὐρῆν, ἄρα ὁ θω-
 μάς ἀμφοτέρω χεῖρε, τὸ τῆς δεξιᾶς κα-
 τὰρας ἐξαλειπῆρον ἔστω ξύλον ἐπε-
 δέκνυ, πάντη τῶν θεῶν ἀνακτόρων πορευ-
 θῶν, ὡς περ ἐν ταῖς κυρίαις τῶν πορευθῆ-
 σων ἡμέραις εἰδισθὶ εἶπετο ὃ τὸ θωμά με D
 διασπόμενον πρὸς μέγα τι χρῆμα σελαγί-
 ζοῦσθαι, ἔστω κατὰ καιροῦ, ὡς πάντα τὸν χρό-
 νον εἶσα παρὲς τὸν τιμὸν ἐπέδεδέκνυ αὐ-
 ρῆν ἐμπύραδ' ὁμοῦ καὶ γεγονός εἶχ' ἀπαξ,
 εἰδὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἔστω ἰερέως πάντα τὸν
 αὐτῶς χρόνον πορευθῆσθαι, καὶ ἔστω ἀθροῦς ἐν
 λέω τῆτο γένεσος θωμά δυνάστεν. ὅπερ
 καὶ τὴν χροσρόην ὡς ἠέλιον τοῖς ἀπαμείων
 προσφύτευσεν. ἀνέβη τὸν καιρὸν καὶ εἰκὼν
 ἀνὰ τὸν ὄρθρον τῶν ἀνακτόρων, ταῦτα τοῖς

Sed quoniam in hunc sermonem
 delapsus sum, miraculum quod
 tunc Apamiae factum est non silebo,
 quippe quod huic operi nostro inferi
 mereatur. Cum urbem Antiochiam à
 Chosroe incensam esse didicissent A-
 pamienses, postularunt suppliciter à
 Thoma, cujus supra mentionem feci, ut
 salutare ac vivificum crucis lignum
 prater consuetum morem proferret,
 atque omnium oculis exponeret: ut u-
 nicam hanc mortalium salutem postre-
 mum cernere ac deosculari ipsis lice-
 ret, atque hoc ipsis ad alteram vitam ef-
 ferret viaticum, veneranda scilicet et uce
 ipsos ad meliorem sortem transportan-
 te. Annuat eorum precibus Thomas, &
 vivificum lignum deprecatus, indiētis
 certis diebus quibus proponeretur, ut
 omnes finitimi eo confluere, & salutis
 inde promanantis participes fieri possēt.
 Eò igitur parentes mei unà cum reli-
 quis se contulerunt, me quoque qui tunc
 Grammaticorum scholas frequentabā,
 secum deducentes. Itaque eo tempore
 quo venerandam crucem adorare ac
 deosculari meruimus, Thomas elatis
 sursum manibus, lignum crucis quod
 veterem maledictionem abolevit, uni-
 versam ædem sacram circumitens o-
 stendit, sicut in solennibus adoratio-
 num diebus fieri consueverat. Progre-
 dientem verò Thomam sequebatur in-
 gens flamma, non illa quidem ambu-
 tens, sed coruscans: adeo ut totus ille
 locus in quo consistens Thomas vene-
 randam crucem ostendebat, conflag-
 rare videretur. Neque hoc semel at-
 que iterum, sed sæpius factum est. cum
 Episcopus univerium illum locum cir-
 cumiret, & populus illic congregatus
 Thomam enixe rogaret, id ut fieret.
 Ea res futuram Apamiensibus salutem
 prædixit. Dedicata est igitur ima-
 go in lacunari ædis sacræ, quæ hoc

miraculum picturâ expressum nescientibus indicaret. Mansitque integra hæc imago, ad incursionem usque Adaarmanis & Perfarum. Quo tempore unâ cum sacrosancta Dei Ecclesia & cum universa civitate flammis absumpta est. Atque hæc quidem ita evenerunt. Chosroes verò dum rediret, violatis pactis (quædam enim tunc spondederat) longe alia admisit, quæ inconstantiæ quidem ejus ac levitati conveniebant; viro autem ratione prædito, nedum Regi, pactorum suorum rationem ducenti, indecora prorsus erant.

Αἰγνοῦσι τὴν γραφὴν διαγεῖλαισα, ἢ καὶ μέγιστος τῆς ἀδααρμάνης καὶ πέρσων ἐφόδος ἀποδοῦναι συσκευασθῆναι τῆ ἀύθου ἀγία τῆ θεοῦ σκευασία μὲν τῆς ὅλης πόλεως. καὶ ταῦτα μὲν εἰς ἐγγύνη. ὁ δὲ χοςροῦς καὶ τὴν ἀφοδον παρεσπονδῆσας τὰ συκείμενα, ἐπει καὶ τὴν νικᾶδὲ συνέδοκει, ἕτεροι πέπραχε, τὴν ἀσάθαι αὐτῆ καὶ ἀβέβαιον τὸ πῶ συκείμενα τα, ἥκιστα δὲ ἀνδρὶ λογικῶ, μὴ τὴ γε δὴ βασιλεὶ πρῆποντα, λόγον τῶ συκείμενων πῶ μῆνω.

CAP. XXVII.

De Chorois expeditione adversus Edessam.

NARRAT etiam idem Procopius ea quæ de Edessa & de Agbaro ab antiquis sunt prodita, & quemadmodum Christus Epistolam ad Agbarum scripserit. Deinde qualiter Chosroes in altera incursione Edessam obsidere aggressus sit, convicturum se falsi existimans ea quæ à fidelibus jactabantur, Edessam nunquam in potestatem hostium venturam esse. Quod tamen non legitur in ea Epistola quam Christus Deus noster ad Agbarum misit, ut Studiosi colligere possunt ex historia Eusebii Pamphili, qui Epistolam illam iisdem plane verbis operi suo inseruit. Ab universis tamen Fidelibus ita prædicatur & creditur, ipsoque eventu comprobatum est, fide scilicet vaticinium ad effectum perducente. Nam cum eam urbem expugnare aggressus esset Chosroes, ac sepe numero in eam irumpere conatus esset, ingentem præterea aggerem exstruxisset, qui ipsa urbis mœnia altitudine superabat; innumeras denique alias machinâs adhibisset, tamen re infecta abcessit. Sed rem totam uti gesta est, narrabo. Mandaverat Chosroes militibus suis, ut maximam copiam lignorum ex qualicunq; arbore ad obsidionem congererent. Quæ cum dicto citius collecta esset, eam undique in orbem erexit, & in medium congesta humo, rectâ urbem versus promovit. Ita paulatim materiam simul & aggerem superstruens, & ad urbem propius accedens, in tantam altitudinē opus erexit, & urbis mœnia usque adeo superavit, ut tela ex superiore loco conjiceret in defensores urbis qui in muris stabant. Oblecti igitur, cum

B

Κεφ. κζ.

Περὶ τῆς εἰς ἐδῶσαν ἐκστρατείας χοςροῦ.

ΑΝαγράφῃ ὁ αὐτὸς περιγράψῃ καὶ τὰ περὶ ἐδῶσης καὶ ἀγβαρο τοῖς παλαιῶν ἰσορημένα, καὶ ὡς ὁ χειρὸς περὶ ἀγβαρ ἀπέστειλε ἔτα καὶ ὡς ἐς ἕτεραν ἐφόδον πολιορκίαν τῶν ἐδῶσων ὁ χοςροῦς κατέστη παρὰ τὴν οἰόμενον τὰ πῶ τῶ τοῖς πρῶτοις θροῦ μῆνα, ὡς ὅτι ἀνποτε ἠέδεσσα ὑπὸ τοῖς ἐδῶσι γῆρῃς ὅπερ τοῖς γραφεῖσι μὲν περὶ ἀγβαρῶν πῶ χεῖρῃ τῆ θεοῦ ἡμῶν, ἀπὸ τῆς καὶ, ὡς ἐπὶ τῆς φιλοπόνου ἐλεῖν ἐκ τῆς σορηδῶτων δισέβω τῶ παμφίλου, αὐτῶν περὶ λέξιν τῶ θῆσολῶ ἀναγνῶν. ἐπὶ δὲ πῶ τοῖς πρῶτοις ἀδῶαίτε καὶ πρῶτοι καὶ τὸ πέρας ἐδέξατο, τῆς πρῶτης ἐπὶ πρῶτῆς ἀγαγῆσῃ μετὰ ἄπο πρῶτῆς ἐαλεῖν τῆ πόλει τὸν χοςροῦν, μῆνας τῆ ἐφόδου ἐργασασθῆ, χεῖν τε συναμῶσα πολῶν, ὡς καὶ τὰ τῆς πόλεως ὑπερῶσῃ δῆσαι, ἕτερας τε μῆνας μηχανᾶς ἀπὸ ἀπράκτων ἐπεποίητο τὴν ἀποποδοσιν. καὶ δὲ τὰ γενόμενα. ἐπὶ γῆρῃς ὁ χοςροῦς τῶ ἀμφὶ αὐτὸν δυνάμει, ξύλον ἀθροῖσαι μετὰ π χρῆμα πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς πρῶτης τυχῆσῃ ὑλῆς. ἀπὸ ἐπειδὴ συνῶσῃ ἕτερον τῆς ἐπὶ λέξῃς, κινδῶν ὑπερῶσῃ δῆς, τὸν χεῖν ἐς μέσον ἐπέβαλεν, καὶ ἀπὸ μέτῶ πῶ τῆ πόλεως, ἐπὶ τε καὶ Σικεῶν ἐπὶ κοδομῆ τῶ ξύλοις τε καὶ τῶ γῶμα ἀπὸ τῆς πρῶτης πρῶσιαν, τὸ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ἡσῆ, καὶ τὸ τῶ ὑπερῶσῃ, ὡς δὲ ὑπερῶσῃ τῶ πρῶτῶ τῶν προκινδῶσῃ τῶν ὑπερῶσῃ τῶ πρῶτῶ τῶ τῆ χρῆσῃ ἐπειδὴ τοῖν οἱ τῆ πολιορκίαν συνῶσῃ

τωεργόμοιοι, τεθέαυτο τὸ χῶμα πλησίον ὠ-
 πωερός βαδίζον ἐγγίζον τῆ πόλει, ἐπιδοξίας τε
 εἰσάδον πολέμους περὶ τὴν πόλιν ἐπιθέσασθαι,
 ἅμα ἐωμχανῶν, ἀντικρὺ δὲ χῶμασι, ὅπως
 ἀγέσας πρὸς ῥωμαίων κέκλην, διώρυγα ὑπο-
 γῆν κατεργάσασθαι, ἐνθεν τε πῦρ ἀνάειναι, ὡς αὐ-
 τῆ φλογίτα ξύλα φθειρόμενα τὸν χῶν ἐς
 γῆν καιάγοι, καὶ τὸ μὲν ἔργον ἐπετέλεσε. πυ-
 ραὶ δὲ προσάψαντες, ἔσχοπε δὴ μαρτιανόν, ἐκ
 ἐχθρῶν δὲ πυρὸς διέξοδόν, ὅθεν ἀέρος ἐπιλαμ-
 βανόμενον δύναιτο τὴν ὕλην κατεδράξασθαι. ὡς
 δ' ἄνευ πάσαν ἀμχανίαν ἦλθον, φέρονσι τὴν
 θεοδουλίον εἰκόνα, ἢ ἀνθρώπων μὲν χεῖρες ὄσθαι
 ἐργάσαντο ἀγέσας, ἢ χεῖρες ὁ θεὸς ἐπὶ αὐτὸν
 ἔδεν ἐπὸ θῆ, πέπομφε ταύτην τοῖνυν τὴν πα-
 τριαν εἰκόνα καὶ τὴν ἐργασμένην (φίσιον ἔσα-
 γαγόντες διώρυγα, ὑδαλί τε ἐπικλύσαντες, ἀπ'
 αὐτῆ καὶ τὴν πυρᾶς κλίων ξύλων ἀφείσαν, καὶ παρ-
 αὐτίκα τὴν θεῶν δυνάμειος τῆ πίσι τῆ δ' ἐδρα-
 κίτων ἐπιφοίτησάντες, ὅπως ἢ ἐκείνοις πρῶτον
 ἀδύνατον, ἔξηνύετο, ὡς αὐτίκα γὰρ ἐσεδέξαντο
 τὴν φλόγα ταξύλα, καὶ λόγος θάπην ἀπαν-
 δρακωθήηα τοῖς ὑπερέροις μελεδίδοσαν, ἀ-
 παύα δὲ πυρὸς ἀμφωμομένη. ὡς δὲ τὸν κα-
 πνὸν ἀναθρόσκοντα τεθέαυτο οἱ τῆ πολιορκία
 περὶ ῥομοι, σοφίζον) τὰ δὲ λαγυῖδας μι-
 κροῦς αἰαγόντες, ἐμφορησάντες τε θεῶν ἅμα καὶ
 εὐπίσι καὶ τῆ ἄλλων ἐκαίφλεκτων ὕλων, καὶ
 τὴν καλεμένης ἀγέσας ἀπεσφειδόντων, αἰπὺς
 καπνὸν ἀνείσαι τὴν πυρὸς τῆ εὐμῆ τὴ βολῆς ἀ-
 ναφθείη, τὸν ἐκ δὲ χῶμασι ἀναδιδόμε-
 νον καπνὸν λαθάνειν παρεσκέυαζον, ὡς πάν-
 τας ὑποπάζειν τὰς ὄσθαι ἰδοτάς, ἐκ τῆ λα-
 γυῖδων μάλλον καὶ ἐχ' ἐτέρωθεν τὸν καπνὸν
 καθεσάναι τῆ δ' ἐν ἀπ' ἐκείνης ἡμέρας, ὠφ-
 θησαν αἱ γλωσσίδες δὲ πυρὸς ἐκ τῆ γῆς ἀναδι-
 δόμενα, καὶ τότε συνήκαν οἱ ἐκ τῆ χῶμασι τῆ
 περὶ τὸν μαχόμενοι, ὅποιο κακῶν καθεσθήκα-
 σιν, ὅτι χασρῆς ὡσπερ ἡθεῖα δυνάμει ἀνιφε-
 ρόμενος, τὰς τῶν ὑδάτων ὄλκας οἱ ὡσπερ τὴ πό-
 λεως ἐτυχον ὄσθαι, καὶ τὴν πυρᾶς ἀφεί, σέθεν ὄσθαι
 ταύτην ἐπεισῆ. ἢ δὲ μάλλον ὡς ἔλαιον ἢ θεῶν,
 ἢ τῶν δὲ ἀπὸ τῶν εἰωθῶτων, ἢ ὡσπερ δεξαμένη,
 ἐπὶ μείζον ἢ ῥη μέχει αὐτὸ παύκα ἡγαγν
 χῶμα, καὶ τέλειον τὴν ἀγέσαν ἀπέφρωσε.
 τότε δ' ἐν ὁ χασρῆς ἀπάσας ταῖς ἐλπίσιν ἀ-
 περηκῶς, καὶ δια τῶν ἔργων ἐγνωκῶς, ὡς πολ-

A vidissent aggerem montis instar proce-
 dentem ad urbem appropinquare, rem-
 que eo adductam esse ut hostes pedibus
 in urbem ingressuri crederentur: pri-
 mo mane, ex adverso aggeris, quem
 Romani aggestam vocant, cuniculos
 agere instituerunt, atque inde ignem im-
 mittere, quod lignis incensis agger in
 terram rueret. Et opus quidem ipsum
 absolutum est. Sed cum rogam accen-
 dissent, res eis non successit ex voto,
 propterea quod ignis viam non habe-
 bat, qua posset admisso aere congeriem
 lignorum apprehendere. Itaque ad in-
 opiam consilii jam redacti, afferunt di-
 vinitus fabricatam imaginem, quam
 non hominum manus effinxerant, sed
 Christus Deus ad Agbarum miserat,
 qui ipsum videre magnopere cupiebat.
 Hanc cum in fossam quam effoderant
 importassent, aqua asperferunt: & ex
 eadem aqua in rogam ac ligna guttas
 aliquot iniecerunt. Statimque divina po-
 tentia fidei illorum opitulante, quod
 prius fieri nullo modo poterat, ad ex-
 itum perductum est. Nam continuo li-
 gna flammam concepere, & dicto ci-
 tius in carbones redacta, eam ad supe-
 riora ligna transmissere, igne universa
 undique depascente. Obfessi vero, post-
 quam fumum in sublime erumpentem
 viderunt, istud commenti sunt. Par-
 vas quasdam lagenas sulphure ac stu-
 pa, aliaque materia ad ignem concipien-
 dum aptissima repletas, in aggerem ho-
 stium miserunt. Quae cum fumum e-
 mittere coepissent, igne scilicet ipsa ja-
 ctionis vi accenso, id perficiebant, ut
 fumum ex aggere erumpere ignoraretur.
 Omnes enim qui ejus rei ignari er-
 rant, non aliunde quam ex lagenis illis
 fumum prodire suspicabantur. Tertio
 demum post die, flammæ ignis ex ter-
 ra prodeuntes apparuere. Tunc vero
 Persæ qui ex aggere pugnabant, senserunt
 quo in discrimine positi essent.
 At Chosroes, quasi divinæ potentia
 se se opponens, aquæ ductus omnes
 qui extra civitatem erant, in rogam
 derivans, eum restinguere conatus est.
 Sed rogam aquam vice olei, aut sulphu-
 ris, aut alterius materiae quæ flammam
 alere solet admittens, magis magisque
 incendebatur, quoadusque aggerem
 universum perfundedit, & in favillas ac
 cineres redegit. Tunc igitur Chosroes
 animum penitus despondens, & ex-
 perimento ipso intelligens magnum se

dedecus retulisse, qui sperasset se Deo quem nos colimus superiorem futurum, cum ignominia in regionem suam reversus est.

CAP. XXVIII.

De miraculo quod factum est Sergiopolit.

REFERAM nunc id quod ab eodem Chosroë alibi gestum est circa urbem Sergiopolim. Est enim eximium, dignumque profus quod semperiternę hominum memorię commendetur. Quippe Chosroës ad hanc quoque urbem accessit, expugnare eam cupiens. Cum igitur incusso ariete muros quater jam cepisset, oppidani cum eo colloquium inierunt, servandę urbis causā. Tandemque inter eos convenit, ut sacra Ecclesię vasa pro redemptione urbis darentur: in quibus erat crux, quam Justinianus ac Theodora eò miserant, his ad Chosroë perlatis, sciscitatur Chosroës ex sacerdote & ex Persis, qui unā cum illo ad eam rem missi fuerant, nihilne amplius superesset. Tum quidam ex iis qui mentiri consueverant, respondit, alios praterea Thesauros esse, ab oppidanis qui pauci admodum erant, occultatos. Porro ex sacris Theauris qui comportabantur, aureum quidem vel argenteum vas nullum relictum fuerat, sed alterius præstantioris materię, ac Deo profus dicatę: sanctissimę scilicet reliquię invicti Martyris Sergii, in oblonga quadam arca argento cooperta reconditę. His inductus Chosroës, cum universum exercitum urbi admovisset, repente per omnem ambitum murorum innumerabilis visa est militum multitudo, cum clypeis urbem defendentium. Quo conspecto, hi qui à Chosroë missi fuerant, reversi sunt, & numerum & armaturę genus non sine admiratione referentes. Chosroës verò, postquam iterum sciscitatus paucos admodum in urbe remansisse didicit, eosque aut senes aut parvulos, robustis videlicet omnibus è medio sublatis: hujus miraculi auctorem esse Martyrem intellexit. Atque ob id metu percussus, admiratusque Christianorum fidem, in regnum suum reversus est. Ajunt etiam illum sub exitum vitę, sacro regenerationis lavacro initiatum fuisse.

Ἀλλὴν ὄφλην αἰχμύλων, ὑποδομήσας τὸ πᾶν ἡμῶν πρεσβεδομένης θεῆς ἀειεσέως, ὅτι τὰ ἑτέτερα τὴν ἀποπόρευσιν ἐποιεῖτο ἀλλοῦ.

Κεφ. κη'.

Περί τῆς γιγνομένης ἐν σεργίῳ πύλης θαύματος.

Ἀλέξειαι ὅ καὶ ὁ κτ' τῶν σεργίῳ πόλεων ἀλλοῦ ὑποδομήσας γέγονεν, ἐπεὶ ἡ ἀξιόλογόν ἐστι, καὶ πρέπον ὄντως μνήμην εἰς αἰὲν διασωζομένην. ἐπέση καὶ ταύτη ὁ χοςροῦς, ἐκπολιορκεῖν αὐτῶν ἐπιγερόμενος. ὡς δ' ἐν τῶν τευχῶν ἀπεπειράτο, τὰ ἀειεσέως τηρίας τῆς πόλεως πρὸς ἐκείραν ἐλατῶσαι καὶ συμβαίνεσθαι ὥστε τὰ ἱερά κειμήλια ἡμετέρας τῆ πόλεως ἡρώδης, ἐν οἷς καθ' ἑσθλὴν ἑστῶτος ὑποδομήσας καὶ θεοδώρας πεμφθέντες ὡς δ' ἐν ἀπεκομιδῇ ταῦτα, τὸ ἱερόν ὁ χοςροῦς καὶ τῶν σὺν αὐτῷ πεμφθέντων πρὸς αὐτὸν ἀνεπυθάνετο μὴ τι ἕτερον εἴη. τῶν δὲ τις ἐὼς εἰωθότων ἀληθινῶς φησὶ πρὸς τὸν χοςροῦν καὶ ἕτερον εἶναι κειμήλια ἀπὸ πρὸς τῶν πολιτῶν ἀπεκρύβη ἐναερίσθαι ὄντων. ὑπελέλειπτο ὁ χρυσὸς μὲν ἡ δὲ γύμνη κειμήλιον τῶν ἐπιφερομένων ἐσθλῶν ἕτερον δὲ πρὸς ἡμετέρας ὕλης, καὶ θεῶν καθ' ἑσθλὴν ἀειεσέως, τὰ πανάγια λειψανα σεργίῳ τῆ ἀποδομήσας μάρτυρος, ἐν τινὶ τῶν ἐπιμνήμων σεργίῳ κειμήλια δὲ δὲ γύμνη ἡμῶν ἐσθλῶν. ἐπεὶ δὲ τῶν περὶ τοὺς ὁ χοςροῦς, τῆ πόλεως τὸν ὅλον ἐπαφῆκε σεργίῳ, ἡμετέρας ἀνα τὸν ἀειεσέως ἀσπίς ἀνεφάνη μυρία, ὑπεμαχῶσα τῆς πόλεως ὅπως οἱ πεμφθέντες πρὸς χοςροῦς θεοσάμφοι ἐπαίηκον. ἵστοῦν δὲ θαυμάζοντες, τί τε ἡμετέρας ἀποδομήσας ἡμῶν. ὡς δὲ καὶ πάλιν περὶ τῶν ἡμετέρας ὁ χοςροῦς ὀλίγας τῆ πόλεως κομιδῇ ἐναπομέναι ἡμετέρας τε καὶ ἀσπίς, τῆς σφαιρωσέως ἡλικίας ἐκ ποδῶν ἡμετέρας, ἐργῶν τῶν μάρτυρος εἶναι τὸ θαῦμα. καὶ δεισας, ἐπὶ τῶν χερσίων πῆσιν ἀγάμενος, ἀπὸ πρὸς τὰ ὀκεία. ὅτι καὶ φασὶν ἐν ταῖς τελευταῖς, τῆς θείας ἀξιοθῆναι παλιγενοσίας.

Κεφ. κθ.

Περὶ τῶν λοιμικῶν πάθων.

CAP. XXIX.

De pestilenti morbo.

ΑΦηγήσομαι ὅτι τὰ περὶ τῆς ἐπισκεψά-
 σης νόσου τῆτο δ' ἐύλερον κ' πενήκοσόν ἐ-
 τ' ὅ, μὴ κατέτερον ἰσορηθέν, κρανησάσης καὶ
 πᾶσαν γῆν ἐπινεμηθείσης. Τῆς γ' ἀνιόχε
 πρὸς περσῶν ἀλάσης, ἔτεσιν ὕσερον δύο πά-
 θ' ἐπεδήμησε λοιμῶδες, ἐν τισὶ μὲν συμ-
 φερόμενον τῷ ὑπὸ θεκυδίδου γραφένῃ, ἐν τισὶ
 ὅ, πολλὰ διαλλάττον. καὶ ἤρχθη μὲν δὲ αἰ-
 θιοπίας, ὡς νυνὶ ἐλέγετο. τὴν δ' πᾶσαν ἀμοι-
 εαδὸν ἀειέδραμεν οὐκ ἐμὲν, ἐδ' ἐνας ἀν-
 θρώπων οἶμαι ἀπειράτους τ' νοσήματ' ὁ κα-
 τὰ λοιπός. κ' ἐνταὶ μὲν πόλεις ἐπὶ τοσούτων
 κατερέθησαν, ἀχρεὶ κ' τῶν παλιὰ πασι κενὰς
 οὐκ ἴστων γῆρας. ἐστὶ δ' ἔπιλαβόμενον τὸ
 πάθ' ὅ, καφότερον μετῆλθεν. ἔτε δ' κ' πε-
 ρσιδὸν τῶν τελαγμένην ἐνέσκηπτεν, ἔτε αὖ
 ἐπισκῆψαν, ὁμοίως ἀπεχώρη. ἀλλὰ τῶν
 μὲν τόπος χερσὶ τ' ἀρχομένη κατεῖχεν.
 ἑτέρας δ' ἤρ' διαλεξήτ', ἄλλες θερίζον-
 τ'. ἐκαστὴ δ' καὶ μελοπάρκα πρὸς οὐκ ὄντ'
 καὶ ἐστὶν ἐνταὶ μέρες πόλεως ἀψάμενον,
 τῶν γε ἄλλων ἀπήλαστο μερῶν. καὶ πολ-
 λάκις μὲν ἰδέν ἐν ἔνοσση πόλεις, ἐνίας οὐ-
 κίας ἐς ὑπερβολὴν φθειρομένας. ἐστὶ δ' ἔ-
 μίας ἢ δύο φθαρειῶν οὐκίαν, τὸ λοιπὸν τῆς
 πόλεως ἀπαθές μεμενῆκε. ὡς δὲ γε ἐς τὸ
 ἀκριβές ἐπισκῆψαντες κατελήφαμεν, αἱ
 ἀπαθείς μείνασαι οὐκίαι, κατὰ τὸν ἐφεξῆς
 ἐνιαυτὸν μόναι ἐπεπόνθησαν. τὸ δ' πάν-
 των ἀξιοδοξότερον, τῆτο μὲν, ὅτι εἰ γε
 συνέβαινε τῶν εἰλημμένων πόλεων οὐκίτη-
 ρας ἑτέρωτι διάγω ἐνταὶ τὸ πάθ' ὅ, οὐκ
 ἐπέσκηψε, καὶ κείνοι μόνου τοῖς παθήμασιν
 ἠλίσκοντο, οἱ ἐκ τῶν κρανηθειῶν πόλεων
 ἐν ταῖς ἀπαθείσι πόλεις διακίωμενοι. καὶ
 ταῦτα μὲν πολλὰκις ἐν ταῖς ἀειόδοις
 τῶν κύκλων τῶν καλεμένων ἐπινεμήσεων,
 ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς ἑτέροις ἐγίνωστο τό-
 πους. μάλιστα δ' ὁ πανολεθρία (χερδὸν τοῖς
 ἀνθρώποις ἐπέπιπτεν, ἐν ἡ δ' ἀλήρω ἐτὶ τῆς
 περὶ καυδεκαετηρίδ' τῶν κύκλων. ὡς καὶ
 ἐμὲ τὸν ταῦτα συγγραψάντα. Συμῶδον
 γ' καὶ τὰ κατ' ἐμὲ παρυφάναι τῆ ἰσο-
 ρεία, τὰ πρὸς φροσὶ τοῖς πρὸς φροσὶ

SED & pestem illam commemora-
 bo quæ iisdem temporibus ingruit,
 & quæ duobus jam & quinquaginta an-
 nis, quod nunquam antea accidisse le-
 gitur, grassata est, & universum prope
 terrarum orbem depasta. Etenim bi-
 cenio post captam à Persis Antiochiam,
 pestilens morbus grassari cœpit, ali-
 quatenus quidem similis illi quem de-
 scribit Thucydides, aliquatenus autem
 dispar. Et initium quidem sumpsit ex
 Æthiopia, ut tunc ferebatur: omnem
 verò terrarum orbem per quasdam vi-
 ces peragravit, nullos, ut opinor, mor-
 tales intactos relinquens. Ac nonnul-
 læ quidem urbes ea calamitate adeò
 vexatæ sunt, ut incolis penitus vacuæ
 remanerent. In quibusdam autem lo-
 cis, quæ occupaverat levis perstrinxit.
 Neq; verò certa quadam anni tempe-
 state incumbere hæc lues: nec post-
 quam incubuisset, simili modo recede-
 bat. Sed nonnulla quidem loca initio
 hyemis occupavit: alia verno tempore:
 quædam æstate, alia procedente
 autumno, & in aliis quidem urbibus,
 cum aliquas partes attigisset, à reli-
 quis abstinuit. Ac sæpenumero cer-
 nere licebat, in urbe quæ non ægrota-
 ret, quasdam familias funditus interire.
 Alicubi verò, unâ aut alterâ familia
 consumptâ, reliqua civitas intacta re-
 mansit. Cæterum ut re attentius confi-
 derata observavimus, familiæ illæ quæ
 intactæ remanserant, sequente anno
 solæ hanc calamitatem expertæ sunt.
 Istud verò præ reliquis omnibus sin-
 gulari admiratione dignum fuit, quod
 si qui forte Cives earum urbium quas
 pestis illa corripuerat, alibi degerent
 in locis in quæ lues illa minime incu-
 buerat, soli hoc morbo corripiebantur
 illi, qui ex urbibus pestilentia infe-
 ctis oriundi, in intactis civitatibus mor-
 rabantur. Et hæc quidem sæpe tum in
 urbibus, tum aliis in locis eveniebant,
 labentibus circulis quos vulgo indi-
 ctiones appellant. Præcipue tamen an-
 no secundo uniuscujusque indictio-
 nis, exitialis perniciæ generi huma-
 no incumberebat. Adco ut me quo-
 que qui ista scribo: visum enim est ea
 quoq; quæ ad me spectant, huic histo-
 riæ intexere, congrua locis congruis
 inferendo: me inquam, dum Gramma-

Ecc ij

ticorum scholas adhuc frequentarem sub pestis illius exordium, lues inguinariorum corripuerit: & in morbis illis qui diverso tempore incubuerunt, tum multos ex liberis meis, tum uxorem & cognatos complures amiserim, servos ite & rusticos quamplurimos: indictionum circulis calamitates meas inter se quodammodo partientibus. Quo igitur tempore ista scribebam, annum agens ætatis octavum & quinquagesimum, ante hos duos annos, cum Antiochiam hic morbus quater jam invasisset: quatuor siquidem indictionum circuli ab exordio hujus mali præterierant, præter superius à me commemoratos, filiam quoque amiseram, & nepotem ex ea prognatum. Porro lues illa, ex diversis morbis conflata erat. Nam in nonnullis, à capite exorta, oculos sanguinolentos & vultum tumidum efficiebat. Deinde in guttur descendens, quemcunque corripuisset, è medio tollebat. Aliis profluvium ventris contingebat. Quibusdã abscessus in inguine exorti, & graves inde febres accessere & intrabiduum fere aut triduum moriebantur, mente ac corpore perinde firmi, ac si nihil mali passi essent. Alii mente capti animam exhalabant. Carbunculi quoque ex corpore erumpentes, multis vitam ademere. Sed & nonnulli, cum semel atque iterum hoc morbo correpti evasisent, postea eadem egritudine tentati occubuerunt. Modus verò contrahendi morbi multiplex fuit, & ratione omnem superans. Alii enim eò solum quòd simul versati essent, aut in iisdem ædibus manerent, interierunt. Nonnulli cum attigissent tantum, aut in domum ingressi essent. Quidam in medio foro eam labem contrahebant. Nonnulli cum ex urbibus ea labe infectis aufugissent, ipsi quidem intacti remanserunt: Aliis verò qui sani erant, morbum intulere. Quidam licet cum multis eo morbo laborantibus mansissent, nec egros solum, verum etiam mortuos tetigissent, nullum tamen morbum contraxere. Alii cum propter liberorum ac necessariorum suorum internecionem modis omnibus studerent, ut ipsi quoque extinguerentur, atque idcirco cum agris assidue versarentur: tamen morbo voluntati eorum quodammodo reluctante, nullatenus correpti sunt. Cæterum lues ista per duos & quinquaginta annos, ut jam dixi, ad hoc usque tempus grassata est, cunctas

A ἀρμόζων. κατ' ἀρχαίς μὲν ἔν τῷ τοιούτῳ παθεῖν ληφθῆναι τοῖς καλεσμένοις βυβαίσι καὶ χαμαριδασκάλας ἐπὶ φοιτῶντα. ὁπότε μὲν ἔν τοῖς διαφόροις Ἰπποκρίσασιν τοῖς παθεῖσι, πολλὰς τε τῶν ἑμῶν παροῦσιν, καὶ γαμῆλιν καὶ τῆς λοιπῆς συγγενείας οἰκίας καὶ χωρείτας παμπούλους ὡσπερ τῶν κλητῶν τῶν Ἰππινεμήσεων τὰς ἐς ἐμὲ συμφορὰς μετρίζομένων. ὅτε δ' ἔν ταῦτα ἔγραφον, ὄγδοον καὶ πενήκοντον τῆς ἡλικίας ἄγων ἔτ' ἐπεσώτερον δύο χροῶν, ἡδὴ τελευτῆς Ἰπποκρίσασιν τὰ παθεῖς ἀνα τὴν ἀντιόχεια, ἐπὶ τέταρτον ἀπ' ἀρχῆς διήλθε κύκλον, ἀπεβαλον θυγατέρα, τῶν παροῦστων ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἑμῶν ἀνδρῶν παροῦστων. τὸ δὲ πᾶσιν, ὅτι ἀσθενῶν νοσημάτων συνέκειτο. οἷσις μὲν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀρχομένη, καὶ ἐφ' ὅσων αἰματώδης, καὶ οἰδαίνων παρὸς ὅσων ἀπὸ τῆς ζώοντος, ἐς τὸν λαμῶν καλῆς, καὶ τοῦ ἀσκόμῃρον ἕξ ἀνθρώπων ἀπέπεμπεν. ἀλλοῖς ῥύσις γαστρός ἐγένετο. τισὶ δὲ βυβαίσι ἐπανίσιον, ὡρυεῖοί τε ἐνθεν ἐξείσιον καὶ ἐμυρῆσι, ἡ τελευτῆς ἐθνησκον, ἴσα τοῖς μὲν παροῦστων Φεργανῆς τε ἐπὶ τὸ σῶμα συγκαμῆροι. ἕτεροι παρὰ Φεργῆσι γινόμενοι τὸν βίον ἀπέλιθσαν. καὶ ἀνδρακες δὲ ἐξαλλομένων ἑδὼ ἀνθρώπων ἠφάνισον. ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν καὶ διὰ τινῶν κρανηθέντες καὶ διαφυγόντες, ἀνδρῶν κρανηθέντες ἀπώλλυτο. καὶ τὰ ἐς τὰς μελαλήψας δὲ διάφορα, καὶ λόγον ὑπερέβαλον. ④ μὲν γὰρ τῶν συνείνων μόνον καὶ συνδιαλάσσειν ἐφείρετο. ④ δὲ, καὶ παρὰ τῶν μόνον. ④ δὲ, ἔστω τὸ οἰκηματῶν γινόμενοι. ἄλλοι δὲ κατὰ ἀγορῶν οἷσι δὲ ἐν νοσησῶν πόλεων παροῦστος, ἀπαθείς μεμνηκασί, τοῖς ἐνοσῶσι, τῆς νόσε μελαλήψας. ④ δὲ τὸ παρὰ πάντων ἐχ' ἤλωσαν πολλοῖς δὲ συνδιαλήθέντες νοσῶσι, καὶ πολλοῖς ἐνοσῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτῆσιν καὶ παρὰ τῶν μόνον. ④ δὲ, καὶ παρὰ τῶν ὅσων ἀπώλλυτο διὰ τῶν παιδῶν ἢ οἰκῶν πανοῦστων ποιέμενοι, καὶ διὰ τῶν μελαλήψας ἐναληθέντες τοῖς νοσῶσι, ὅμως ὡσπερ ἀναγωνιζομένους τὰ παθεῖς παρὰ τῶν βυβαίσι, ὅσων ἐκράθηθησαν. ἐνεμήθη τῶν μόνον, ὡς μοι λέλεκται, μέγας τε δὲ δύο καὶ πενήκοντα χροῶν τῶν τῶν παθῶν.

ἀπαντα πάλω νικήσαν. φιλόστρατον γὰρ
θωμάζει ὅτι γε πεντεκαίδεκα ὁ κατ' αὐτὸν
ἐκράτησε λοιμὸς. καὶ τὰ ἐξῆς ἡ ἀθήλα, ἐ-
καίσε ἰόντα, ἡ ὁ θεὸς διδοκῆσθαι, ὁ καὶ τὰς αἰτίας
ἔξεπισάμεν, ἡ ποσὶ φέρειν) ἐγὼ ἡ ὁ θεὸς
ἐξέβλεψεν ἐπάνωμι, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἱεσωνια-
νῶ φράσω.

A quæ prius grassata sunt lues supergref-
sa. Nam Philostratus quidem mira-
tur, quòd sua ætate pestis quindecim
annis grassata sit. Quæ nam autem
posthæc eventura sint, incertum est,
cùm eò ferantur quòd visum fuerit Deo,
qui & causas rerum & eventus cogno-
vit. Ego verò illuc unde digressus sum
revertar, & reliquas res gestas Justinia-
ni commemorabo.

Κεφ. λ.

Περί τῆς φιλοχρηματίας καὶ ἀπληστίας ἱεσωνιανῶ.

Οἱ ἱεσωνιανὸς μὴν χρημάτων ἀπληστος,
καὶ τῶν ἀλλοτριῶν ἕως ἐκτόπως ἐραστῆς,
ὡς καὶ τὸ ὑπήκοον ἀπαν χρυσίαις πεπεσσομένην
τοῖς τε τὰς δόχαις Ἰππεροπόδυσσι, τοῖς τε τὰς
φόρους ἐκλέγεσσι, καὶ τοῖς ὅσοι ἀπ' ἐδεμίας
αἰτίας ῥάπην Ἰππεσλάς τοῖς ἀνθρώποις ἐπέ-
λασσι. πολλὰς δὲ καὶ ἀναριθμητὰς τῶν πολλὰ
κεκλιμένων, παρεφάσθαι ἀπεσοφάσθαις Ἰπ-
χρώσας, τὰς εἰσὰς ἀπάσας ἐξημῶσεν. μὴ δὲ
καὶ γυνὴ ἐταμεζομένη ἐποφθαλμισοσάνω,
ὀμιλίαν πνὰ ἡ μίξιν ἀνέπλασεν, διότις ἀπαν-
τα φρεσὶ τὰ τῶν νόμων κατὰσθε, καὶ τὸν
ἱεσωνιανὸν προσεβλαμῆσαμένη τῶ ἀτόπις κέρ-
δας, ὅλον τὸν πλάτον Ἰσυκοφανηθέν, οἰ-
κομεσσοδίασθε. ἔ ἀφθῆς δὲ χρημάτων
ὑπῆρχεν ὡς ἐ πολλὰς ἀγίας, καὶ ἐκασαχῆ
ναὶς μεσσολοπρεπεῖς ἀνασῆσαι, ἀλλὰ ἐσθε
γίης οἴκας ἐς ἐπιμελῆσαν ἀνδρῶν τε καὶ γυναιῶν
ἀώρων τε καὶ ἐξώρων, ἔ τῶν ὑπὸ νοσημάτων
ποικίλων ἐνοχλημένων. συνάξας τε με-
γάλας ἀποκληθῆσθαι, ὅθεν δέοι ταῦτα γί-
νεσθαι. παρεξῆσαι τε καὶ ἀλλὰ μυρία δισεσθῆ ἔ
θεὸν δόσσοκόντα, εἰπῆς ἐξ οἰκείων δρωέν οἱ τὰ
τῶν ἐργῶν, καὶ κατὰσθαι τὰς (φῶν πρῶξαις
καρποφορεῖν.

CAP. XXX.

De inexplebili avaritia Justiniani.

JUSTIT quidem Justinianus inexple-
bilis avaritiæ, & alieni usque adeo
appetens, ut universas provincias Im-
perii Romani acceptâ pecuniâ vende-
ret Magistratibus, & tributorum ex-
actoribus, & iis qui absque ulla causa
insidias hominibus struere solent. Mul-
tos præterea, ac pene innumerabiles
qui opibus affluebant, concinnatis ca-
lumniis omni patrimonio spoliavit.
Quod si quæ mulier corpore quæstum
faciens, consuetudinem aut stuprum a-
licui falsò objecisset, bonis ejus inhi-
ans, statim leges omnes ac jura viola-
bantur, & modo Justinianum turpis lu-
cri participem ad civisset, universas o-
pes ejus qui calumniâ appetitus fuerat
in domum suam transferebat. Idem ta-
men in expendenda pecunia admodum
largus fuit: adeo ut multas sacras ædes
& magnificas passim Ecclesias ædifica-
ret. Multas præterea religiosas domos
ad curandos viros ac mulieres, tam se-
nes, quam parvulos, & eos qui variis
morbis conflictabantur, exstruxit: Nec
mediocres redditus ad eam rem depu-
tavit. Innumera quoque alia gessit ad-
modum pia, Deoque accepta, dum-
modò ii qui hæc agunt, ex propriis fa-
cultatibus ea opera perficiant, & actus
suos puros, tanquam sacrificium, offe-
rant Deo.

Κεφ. λά.

Περί τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας σοφίας, καὶ τῶν ἀγίων
ἀποστόλων.

ΑΝέσθησε ἡ κατὰ τὴν κωνσταντίνου,
πολλὰς μὲν ἐς κάλλος ἐξοσκημένους
τῶ θεῷ καὶ τοῖς ἀγίοις σκησῆς. ἐδομήσαθε δὲ
μείγα τι ἔ ἀσπῆδῆσον χεῖμα, ἐκ
ἱσορηθέν ὡσποτε, τὸν μεσσοσον τῆς ἐκ-
κλησίας ἡνῶν, δὲ πρεπεῖ τε καὶ ἐξοχον, καὶ

CAP. XXXI.

De magna Ecclesia sancte Sophia, &
sanctorum & Apostolorum.

IDE M Constantinopoli, cum alias fa-
cras ædes miræ pulchritudinis in ho-
norem Dei ac Sanctorum construxit: tum
magnum illud & incomparabile opus,
cujusmodi nullum unquam fuisse me-
moratur: maximam scilicet Ecclesiam
S. Sophiae, decoram ac præcellentē, &
Ecc iiij

quæ vim dicendi omnem longe superat. Ejus tamen singulas partes, quoad possum, describere conabor. Aedes sanctuarii, testudo est quatuor fornicibus in sublime erecta: in tantam altitudinem sublata, ut ex inferiore quidem loco aspicientes, hemisphærii fastigium difficilè possint cernere. In superiori autem loco constituti, quantumvis audaces sint, nunquam despiciere conentur, & usque ad solum oculos demittere. Fornices autem vacui à solo usque ad culmen tecti eriguntur. In dextro autem ac sinistro latere ex adverso fornicum posita sunt columnæ, ex lapide Thessalico fabricata: Et solaria sustinent, quæ aliis item similibus columnis suffulta, iis qui mysteria spectare voluerint, ex sublimi conspiciendi copiam faciunt. Et hoc etiam loco Augusta diebus festis sacrorum mysteriorum solennitati interesse solet. Quæ verò ad ortum & occasum solis sunt sita, ita relicta sunt, ut nihil sit quod tantæ magnitudinis admirationem impediatur. Supradictorum autem solariorum porticus, inferius columnis ac parvis arcibus tantum opus absolvunt. Porro ut manifestius fiat hujus fabricæ miraculum, mensuram quoque hic inferere constitui longitudinis & latitudinis atque altitudinis; arcuum item tum vacua intervalla, tum sublimitatem. Mensura igitur sic se habet. Longitudo quidem à porta quæ est è regione sacræ conchæ, quo in loco incruentum offertur sacrificium, ad ipsam usque concham, est pedum centum & nonaginta: latitudo verò à Septentrione ad Meridiem, pedum centum & quindecim. Altitudo à centro hemisphærii usque ad solum, pedum centum & octoginta. Arcuum verò singulorum latitudo quidem est pedum... longitudo verò ab ortu solis ad occasum pedes continet ducentos & sexaginta. Latitudo verò illuminationis eorum habet pedes septuaginta quinque. Sunt præterea ad occasum solis porticus duæ admodum venustæ, & atria undique miræ pulchritudinis. Exstructum est ab eodem Justiniano templum sanctorum Apostolorum, quod nulli alteri templo facile concedat: In quo Imperatores ac sacerdotes sepeliri mos est. Ac de his quidem rebus hæc omnino dicta sint.

Αλόγως δὲ ἡμῶν ἐκβαίνοντα. Ἐπειροῦμαι ὡς ἀνὸς τε ὡ, χωρογραφῆσαι τὸ τέμενος. Ὁλόθῃ ἐστὶν ὁ τῶ ἀνακτορῶν νηός, τέσσαρσι μιστοῦ ἰσομήρη ψαλίσι, ἐς τοσοῦτον ὑψὸς ἐπιπρομήρη, ὡς ἐνεργεῖ μὴ τοῖς ἀτενίζουσι δύσφικτον εἶναι ἕημισφαιεῖς τῶ δόπο πρὸς τῶ ὑψὸς ἐστὶ, τὰς γνομήνας μὴ δ' ἀμὴ πρὸς αὐτῶ, εἰ καὶ μάλα τολμηθῆς τις εἶναι, ὑπερπύπην καὶ ἐς τὸν πυθμένα τὰς ὀψὲς παραπύπην αἰτῆ ψαλίδες κενὰ ἔξ' ἐδάφους μετρητῆς καλύπτης τῆς ὀροφῆς ἐπαύρον. ἐν δὲ ἐξῆς καὶ κτ' τὸ δυνάμειον κίονες αὐτοῖς ἀποδοῦνται ἐκ θεοσάλας λίθων πεποιημένοι. ὑπερπύπην τε μετρωθῆσιν ἐτέροις ἀποδοῦναι ἰσοπύπην, πρὸς κούρην τοῖς βυλομένοις διδόναι ἐς τατέλεμένα ὅθεν καὶ ἡ βασιλεὺς παρῆτα τῶ ἐορταῖς τῆ ἱερουργίας τῶ μυστηρίων ἐφίσαται ὡς πρὸς ἀνίσχοντα καὶ δυνόμενον ἥλιον ἕως ἀφείθησαν, ἔδενός ἐμποδῶν τὰ θαύματα τῆ τηλικαύτη μεγέθους γνομένης σοαί τῆ τηλεγεμῶν ὑπερπύπην ἐνεργεῖ κίονες καὶ ψαλίσι μικραῖς, τοσοῦτον ἔργον ἀποπερατῆσαι ὡς ἀνὸς καὶ τὸ θαῦμα τῆς οἰκοδομίας πρὸς ἄλλο τερρον ἢ, καὶ τὰς πόδας σιωπεῖδον ἐκτεῖναι, ἔτε μήκους, τῆ τε δόξης, ἔτε ὑψὸς, καὶ τῶ ψαλίδων, τὸ τε διάκενον, τότε ὑψὸς, ἔρχεται ὡς ἐστὶ μὴν ἐν τὸ μήκῃ ἐν τῆ κατασκευῆς ἕως τῆ ἱεράς κόλης, ἐνταῦτα τῆ ἀναμικτῆ καλλιερῆς) θυσίας, μέχρως αὐτῆς, πρὸς δὲ ἄλλο τῶ δὲ γε δόξῃ καὶ βορρῶν καὶ νότιν, ποδῶν εἰς τὸ ἕξ' ἀπὸ τῆ κέντης τῆ ἕμισφαιεῖς μέχρως ἐδάφους ποδῶν ἐστὶ. καὶ τῶν ψαλίδων, τὸ μὴν ἐκάστης δόξῃ ποδῶν τὸ ἕξ' ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δύσων ποδῶν ἐστὶ. τὸ ἕξ' ἀπὸ πλάτῃ τῆ ἐμφώτα ἀυτῶν ποδῶν ἐστὶ. εἰσὶ τῆ πρὸς δυνόμενον ἥλιον ἐκπρῆπει ἕτεροι σοαί δύο, καὶ πάντοθεν ὑπερπύπην αὐτῶν ἐς κάλλῃ ἔξῃσηκῆμένα. εἰργασθῆσιν αὐτῶν τῶν θεοσάλας ἀποδοῦναι νηός, ἀπὸ ἐξῆς τῶν ἐτέρω τὰ πρῶτα διδόναι. ἐν αὐτῶν τῶ βασιλεῖς, οἱ τε ἱερωμένοι, τῆς νενομισμένης ταφῆς τυγχάνουσι ἀπὸ μὴν ἐν τῆ τῶν καὶ τῶν τοιούτων ἀμωσγέπως εἶπ' ἐν τοιαῦτα.

Κεφ. λϛ.

πειθῆν τῷ κυανῷ χροματι ἢ βασιλέως μανίας
μᾶλλον ἢ Φιλίας.

Υπὴν δὲ καὶ ἕτερον τῶν εὐνοϊανῶν, πᾶσαν
θρησκείαν ἠγάπησαν. εἴτε δὲ φύ-
σεως ἀμαρτία, εἴτε δὲ γλῶσσαι τε καὶ φόβων ὄχι
ἔχω λέγειν, ἐκ τῆς θρησκείας ἀσεβείας τὴν νίκην
τῶν δὲ χυλῶν ἔλκον. ἐδόκει γὰρ θαύρα τῶν με-
ρῶν, τῶν κυανῶν ἔπι, ἀτεχνῶς προσκεκλι-
δαί εἰς τοσούτον, ὡς καὶ μισοφονίας ἀνίκα ἐν
μῆσιν ἡμέρα, καὶ ἐν μῆσιν τῆ πόλιν ἐργάζε-
σθαι τῶν ἀπεναντίας, καὶ μὴ μόνον ποινὰς μὴ
δοθέναι, ἀλλὰ καὶ γεῶν ἀξίως, ὡς πολλὰς
ἀνδροφόνους ἐν τεύθειν ἤλυθον. ἐξέλιξ δὲ αὐτοῖς,
καὶ τοῖς οἰκοῖς ἐπὶ πέναι, καὶ τὰ ἐναποκεῖμενα
κεμήλια ληξίως, καὶ τοῖς ἀνδράποισ τὰς
σφῶν πηπασκὴν ῥωμείας. καὶ ἡ πρὸς τῶν
δεχόμενων εἰργάζετο πειρομένη, περὶ τῶν ῥωμεί-
ων αὐτῶν ἐκινδύνησεν ὅθεν ἀμέλξαι εἰς πρὸς τῶν
ἐπισημοῦσιν ἀπὸ τῶν δεχόμενων, ἐπεὶ οὐκ ἐν τῶν
νεωτεροῦσιν τῶν νεύροις ἐσωφρονίσεν, ἀνα τὸ
μισοφονίας τῆς πόλεως, νεύροις ἠκίδη τε καὶ
περὶ ἡμέρας, καλλίνικον δὲ τῶν κιλίκων ἠγέ-
μενον δὲ δύο ἀνδροφόνων κίλικε παύλον καὶ
φωστίνον ἐπέλαθον οἱ, καὶ διαχρήσατο βε-
λομένη, ἐπεὶ ταῖς ἐκ νόμων ποινῶν ὑπέστη-
σαν, ἀνεσκολοπίσθη ποινῶν ὑπέστησεν ἡσυχί-
σεως καὶ τῶν νόμων, ταῦτα καὶ βαλῶν. ἐν-
τεύθειν οἱ θαύρα μέρους τὰ οἰκεία πεφθυγό-
τες, καὶ πρὸς ὑδέων ἀνδράπων δεξιόμενοι,
ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγὶ πάντες ἐλαυνόμενοι, τοῖς
ὁδοποροῦσιν ἐφῆδρον, λωποδυσίας τε καὶ
μισοφονίας ἐργάζομενοι, καὶ πάντα πλῆρη
θανάτων δάμων, λεηλασίας τε καὶ τῶν λοι-
πῶν ἀτοπημάτων εἶναι. ἐστὶ δὲ πρὸς τὰ ἐναν-
τία μείλαχρησας καὶ ἀνίκα διεχρήσατο τοῖς
νόμοις ἐκ δὲ, ἐξέφην ἀνα τὰ ἀσέβησιν κερ-
γῶν βαρβάρους ἴσα. καὶ τὰ μὲν περὶ τῶν λε-
πομερῶν λέγειν, κρεῖττον ἢ λόγος ἢ χρόνος.
δοῦσεν δὲ ταῦτα τεκμηριῶσαι ἢ τὰ ἐπι-
λοιπα.

A

CAP. XXXII.

De Justiniani furore potius quam benevolentia
erga factionem Venetianorum.

QUI ET etiam aliud quidpiam in Justi-
niano, omnem belluarum immani-
tatem excedens. Quod utrum ex nat-
uræ vicio, an ex ignavia ac formidine
profectum sit, equidem nequeo dice-
re. Initium autem sumpsit ex popu-
lari seditione, cui cognomen inditum
fuit *νικα*. Ad eod enim impense favere
visus est alteri factioni, Venetianorum
scilicet, ut Venetiani ipsa meridie, in
media civitate, adversæ factionis homi-
nes interficerent, ac non modò nul-
lum supplicium metuerent, verum et-
iam præmia consequerentur. Atque
hinc factum est, ut multi existerent ho-
micidæ. Porro licebat illis etiam in
domos irrumpere, & opes in illis re-
conditas deprædari, & miseris homini-
bus suam salutem pretio vendere.
Quod si ex magistratibus quispiam eos
coercere tentasset, de suo ipsius capite
periclitabatur. Quidam certè, qui
Comes erat Orientis, cum aliquot sedi-
tiosos nervis cædi iussisset, ipse in me-
dia urbe nervis cæsus ac circumductus
est. Callinicus præterea rector Cili-
ciæ, propterea quòd duos homicidas
Cilicias, Paulum ac Faustinum, qui in
ipsum irruerant & interficere ipsum
conati fuerant, ex præscripto legum
capitali supplicio affecisset, in crucem
actus est, has pœnas referens ob recte
consulta, & ob leges servatas. Hinc
factum est, ut Praefiniani relicta patriâ
suâ, cum à nullo mortalium susciperen-
tur, sed velut piaculum quoddam un-
dequaque abigerentur, viatoribus in-
sidias struerent, rapinasque ac cædes
perpetrarent: Et cuncta immaturis
mortibus ac direptionibus, & hujus-
modi sceleribus complerentur. Inter-
dum tamen in contrariam sententiam
versus, Venetianos occidit, legum vin-
dictæ subjiciens eos, quibus antea mo-
re barbarico per singulas urbes grassan-
di potestatem dederat. Verum ad ista
figillatim referenda, nec tempus, nec
sermo ullus suffecerit. Hæc tamen
quæ commemoravi, sufficiunt ut con-
jectura fiat de reliquis.

D

CAP. XXXIII.

De Barfanuphio Monacho.

ISDEM temporibus viti plane divi- ni & admirabilium operum effecto- res, in variis orbis terrarum locis vixe- runt. Sed quorum gloria ubique in- claruit, hi fere sunt. Barfanuphios Ægyptius genere, qui in carne vitam car- nis expertem transegit in quodam Mo- nasterio juxta oppidum Gazam, adeo ut plurima miracula perpetraverit quæ recensere difficile est: credaturque ab omnibus etiam vivere, in cellula reclusus: quamvis quinquaginta & am- plius anni jam exceleserint, ex quo nec visus est à quoquam, nec terrenum quidquam degustavit. Quæ cum falsa esse crederet Eustochius Hierosoly- morum Antistes, & cellulam in qua vir Dei sese incluserat, perfodi jussisset, ignis inde exsilens univeros propo- modum, qui aderant, combussit.

CAP. XXXIV.

De Symeone Monacho, qui propter Christum stultitiam simulavit.

FUIT etiam in Emisenorum urbe Sy- meones, qui inanis gloriæ fastum omnem adeo exuerat, ut ab universis quibus erat ignotus, pro fatuo habere- tur, licet omni genere sapientiæ & di- vinâ gratiâ abundaret. Porro hic Sy- meones seorsum ab aliis ut plurimum degebat, nullum omnino mortalium finens cognoscere, quandonam aut quo modo Deum precaretur, nec quo tempore domi aut jejunaret aut cibum caperet. Interdum etiam in viis publi- cis, aut in foro agens è statu mentis de- turbatus videbatur, nec prudentiæ ac folertiæ quidquam præ se ferre. Non- nunquam in tabernam irrepens, obviis cibis utebatur, dum esuriret, quod si quis inclinato capite cum salutasset, ipse iratus illico aufugiebat, metuens ne virtus ipsius à vulgo deprehendere- tur. Et hoc quidem modo Symeones in foro se gerebat. Erant tamen qui- dam ejus familiares, quibuscum verba- ri confueverat absque ulla simulatio- ne. Ex his quidam ancillam habuisse dicitur, quæ cum à nescio quo stupra- ta, prægnans esset, & cogeretur à dominis ut auctorem hujus flagitii no- minaret, Symeonem clanculo cum ipsa rem habuisse dixit, & ex illo

A

Κεφ. λγ΄.

Περί βαρσανυφίου τῆς ἀσκητῆς.

ΕΓΩΝΑΣΙ ἤκατ' ἐκείνο καιρὸν αἰδέσθαι τὸν φόρον καὶ μεγάλων σημεῖων ἐργαζο- μένην γῆς ὧν ἡ τὸ κλέειν ἕκαστον διέλαμψε, βαρσανυφίου αἰγυπτίου γένε- σθαι ἐν σαρκί, τὸν ἀσαρκον διήθλους βίον, ἐν πνι φερονπησίῳ ἀλγῆ γάλας τῶν πολλο- μάτων ὡς πολλά μὲν καὶ κινήσεις κρείττο- να θαυματουργῆσαι πνεύματι ἡ καὶ ζωῆ- τον ἐν οἰκίσκῳ καθ' ἑργαζόμενον, καίτοι γε διὰ βλάτων πενήθοντα, καὶ πρὸς γε χρόνων, ἐπὶ ὀφθέντα τῶν, ἔτε τῶν Ἰππὶ γῆς τινὶ μετε- λυφότερα οἷς δυσάπιστων ἀνιστοχίῳ ὁ τῆς ερσολύμων πρὸς ἑδρε, ἐπειδὴ διορίσθη ἔργον τὸν οἰκίσκον ἐκατέρχοντο ἀνθρώπων τῶν ἑσ- τῶν ἐκτόρον μικρὰ τὸς ἀύοσε πάντας ὀ- πησε.

Κεφ. λδ΄.

Περί συμων ἡ μοναχῆ τῆς δια χειρὸς ἰστανῶ.

ΕΓΩΝΕ ἡ ἀνα τὴν ἐμισαν, συμειώνης ἀνα- σθαι τὸν τῆ κενοδοξίας ἀποδοσάμενος χηλῶνα, ὡς ἡ ἀσάφορον ἀσά τοῖς ἐκ ἐδού- δόξαι ἀνὸν εἶναι καίτοι γε πάσης θείας καὶ θείας χάριτος ἐμπληρησμένη. Ἐπὶ οὖν μεώνης ἀπολλά μὲν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀντι- το, ἐδένι τὸ ἀσάπαν ἀσάαν ἐνδιδέας εἰδέναι πότε τε ἡ ὅπως τὸ θεῖον ἰλάσκειτο. μὴδ' ἐπὶ τὰς ἀφέξις ἡ μεθέξις καθ' ἑαυτὸν τῶν θε- φῶν ποιοῖτο ἀνέσω ἡ ἡ τῶν λεωφῶρας ἀ- γορεύων ἐπιτεράφθαι τὰ καθεστῶτος ἐδῶν, ἔ μὴδ' ἐν φρενήρες ἡ ἀλγῆεν ὅλως ἐχρῶν καίτοι ἔκαπηνίω παρσδύς, ἐν τῶν πρὸς τυχαῖων ἐδεσμάτων τῆ σιπῶν ἡδ' ἰεν ὅτε πεινῶν. ἡ ἡ πρὸς ἐκλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἀρροσεκίνησε, μὴ θυμῶν ἔ τὰ χεῖρας τῶν τόπων ἔξις ἀσ, τὸ πρὸς πολλῶν φωραθῆναι τὴν οἰκίαν ἀρετῶν ἀ- διώς ἡ τοιαῦτα μὴ τὰ ἡ τὴν ἀγορῆν τῶν συμειώνης ἡσαν ἡ τινες αὐτῶν σιωπῆς οἷς ἡ τῶν ἐνέβαλεν, ἐδέν ὅλως ἔποκρονόμα. τῶν τοῖων σιωπῆθων αὐτῶν ἡ τῶν φεραπανα, ἡ πρὸς τινὶ ἐκ πορονδῆϊσα καὶ κίεσα, ἡ παιδὴ τὸν τῆτο δεδρακότα πρὸς τῶν δεσπῶ- τῶν ἐξεπένωα γαζῆτο, τὸν συμειώνης ἡ λεγε σκοτιῶς αὐτῆ συμπλακῆναι, ἀπ' αὐτῶν κροφῶρεθ.

κυφορεῖν, καὶ ὁμειῶς ἡμῶν, ταῦτα ἔτως
 ἔχον, εἰ δέοι ᾗ καὶ διελέγχον. ὅπερ ἐπειδὴ ὁ
 συμεώνης ἠκηκόη, συνείλετο σάρκα φορεῖν
 εἰπών, τὸ εὐόλιον χεῖμα. ἐπεὶ ᾗ πᾶσι
 σι τῶν τεθρύλληται, καὶ πολλῶν ὠφέλε τὴν
 αἰγύλιον ὁ συμεώνης ὡς ἐδόκη, ἵππεσσαν
 εἰπών καὶ τὸν αἰδέμενον ἵππεσσαν. ὡς δ'
 ἐν ἡκυρία τῆ κυρία ἡκε, κατῆσθε τε τὰ εἰω-
 θῶτα, ἡ μὴν ὠδὶς (φοδρῶτερον καὶ πολλὴν καὶ
 ἀνύποιον τὴν ἀλγυδὸνα κατεργαζομένη, ἐς
 ἔχαστον κινδύνε τὴν ἀνδρῶν κατῆγαχε. ὁ
 ᾗ τὸ κατῆ, ἐδάμῃ πρεσβεύον. ἐπειδὴ ἐν τὸν
 συμεώνων ἔξεπίτηδες ἀφύγμενον ἵκέτευον
 πρεσβεύον, ἀναφανδὸν εἶπε, μὴ πρεσβε-
 ρον ἀποπέξον τὸ γύναιον, πρὶν αὖ εἶποι τις
 ὄφουσας τὸ κυφορεῖμενον εἶη. ὅπερ ἐπειδὴ
 πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ὄντως ἀνέπε πατέρα. ἐν τῷ
 τὸ βρεφῶν ἔξῆλαται, ἵππε τῆς ἀληθείας
 μακροδύνη. ὅτι τὸ τέστι δωμάτιον ἐταίρας
 ἐσεληλυθὼς ὠφθη, καὶ τὴν θύραν ἀποκλεί-
 σαι, μόνον πρὸς μόνον ἐχρόνιζεν. ὡς δ' ἐν
 ἀνακλιῶν τὴν θύραν ἀπὸ τῶν ὠχέλο, πάλαι καὶ
 βεβῶμεν μὴ τις αὐτὸν ὄρωη, ἵππε μείζον τὰ
 τῆς ἱπποκρίας ἤρθη ὡς ἐπὶ ἑωρακότας ἀγα-
 γῆν τὴν ἀνδρῶν, καὶ πυνθάνεαδς τί τε ἐσι-
 τῆσθε τὰ συμεώνων πρὸς αὐτὸν εἶη, καὶ ἡ το-
 σαῦτη τὴ κατῆ τελῆ. ἡ ᾗ διώμνυτο, τελ-
 τῶν ἀπ' ἐκείνης ἡμέραν μηδενὸς ἀπογῶ-
 σαδς ἀπορία τῶν ἀναγκαίων, ἡ μόνον ὑδα-
 τῶν τὸν δέ, ὄψα τε κομίσαι καὶ σίλια
 καὶ ὄντι ἀγῶν, καὶ τὴν θύραν ἀποκλεί-
 σατα τρέπεζαν πρὸς αὐτὸν, δειπνήσαι τε
 ταῦτῶν ἐγκελευσάμενον, τῆς θοίνης ἐμ-
 πνῶναι, ἱκανῶς τῆ ἀφῆξί τῆς τρεφῆς
 πλανθεῖσαν, καὶ τὰ λείψανα τῶν ἀποκο-
 μιθέντων πρεσβεύον. ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ κλό-
 νε τὴ τὴν πρὸς αὐτὸν καὶ ἀσείσαν-
 τῶν πρὸς αὐτὸν ὄντι, ἡνίκα, ἡ τε βηρυ-
 τῶν, βιβλίων τε καὶ κρηπολιτῶν μάλινα,
 πρὸς αὐτὸν, ῥυτῆρα τῆ χειρὶ μελεωρίζων,
 ἐτυπῆ τῶν κίωνων ἐπὶ πλείους ἀνά τὴν ἀγο-
 ραν, σῆτε βοῶν, ὀρχήσαδς ἐχέει. ἐπεὶ τῶντων
 ἐδὲν τῶντων ἡμῶν πρὸς αὐτὸν, ᾗ τῶντων πρὸς
 αὐτὸν τὸν νῦν ἐτίθεσαν, τῶντων κίωνων μὴ
 τύπων παρήξ. οἱ καὶ μετ' ἑ πολὺ πρὸς αὐ-
 τὸν, ἔργον τὴ σεισμῶ χρομένοι. πολλὰ

se gravidam esse: juraturamque se, rem
 ita se habere, ac si opus foret etiam con-
 victuram. Quod cum audisset Symeo-
 nes, assensus est, carnem se gestare di-
 cens, rem admodum fragilem atque im-
 becillam. Cumque hujus rei fama ubique
 divulgata esset, gravisque ignominia, ut
 quidem videbatur, aspersus esset Syme-
 ones, subducere e medio se cepit,
 simulans se pudore suffundi. Post-
 quam igitur dies pariendi advenisset,
 & mulier parturientium more federet
 in lecto, parturitio quidem immensos
 atque intolerabiles dolores afferens, in
 extremum vite discrimen mulierem
 adduxerat. Partus vero minime pro-
 movebatur. Cum igitur Symeones con-
 sultò illuc venisset; rogatus ab iis qui
 aderant ut precationem faceret, affir-
 mavit ille coram omnibus, mulierem
 non prius esse parituram, quam confes-
 sa esset, quisnam infantis quem in utero
 gestabat, pater fuisset. Quod cum illa
 fecisset, & verum infantis patrem no-
 minasset, statim infans erupit, veritate
 ipsa quasi obstetricante. Idem aliquan-
 do visus est introire in cubiculum me-
 rettriciis. Cumque januam occlusisset, so-
 lus cum sola moratus est. Ostio dein-
 de referato, cum se fuga proripuisset,
 circumspiciens undique, num quis ipsum
 videret, eò magis auxit suspicionem.
 Adeo ut ii qui illum viderant, mulie-
 rem adduxerint, & ex illa seiscitati sint,
 quid sibi vellent Symeonis ad illam in-
 gressus & tam diuturni temporis mo-
 ra. At illa juravit, se triduo ante-
 quam ille venisset, ob rerum necessa-
 riarum penuriam nihil præter aquam
 gustasse: Symeonem verò obsonia &
 cibos & vas vini ad se atulisse, obse-
 ratisque foribus mensam apposuisse,
 iussisque ut cœnaret, & dapibus se
 se exsatiaret, quippe quæ satis affli-
 cta esset inedia. Simul reliquias cibo-
 rum, qui allati fuerant, proferebat.
 Idem præterea, cum immineret terræ
 motus ille quo Phœnice maritima con-
 cussa est, & quo Berytus, & Byblus ac
 Tripolis præ reliquis urbibus vexatæ
 sunt, flagello in altum sublato, ex col-
 umnis quæ erant in foro plerasque ver-
 berare cepit, inclamans his verbis:
 state, saltandum vobis est. Et quoniam
 nihil temerè aut inconsultò ab eo fie-
 bat, hi qui aderant, studiose notarunt
 columnas, quas ille prætergressus mi-
 nime verberarat. Quæ quidem haud
 multo post corruerunt terræ motu sub-

verſe. Sed & plurima alia ab eo geſta A ἢ καὶ ἕτερα πέπραχεν, ἀ καὶ πραγματείας
ſunt, quæ peculiare opus deſiderant. ἰδιαζέσης δέει).

CAP. XXXV.

*De Thoma Monacho, qui ſtultitiam pari
modo ſimulavit.*

FUIT etiam ea tempeſtate Thomas
quidam, qui in Cœle Syria idem
vivendi genus excolebat. Hic aliquan-
do Antiochiam venit, annum ſtipen-
dium accepturus ad monaſterii ſui ali-
moniam. Hoc autem ſtipendium, ex
reditibus Antiochenſis Eccleſiæ præ-
beri conſueverat. Quodam igitur die
Anaftaſius, qui erat œconomus ejus-
dem Eccleſiæ, ſupradicto Thomæ,
quoniam frequenter ei moleſtus fue-
rat, colaphum incuſſit. Quod factum
cùm indigne ferrent qui aderant, Tho-
mas nec ſe accepturum amplius quid-
quam, nec illum daturum eſſe dixit.
Utrumque porro ita evenit, Anaſtaſio
poſtero die è vivis ſublato; Thoma
verò inter redeundum in hoſpicio in-
firmorum, quod eſt in ſuburbano
Daphnenſi, ad immortalem vitam trans-
lato. Cujus cadaver ſepultum eſt in
monumentis peregrinorum. Sed quo-
niam uno & altero poſt illum ibidem
ſepulto, corpus Thomæ ſemper ſupra
illos exſtabat: Deo ſcilicet etiam poſt
mortem illius maximum edente miracu-
lum: reliqua enim cadavera ſubmo-
vebantur longius ac repellabantur: in-
cola ſanctum virum admirati, Ephra-
mio rem nuntiant. Tum verò ſacrum
ejus corpus publica feſtivitate ac ſolen-
ni pompa Antiochiam deportatum eſt,
& in cœmeterio honorifice deponi-
tur, cùm peſtilentem morbum qui tum
graſſabatur translatione ſua diſpulſiſſet.
Hujus diem feſtum Antiocheni ad no-
ſtra ſque tempora quotannis magni-
fice celebrant. Verùm ad propoſitum
hiſtoriz ordinem revertamur.

CAP. XXXVI.

*De Mena Patriarcha, & de miraculo quod
factum eſt in puero cujuſdam Hebræi.*

ANΤΗΜΟ, uti ſupra à nobis di-
ctum eſt, ex Conſtantinopolitana
ſede ejecto, Epiphanius in ejus locum
ſucceſſit. Poſt Epiphanium verò Menas
Epiſcopatum illum fortitus eſt. Cujus
temporibus miraculum quoddam con-
tigit inprimis memorabile. Vetus eſt
conſuetudo Conſtantinop. ut quoties

Κεφ. λέ.

Πεὶ θαμὰ μοναχῶ, ἢ ἀπὲ ὁμοίως κρησπιεῖ
σαλῶ.

HN δὲ τνικιάδ' ἐ καὶ θαμὰς τόνδε δια-
θλεύων τὸν βίον, ἀνά τῷ κοίλῳ συ-
είαν, ὃς πρὸς τῷ ἀνιόχῃ γέγονε τῷ ἐπι-
τειον χορηγίαν καμιάμῃ τῆς καὶ ἀνι-
μονῆς. ἐτέτακτο ἢ ἐν τῆς ἀνιόσε ἐκκλησίας
τῆτον ὁ ἀναſάσιος οἰκονομῆ τῷ ἐκκλη-
B ſίαν, ἐπεὶ δὴ συγχῶς αὐτὸν ἠνώχλῃ, τῆ γυναι-
κῆ κόρη ραπίδῃ καὶ δυσααχθῆς ἔκλειαν τῆ
C ρίσι παρῶν, ἔφη, ἔτε αὐτὸν ἐπὶ ληθείῃ
ἔτετὸν ἀναſάσιον δάσῃ καὶ ἀμφοῖν γυναι-
ἀναſάσιε μὴ μετ' ἡμέραν μίαν τοῦ βίου
καλασρέψαι τῷ θαμὰ ἢ ἐν τῷ τῆς ἰσχυ-
των καλαγωγίῳ ἀνά τὸ πρῶτον δά-
νῳ ἐν τῆ δόποροῦσ' πρὸς τὸν ἀγῆρω με-
ταſάν τῷ βίον ἢ τὸν νεκρὸν ἔδειξ' ἐν τῷ
τῆ ἐπιπύδων, τάφοις. ἐπεὶ δὴ ἢ ἕως καὶ δὴ-
τέρε τεθῆναι, ὑπέδειν αὐτοῖν τὸ ἀπὲ σῶμα
C γέγονε, μέγιστον θαμὰ τῆ θεῆ, καὶ ἢ θάνα-
τον αὐτὸν ἀναδεικνύει τῷ ἀπεπέμποιον
μακρὸν ἀποκροῦν, θαμὰσάν τῷ
ἀγῆρω, ἐφραμῆ διαγέλλεσι. καὶ ἢ δι-
μολέξ' ἀγρωχίας, καὶ πομπῆς, μετὰ
μί(ε) ὁ παναγῆ αὐτῆ νεκρὸς ἀνά τῷ
ἀνιόχῃ, ἐν τῷ κοιμηθῆναι τιμάται, τῷ
τνικαῦτα φοιήσασα λημῶν ἵσον τῷ
μετὰ ἔσ' παύσας ἔξ τῷ ἐτήσιον ἔσ' τῷ
μέγισ' ἢ μὲν παῖδες ἀνιόχων μεγαλο-
πρῆπῶς ἀγῆσι. ἀλλ' ἢ τὸ πρῶτον
D τῆ λόγῃ τῷ ῥύμῃ μετὰ γὰρ.

Κεφ. λς.

Πεὶ μὲν ἢ σπειράσῃ, ἢ γρηγορῆ τῷ πλαιῦτα θα-
ματῶ εἰς τὸ ἰεραῖν παμδιον.

ANΤΗΜΟΣ ἄς μοι λέλεται, τῷ θεῶν τῆ
βασιλῆς ἐκβέβλημεν, ἐπιφά-
νῃ τῷ ἐπισκοπῆ διαδέχῃ. μετὰ ἢ
αὐτῷ ἐπιφάνιον μὴσας, ἐφ' ἢ καὶ θαμὰ γέ-
γονε λόγῃ πολλῶ ἄξιον. ἐθ' ἢ παλαιὸν βε-
λε) ἀνά τὴν βασιλεύσαν, ὅτ' ἀν πολὺ τῷ

χεῖμα τῶν ἀγίων μελῶν τῆ ἀρεῆς σὺ
 μάθ' χειρὶ τῆ θεῆ ἡμῶν ἐναπομένει,
 παῖδας ἀφθόρους μελαπέμπεις γίνεσθαι
 παρὰ τῶν ἐς χαμαιδιδασκαλίας φοιτῶντων,
 καὶ ταῦτα καλεῖσθαι. ὅπερ ἐπειδὴ γέγονεν,
 ἡλίοθ' ἡμῶν τῶν παίδων ὑαλουργεῖ παῖς, ἐξερῆς
 τὴν δόξαν ὅς τοῖς γονδύσι τὴν αἰτίαν τῆς
 βραδύτητος πυνθανομένοις, ἀνέπει τὸ γε-
 γονός, καὶ ὅπερ ἀποφαγὼν σὺ τοῖς ἄλ-
 λοις παισὶν εἶπ. ὁ δ' ἦ φύσας, θυμωθεὶς καὶ
 μινύσας, ἐν τῷ πηγῆ τῶν ἀνδράκων ἐνθα
 τὴν ὑαλον ἐμόρφε, τὸν παῖδα καθήσιν
 ἀνάβας. ὡς δ' τὸν παῖδα ἡ μήτηρ ζήσ-
 σα, εὐρέειν σὺν ἰσχυε, πανάλαχ' τῆς πόλεως
 ἢ πεινωμένη, καὶ λυγίον κοκκυσαῖ καὶ τρι-
 ταῖα παρὰ τὴν θύραν τῆ ἐργασίης τάν-
 θρος ἐσῶσα, ὀνομασί ἀνεκάλε τὸν παῖδα,
 τοῖς θρήνοις σαρατηομένη. ὁ δ' τῆς Φωνῆς
 τῆς μητρὸς συνείς, ἐν τῆ πηγῆς ἀνλαπε-
 κενέλο. ἡ δὲ τὰς θύρας διαλεμῶσα, εἰσω
 τε γρομένη, ὄρα τὸν παῖδα τῶν ἀνδρά-
 κων μέσον ἐσῶσα, τῆ πυρὸς αὐτὸν μὴ παρ-
 ἀψαλῆ. ὅς ἀνερωῶμεν ὅπως ἀπα-
 θῆς μεμεινῆκε, γυναῖκα ἐφη, πορφυρεῶν
 ἀμπεχομένω ἐδῆτα συχνὰ φοιτῶσαν
 παρ' αὐτὸν, ὑδωρ ὀρέγειν, καὶ τέτω ὅδ' πλη-
 σιάζοντας τῶν ἀνδράκων καλῶνάζην, σίλι-
 ζην τε αὐτὸν ὁσάκις πενωῖ. ὅπερ ἐπειδὴ ἐς
 ἰεσνιανὸν ἠνέχθη, τὸν μὲν παῖδα καὶ τὴν
 μητέρα τῷ λείρω τῆς παλιγενεσίας Φωλι-
 δέλης ἐκλήρωσε. τὸν δ' φύσαντα, σὺν ἀνα-
 χόρμητον χριστιανοῖς ἀναειθμηθῆναι, ἐν συ-
 καῖς ὡς παιδοφόνον ἀνεσκολόπισε. ταῦτα
 μὴν τῆδε γέγονε.

Κεφ. λζ.

Τίς κατ' ἐκείνο καιρὸν τῶν μεγάλων πόλεων ἐπίσκοποι.

ΜΕτὰ δὲ μνητῶν εὐύχιος ἐς τὸν θεόνον
 ἀνεῖσιν. ἀνά δ' τὰ ἱεροσόλυμα, μὲν
 μαρτύριον. Καλέσει τὸν θεόνον διαδέχε
 ἡλίας τε μὲν τῆτον. πῶς τε αὖ, καὶ μετ'
 ἐκείνον μακαρίου, ἐπὶ βασιλέως προσω-
 καμῆς, ὡς ἐξῶθη τῆς οἰκίας κατ' ἐδρας.
 ἔφασκον γὰρ αὐτὸν τὰ ὠριγένεος πρῆσθῆναι
 δόγματα, μετ' ὃν τὴν ἐπισκοπὴν εὐσόχιος
 διεξέτατο. μὲν δ' τὴν ἐκβολὴν θεοδοσίε ὡς

A ex sacris partibus immaculati corporis
 Christi Dei nostri, magnus numerus
 superfuert, pueri impuberes ex iis qui
 Grammaticorum scholas frequentant,
 evocentur, qui eas manducant: Id
 igitur eo tempore cum accidisset, una
 cum aliis pueris convocatus est filius
 vittrarii cujusdam, qui secta erat Judæus.
 Hic puer parentibus causam moræ ex
 ipso sciscitantibus, id quod factum fue-
 rat, exposuit, & quid ipse una cum re-
 liquis pueris degustasset. Pater ira atq;
 indignatione succensus, illico filium
 correptum in fornacem ardentem con-
 jicit, in qua vitrum formare consueve-
 rat. Mater verò puerum queritans,
 cum reperire non posset, per totam ur-
 bem circuibat, plorans atque ejulans.
 Tertio demum die ad ostium officinæ
 mariti sui stans, filium nominatim in-
 clamare cœpit, flens ac se ipsam lace-
 rans. Tum puer agnita matris voce,
 ei respondit ex fornace. Statimq; ma-
 ter perfractis foribus introgressa, pue-
 rum inter carbones stantem videt,
 quem ignis nullatenus ambusserat.
 Qui postea interrogatus, quonam mo-
 do illæsus permanisset, mulierem
 quandam purpurea indutam veste cre-
 bro ad ipsum ventitasse dixit, & aquam
 ipsi portexisse, & carbones qui juxta
 ipsum erant, restinxisse. Cibum quoq;
 esurienti præbuisse. Quæ cum nuntia-
 ta essent Justiniano, Imperator puerum
 simul ac matrem regenerationis lava-
 cro initiatos, clero adscripsit. Patrem
 verò Christianæ religionis sacramenta
 percipere penitus recusantem, tan-
 quam proprii filii interfectorem, in
 Sycensi suburbio cruci suffigi præcepit.
 Et hæc quidem ita evenerunt.

CAP. XXXVII.

*Quinam eo tempore fuerint maximarum ur-
 bium Episcopi.*

POST Menam Eutychius Pontifica-
 lem sedem Constantinopoli obti-
 nuit. Hierosolymis verò post Marty-
 rium Salustius in ejus locum successit.
 Post hunc Helias, post Heliam Petrus,
 Post Petrum Macarius ejusdem urbis
 Episcopatum suscepit, cum Imperator
 electionem ejus nondum comprobaf-
 set. Hic postea sua sede expulsus est,
 propterea quod Origenis dogmata af-
 ferere dicebatur. Post hunc igitur Eu-
 stochius Episcopalem sedem sortitus
 est. Alexandria verò pulso, ut supra

Fff ij

relatum est Theodosio, Zoilus ad Episcopatum promotus est. Quo ad predecessores suos adjuncto, Apolinaris sedem illam regendam suscepit. Jam verò Antiochiæ post Ephraemium Dominus eius loci Ecclesiam gubernavit.

απεδεδήγηται, Ἐπίσκοπος τῆς ἀλεξανδρέων (ζώϊλος ἀναδέικνυ) καὶ τοῖς ἀπολιναρίοις ἀπολιναρίοις ἀπολιναρίοις, ἀπολιναρίοις τὴν καθέδραν ἐγκρατεῖς. μὴ δὲ φραμμοδομνὶν τὸν ἀνιοχίας πικρὸν ἀνιοχίας.

CAP. XXXVIII.

De sancta & universali Synodo quinta, & quæ ob causam congregata sit.

PORRO dum Vigilus quidem Romanæ urbis, Constantinopolitanæ verò Menas primùm ac deinde Eutychius Episcopatum gererent: Et Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apolinaris, Antiochenæ autem Dominus: Hierosolymitanæ verò præflet Eustochius, quinta synodus à Justiniano convocata est hanc ob causam. Cum Origenis dogmatum assertores in monasteriis Palæstinæ, sed præcipuè in ea quæ dicitur Nova Laura quotidie invalerent, Eustochius omni studio in id incubuit, ut eos expelleret. Cum igitur ad Novam Lauram se contulisset, eos inde eiecit, procul amandans, tanquam communem hominum perniciem. At illi varia in loca dispersi, multos suis partibus adjunxerunt. Horum patrocinium suscepit Theodorus, cognomento Alcidas, Episcopus quidem Cæsareæ quæ caput est provincie Cappadociæ, sed qui cum Justiniano assidue versabatur, eique fidus erat imprimis ac perutilis. Cum ergo iste palatium conturbaret, & id quod ab Eustochio gestum erat, meram impietatem atque injustitiam vocaret, missi sunt Constantinopolim ab Eustochio, Rufus Abbas monasterii Theodosii, & Conon Abbas monasterii Sabæ: qui tum virtutis suæ causa, tum ob monasteria quibus præerant, principem locum inter Solitarios obtinebant. Venerunt unà cum illis etiam alii, dignitate haud multo inferiores. Et hi quidem de Origene imprimis, & de Evagrîo ac Didymo agere instituerunt. Theodorus autem Cappadox, cum eos aliud vellet traducere, causam Theodori Mopsuestiæ Episcopi, & Theodoriti atque Ibae in medium produxit: Deo scilicet optimo maximo ita rem omnem optime disponente, ut hinc & inde profana omnia penitus eiecissent. Prima igitur quaestione proposita, utrum liceret mortuos anathemati subicere:

Κεφ. λή.

περὶ τῆς ἀγίας ἐκκλησιαστικῆς συνέδου, καὶ διὰ τίνων αἰτίας συνέστη.

ΤΗΣ προεβύσεως μὴν ἐν ρώμῃς ἡγεμὼν νεβυλιός. τῆς δὲ νέας πρῶτα μὲν μιννα, εἶτ' εὐτυχίος. τῆς δὲ ἀλεξανδρῆς ἀπολιναρίος, καὶ τῆς ἀνιοχίας δομνίνος, ἱεροσολυμιτανῆς εὐστοχίος, τὴν ἐν ἐπιπέδῳ μελαπέμπευστον οὐδὸν ἰεριστιανὸς δὲ αἰτίας τοιαύτης. εὐστοχίος, καλακερδῆτων καὶ μάρισα οἱ τῆς λαμμένη νεα λαύρα τῶν τὰ ὠρεῖνας πρῶτος ἐβουλίω δόγματι, πᾶσαν ἐδέξο ἀπεδῶν τέτρες ἀπελάσαι. καὶ καλακερδῶν τὴν ἀπὸ τὴν νεαν λαύραν, ἀπαντας ἐκ ἐβελήνης, ἀπὸ ἀγνητικῶν μακροῦ ἐκδιώξας. οἱ δὲ ἀπολιναρίος ἡρόδοτος, πολλὰς ῥοίσις ἀπολιναρίος. τέτων ὑπερήσας ἐθεόωρε οἱ ἐκκλησίαν ἀσκητικῆς, ἐπίσκοπος μὲν τῆς καίσαρης, ἢ ἀπολιναρίος τὸ καππαδοκῶν ἐβελήνης ἰεριστιανὸς δὲ ἀπολιναρίος, πρῶτος τε καὶ ἀπολιναρίος, καὶ τὰ μάρισα ἐπιπέδου. κλητικῶν ἐν αὐτῶν τὰ βασιλεία, καὶ πᾶσαν ἀπολιναρίαν καὶ ἀπολιναρίαν τὸ πρῶτον καλακερδῶν, ἐβελήνης ἀπὸ τῆς βασιλείας πόλιος ἀπὸ εὐστοχίος, ῥεφῶν ἡγεμῶν τῆς θεοδωρῆς μονῆς, καὶ κόνων τῆς σάβα, τὰ πρῶτως τῆς ἐρήμης φεργῆνης, ἐκ τῆς οἰκίας ἀξίωσης, καὶ ὠν ἡγεμῶν φεργῆνης. γεγονῶσι δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ ἕτεροι, ὅτι πολλὰ τῆς ἀξίας αὐτῶν λεπτόμοροι καὶ ἐτοι μὲν τὰ καὶ τῶν ὠρεῖνας πρῶτος οὕτως ἐκίνων, καὶ ἐβελήνης, καὶ δίδυμον. θεόωρε δὲ ὁ καππαδοκῆς ἐτέρωθεν τέτρες ἀφελήνης ἐβελήνης, ἐπεισάγει τὰ καλὰ θεόωρον τὸν μοψουστιανὸς, καὶ θεοδωρῆς, καὶ ἔβαν τὸ παναγὰς θεοδωρῆς πάντα καλῶς οἰκονομήσαντες, ἵνα ἐκείνην ἐντεδῶν τὰ βεβηλῆ δὲ ἐβελήνης. ἀπὸ τῆς τοίνυν κινήσεως ἡγεμῶν, εἰ δὲ οἱ οὐδὲν τέλει ἀσκητικῆς ἀναδέμασι ἀπολιναρίος.

διτύχιος παρὸν τῷ θείαν ἐς ἀκρον ἔξησ-
 κημιον γραφῶν, ἐσέπ ζῶντων μινῶν, ἐδὲ
 τῶν διαφανῶν ὧν. ταῖς γὰρ ἀποκρίσεσι τῶν ἀ-
 μασιῶν ἀποκόπη διηκονεῖτο, διαρρήδην εἶ-
 πεν, ὅτι ἐν Φρονηματι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν
 καὶ ἀφρονηματι τὴν ἀλιθίαν ἐκείνην, μὴ
 δὲ βελήσεται δὲ εἰδῶν ἐπὶ καὶ ἰωσίας ὁ βα-
 σιλδὸς, ἐ τὴν ζῶντων ἱερέας τῶν δαιμόνων
 πάλαι μόνον καὶ ἐσφαξεν, ἀλλὰ καὶ τῶν
 πρὸ πολλῶν τετηνηκῶτων τὰς θήκας ἀνῶρυξεν.
 τὸ πρὸς ἐπὶ ἀπασι ἐδόξε λελέχθαι ὅτι
 καὶ ἱεσνιανὸς ἐργακῶς, ἐς τὸν τῆς βασιλδὸς
 αὐτὸν ἀνεβίβασε θρόνον, ὡς ἀνάπκα μη-
 νὰ τελεθῆσαι τῶν. βιγίλιος μὴ ἐν ἐργα-
 φως σιωτῶντων σιωτῶντων ἐχ' εἰλετο πυ-
 λωμῶν ἱεσνιανῶ τῆς ἀλιθίαν σιωτῶν,
 πῶσαι πρὸ θεοδώρου, καὶ ὧν θεοδώρου κα-
 τὰ κυρίλλου καὶ τῶν δώδεκα ἀπὸ κεφαλαί-
 ων εἰρηκῶ, καὶ τῆς λεγομένης ἐπιστολῆς ἱεσ-
 τῆ πρὸς μάρτυ τὸν πέρσον, ἀναγνωτῶσαι
 πολλῶν ῥήσεων θεοδώρου καὶ θεοδώρου, δὲ
 τῶν ἱεσνιανῶ καὶ πάλαι θεοδώρου κατεκέ-
 κητο, καὶ ἐκ τῶν ἱεσνιανῶ ἀπὸ κειθὸν δέλτων,
 καὶ ὡς μὲν θάνατον δέοι τὴν αἰρετικῶν κα-
 κημῶν θεοδώρου μὴ ἀπάσαι τὸ δὴ λε-
 γόμενον ἀναθεματίζουσι, καὶ τὰ εἰρημῶνα
 θεοδώρου καὶ τῶν δύο καὶ δεκα κεφαλαί-
 ων κυρίλλου, καὶ τὸ ὀρθῶς πίσεως, καὶ τὴν ἐ-
 πιστολῶν ἱεσνιανῶ, τὴν πρὸς μάρτυ τὸν πέρσον,
 φῆσαι τὰ ταῦτα τὰ ῥήματα. Ἐ μεγάλα
 θεοὶ καὶ ζῶντων ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ καὶ τὴν ἐν
 τοῖς διαγγελίοις ὡς ἀποκρίων, καὶ μετ' ἕτερα.
 ἀναθεματίζουσι καὶ ἀναθεματίζουσι πρὸς τοῖς
 ἄλλοις ἀπασιν αἰρετικοῖς τοῖς ἀναθεματίζουσι
 καὶ ἀναθεματίζουσι πρὸς τῶν εἰρημῶν ἀ-
 γίων τεσάρων σιωτῶν, καὶ διὰ τῆς ἀγίας
 καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἡ θεο-
 δώρου τὸν λεγόμενον ἐπίσκοπον μοψεσίας,
 καὶ τὰ ἀσεβῆ ἀπὸ συγγραμματα,
 καὶ τὰ ἀσεβῶς συγγραφέντα πρὸς θεοδώ-
 ρου κατὰ τὴν ὀρθῶς πίσεως, καὶ τῶν δώδεκα
 κεφαλαίων τῶν ἐν ἀγίοις κυρίλλου, καὶ τῆς ἐν
 ἐφέσῳ ἀγίας πρώτης σιωτῶν, καὶ ὅσα ὑπὸ
 συνηγορίας θεοδώρου ἡ νεσοῖς ἀπὸ γέ-
 γραπται καὶ πρὸς τῶν ἀναθεματίζου-
 μεν, καὶ τὴν ἀσεβῆ ἐπιστολὴν τὴν λε-
 γομένην παρὰ ἱεσνιανῶ γεγραφέται

A Euty chius qui illic aderat, in factis scri-
 pturis apperime exercitatus, superstitio
 adhuc Mena, nondum valde illustris,
 erat enim etiam tum Apocrifarius E-
 piscopi Amasenorum : Cum eos qui
 congregati erant, tanquam solertior,
 per contemptum adspexisset, aperte
 dixit, quæstionem illam deliberatione
 non egere. Quandoquidem Jofias
 Rex Sacerdotes dæmonum non modò
 vivos interfecisset: sed & eorum qui
 diu antea mortui fuerant, sepulchra ef-
 fodisset. Atque hoc ab Eutychio aptif-
 sime dictum esse, cuncti qui aderant
 censuerunt. Quod cum Justinianus
 intellexisset, Euty chium paulo post ad
 Pontificalem urbis regie sedem pro-
 movit, Mena ex vivis sublato. Potro
 Vigilus per litteras quidem consensit;
 Concilio tamen interesse noluit. Con-
 gregatà igitur synodo, cum Justinianus
 Epitcopos interrogasset quid sentirent
 de Theodoro, & de his quæ Theodori-
 tus contra Cyrillū & contra duodecim
 ejus Capitula scripserat: Quid item de
 Epistola quæ dicitur Iba ad Marim Per-
 sam: postquam multa loca ex libris
 Theodori ac Theodoriti recitata essent
 ostensumque præterea esset, Theodo-
 rum jampridem condemnatum fuisse,
 nomenque ejus ex factis diptychis ex-
 punctum, & hæreticos etiam post mor-
 tem condemnandos esse: omnes uno
 consensu Theodorum quidem iptum
 anathematizarunt; Theodoriti vero
 Scripta adversus duodecim Cyrilli Ca-
 pitula & adversus rectam fidem; Iba
 quoque Epistolam ad Marim Persam
 sub anathemate damnarunt, his ver-
 bis usi. Cum magnus Deus & Serva-
 tor noster Jesus Christus juxta parab-
 lam Evangelii & cætera. Et paulo post.
 Condemnamus verò & anathemati-
 zamus præter reliquos hæreticos, qui
 condemnati & anathematizati sunt à
 supra memoratis quatuor sacrosanctis
 synodis, & à sancta Catholica & Apo-
 stolica Ecclesia, Theodorum quoque
 eum qui dicitur Episcopus Mopluestix,
 & impia ejusdem scripta: Ea item quæ
 à Theodorito impie conscripta sunt
 contra rectam fidem & contra duode-
 cim Capitula sancti Cyrilli & contra sa-
 crofanctam primam synodum Ephesi-
 nam: Cuncta denique quæ ab eodem
 Theodorito pro defensione Theodo-
 ri ac Nestorii scripta sunt. Anathema-
 tizamus præterea impiam illam Epi-
 stolam, quæ ab Iba scripta esse dicitur

ad Marim Persam. Et aliquanto post exposuerunt quatuordecim capita de re-
cta ac sincera fide. Et hæc quidem pro-
cesserunt in hunc modum. Cum autem
libelli ab Eulogio, Conone, Cyriaco &
Pancratio Monachis, dati essent con-
tra dogmata Origenis Adamantii, &
contra eos qui impietatem atque erro-
res illius sequebantur, de his Justinianus
synodum quæ congregata erat consu-
luit, subiecto Epistolæ suæ exemplari
ejusdem libelli, & us quæ ad Vigilium
his de rebus scripserat. Ex quibus omni-
bus deprehendere licet, id studium fu-
isse Origeni, ut Apostolicorum dogma-
tum simplicitatem, Gentilium & Ma-
nichæorum lolio repletet. Mistâ est
igitur relatio à prædicta synodo ad Ju-
stinianum, post acclamationes quas
contra Origenem & ejusdem cum illo
erroris Sectatores congefserant: cujus
pars sic habet. Cum animum possideas
cælestis nobilitatis participem, Chri-
stianissime Imperator. Et Paulo post.
Fugimus itaque, fugimus istam doctri-
nam. Neque enim novimus alienorum
vocem. Et illum tanquam furem ac la-
tronem, Anathematis laqueis firmè
constriatum, procul à sacris septis eje-
cimus. Et post aliquanta. Eorum verò
quæ à nobis gesta sunt vim ac virtutem,
ex eorundem lectione cognoscetis. His
adjunxerunt etiam capita, quæ-
cunque Origenis sectatores profiteri à
Magistris suis didicerunt: ex quibus
tum consensus eorum, tum dissensio,
ac multiplex & multifidus error depre-
henditur. In his quintum caput erat,
continens blasphemias quas privati
quidam ex Nova Laura protulerant,
quod sic habet. Theodorus Ascidas
Cappadox dixit. Quando nunc Apo-
stoli & Martyres miracula efficiunt &
in tanto honore sunt, nisi in resurre-
ctione æquales fuerint Christo, qualis
tandem eorum resurrectio futura est?
Retulerunt etiam iidem Patres multas
alias Didymi, Evagrii ac Theodori
blasphemias, quas studiose admodum
ex eorum libris excerpterant. Cæterum
post hanc synodum aliquanto
temporis spatio elapso, Euty chius qui-
dem ex Pontificali sede urbis regiæ ex-
pulsus est: Joannes verò in ejus locum
subrogatus. Ortus hic erat ex Sirimi,
qui vicus est Cynegicæ regionis in ter-
ritorio Antiocheni.

Ἀπὸ τῶν μάρτυρων τὸν πῶρον καὶ μὲν ἕνα, ὅστις ἐστὶν
τέσσαρα καὶ δέκα κεφάλαια περὶ τῶν ὁρθῶν καὶ ἁ-
μωμιῶν πῶρον. καὶ ταῦτα μὴ ἔως πρὸς αὐτὸν
ῥήκει. ἐκ λιβέλλων ἧ ἐπιδομηθῶν περὶ αὐτῶν
ῥήματι, κόνωνος, κυριακῆς, καὶ παγκρατίου μοναχῶν
καὶ τῶν ὀριγηνῶν καὶ ἡ ἀδαμαντιῆς δόματα
καὶ τῶν ἐπιδομηθῶν τῆ τέτις δυοσεβεία καὶ πῶρον
πυρθάνει ἰερωιανὸς τῶ ἀλιθεύσης συνῶρον
περὶ τέτων, συζύξας ὅτι λιβέλλας τὸ ἴσον
τὰρ ὅτι περὶ βιβλίον περὶ τέτων ἐπερῶρον
μῦθα. ἔξ ὧν ἀπῶρον ἐστὶν ἐλεῖν, ὅπως ἐπερῶρον
δὴ τῶ ὀριγηνῶν ἐλλυτικῶν καὶ μοναχικῶν ῥή-
ματι ἐμπλήσματος δόσοι κῶν δόματα
τὸ λίον. ἀναφορὰ τῶν γέγονε περὶ ἰερω-
ιανὸν περὶ τῶ συνῶρον μὲν τῶν ἰερομῶρον
αὐτῆς ἐκδοσῆς καὶ ὀριγηνῶν καὶ τῶν τῶ ἀπῶρον
κῶν περὶ λανθῶν ὧν ἕνα τέτοις ἔλεῖν τῶ
ῥήμασι. τῶ ἀπῶρον ἐν ἰερομῶρον μετέχσαν κα-
τημένῳ τὴν ψυχὴν χριστιανικῶτατε βασι-
λεῦ καὶ μετῶ ἕτεροι. ἐφυγομῶρον τῶν ἐφυγομῶρον
ταῦτων. καὶ ἐγῶρον ἐσταμῶρον τῶν ἀλλοτρῶν τῶ
φωνῶν, καὶ ὡς κῶν πῶρον, καὶ ὡς λησῶν τῶν τῶ
τοῖς ἔ ἀναθέματι ὁ βροχῶν ἀσφαλῶς, πε-
ρισφίξῶν, τῶν ἱερῶν ἐξῶ περὶ ἐδῶν ἀπῶ-
καλόμεθα καὶ μετῶ ὀλίγα. τῶ ἧ παρῶ ἡμῶρον
περὶ μῶρον διὰ τῶ ἐπῶ αὐτοῖς ἀναγῶρον ἐπῶ
δε τὴν δύναμιν. τέτοις συνῶρον ἐξῶν καὶ τῶ
κεφάλαια τῶ ὅσα περὶ ἐν οἱ τῶ ὀριγηνῶν
δόξα ῥῶν ἐδιδάχθησαν, δηλῶν τῶ τῶ
συμφωνίας ἀπῶν, ἀτὰρ ὅτι τῶ διαφωνίας
τὴν πολυχρῶν ἧ τέτων πῶρον. ἐν τέτοις ἐπῶ
πέμπτον κεφάλαιον τῶ βλασφημῶρον ἐπῶ
διὰ ἰδικῶν περὶ ὁπῶν τῶ καλεμῶν ἐπῶ
ρας, ἐχον ὡς. θεόδωρον ὁ ὁσῶρον ὁσῶρον
δόκησ, εἶπεν. εἰ νῶν οἱ δόσοι καὶ οἱ μαρῶρον
δαυματεγῶρον, καὶ ἐν τῶ ὁσῶρον τῶ ὀριγηνῶν
τῶ χριστῶ, ποῖα δόσοι τῶ ὁσῶρον αὐτοῖς ἐπῶ
νῶν ἐχθησαν αὐτοῖς καὶ διδύμε, καὶ εὐαγγελῶν, καὶ
θεόδωρον ἕτεροι πολλοὶ βλασφημῶρον ἐπῶ
σῶρον ἀπῶν τῶ περὶ τέτων ἐπῶρον ἐπῶρον. καὶ
τοῖν ταῦτων τὴν συνῶρον χερῶν πῶρον
μέσω διασῶρον, ἐπῶρον μὴ ἐπῶρον
ιωάννης ἧ τῶ ἰρῶν τῶ κῶν ἀνιπεπόλεως ἐπῶ-
κλήσιας ἀνιπεπόλεως, ὅτι τῶ σῶρον. καὶ
μῶ ἧ ἀπῶρον ἐν τῶ κῶν κῶν κῶν τῶ ἀπῶρον
χῶρον.

A

Κεφ. λθ'.

CAP. XXXIX.

Quomodo Justinianus à recta fide desciscens, corpus Domini incorruptibile assernit.

Οἱ ἑστανὸς τῶν ῥθῆς δόξῃς περὶ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ κυρίῳ τῷ Σωματικῶς ἔσται.

Τῆνικαὶτα οἱ ἑστανὸς τῆς ῥθῆς λεωφόρου τῶν δογματῶν ἐκτραπείς, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῖς δόξοις τε καὶ τοῖς πατέρασιν ἀτραπὸν βαδίσας, ἀκάνθους καὶ τριβόλους ἀπέπιπικεν. ὧν καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐμπήσσει βεληθεῖς, τὸ σκοπεῖ δὴμαρτε, ἔκχει τὴν βασιλικὴν ὁδὸν ἀρρήτοις θρησκόις κἀσφαλισαμένῃ, ὡς ἀνὴρ φονδύται ἐπὶς πηθήσασιν ὡς τοῖς κελυμένῳ καὶ φερίμῳ ὡσμήνῳ, τῆς ἀρετῆς πηρῶσας τὴν ἀρετῆσιν. τὴν μὲν ἐν πρῶτῳ ῥώμῃ μετὰ Βιγίλιον, ἰωάννην ἔκκατελίνα Ἐπισκοπὴν ἔσται, τὴν δὲ νέαν, ἰωάννην ἔκκατὸν σιρήμιον, καὶ τὴν ἀλεξανδρέων, δόσπλαγίς, τὴν θεοπολιτῶν ἀνασασίς μετὰ δομνιον Ἐπισκοπὴν ἔσται, καὶ τὴν ἱεροσολύμων μακαρίς, αὐτῆς δόσδοθῆν ἔσται οἱ κείῳ θρόνῳ. ἐπὶ ὡσμήνῳ καὶ δίδυμον καὶ διάγειον ἀναίεθεμάπικε, μετὰ τὴν δόσος κατάρσειν, τὸ καλέμνον πρὸς ῥωμαίων ἰδιῶν γεράφι, ἐν ᾧ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ σῶμα τῷ κυρίῳ κελήκε, καὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἀδιαλεθῶν παθῶν ἀνεπέδεικτον, ἔσται λέγων τὸν κύριον πρὸς τὸ πάθος φαγεῖν, ὡσπερ μετὰ τὴν ἀνάσασιν ἔφαγε, μηδεμίαν ῥεσπὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἔσται αὐτῆς τῆς ἐν μήτρα διαπλάσεως, μὴ δὲ ἐν τοῖς ἑκατοῖς καὶ φυσικῶς πάθεσι, μὴ δὲ μετὰ τὴν ἀνάσασιν τῷ παναγίῳ σῶματι αὐτῆς δεξαμένῃ οἱς συνανῆν τῆς ἑκασαχῆ ἱερέας κατὴν ἀκαζῆ. πάντες μὲν ἐν ἐς ἀνάσασιν τὸν ἀντιοχείας Ἐπισκοπον καραδοκεῖν εἰπόντες, τὴν πρῶτὴν πῆραν ἀπεκρῆσαντο.

EODEM tempore Justinianus à recta Catholicorum dogmatum via defleclens, & tramitem ingressus quē nec Apostoli nec Patres vestigiis suis triverant, in spinas ac tribulos delapsus est. Quibus cum Ecclesiam quoque replere voluisset, voti sui compos fieri nunquam potuit, cum Dominus regiam viam firmissimis septis muniisset, ne sicarii ac latrones in eam insilire possent, tanquam pariete inclinato & maceria depulsa. Atque hoc modo impletum est id quod prædictum fuerat à Propheta. Joanne igitur qui & Cætilinus dictus est, post mortem Vigilii Episcopatum Romanæ urbis administrante; Constantinopolitanam autem Ecclesiam regente Joanne altero cui patria fuit Sirimis: & Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apollinare, Antiochenæ verò post Dominum præfidente Anastasio. Macario denique Hierosolymitanæ Ecclesiæ sacerdotium possidente, atque in pristinam sedem restituto, cum post depositionem Eustochii, Origenem, Didymum atque Evagrium sub Anathemate damnasset: Justinianus scripsit id quod Romani Edictum vocant. In quo corpus Domini incorruptibile appellat, & naturalium atque inculpabilium affectionum capax fuisse negat: Dominum ante Passionem eodem modo comedisse dicens quo post Passionem comedit, cum sacrosanctum ejus Corpus jam inde ex quo in utero formatum est, nullam conversionem aut mutationem nec in voluntariis & naturalibus perpeffionibus, nec post resurrectionem acceperit. Porro Justinianus omnes ubique Episcopos per vim cogere instituit, ut huic opinioni assentirentur. Sed cum universi sententiam Anastasii Antiochenis Episcopi expectare se respondissent, primum Imperatoris impetum declinarunt.

Κεφ. μ'.

CAP. XL.

Περὶ ἀνάσασιν ἀρχιεπισκοπῆς ἀντιοχείας.

De Anastasio Archiepiscopo Antiochia.

Ἡ δὲ ἀνάσασιν, τὰ μὲν θεῖα ἐς τὰ μάρις ἀλόγιος ἀκριβῆς ἔσται τῶν ῥεσπῶν καὶ τὴν

PORRO iste Anastasius, vir fuit tum in divinis litteris admodum eruditus, tum in moribus & in vivendi ratione ac-

curatissimus: adeo ut res etiam levissimas observaret, nec à constantia & firmitate unquam defleceret, ne dum in magni momenti rebus & quæ ad Deum spectarent. Mores autem suos ita temperaverat, ut neque adeundi & alloquendi ipsum facilitas expositum illum redderet iis quibus minime oportebat: Nec severitas & inclementia inaccessibilem eum præstaret juri atque rationi. Et in seriis quidem colloquiis, aures ei patentes & lingua profluens erat: & quæstiones propositas prudenter & argute dissolvebat. In sermonibus autem ineptis ac superfluis, aures quidem penitus oclusas habebat, linguam vero quasi freno quodam comprimebat: ita ut orationem ratio metiretur, & silentium omni oratione præstantius esset. Hunc igitur, tanquam inexpugnabilem murum, omni machinarum genere oppugnare adortus est Justinianus: id scilicet secum ipse cogitans, se si hoc propugnaculum subruisset, urbem posthæc nullo negotio capturum esse, & rectæ fidei doctrinam in servitutem redacturum: denique oves Christi captivas abducturum esse. Anastasius verò divina quadam animi celsitudine, adeo supra Imperatorem se se extulit, quippe qui fundatus esset supra firmam petram: ut missa ad Justinianum relatione, palàm ei contradixerit, & manifestissimè simulac disertissime in eadè relatione ei demonstraverit, corpus Domini in perpeffionibus naturalibus & quæ in reprehensionem non cadunt, corruptioni obnoxium fuisse, atque ita divinos Apostolos & sanctos Patres sensisse, ac posteris tradidisse. Eadem quoque rescripsit ad Monachos primæ ac secundæ Syriæ, qui ipsum consuluerant: cunctorum animos confirmans, & ad subeundum certamen præparans, & quotidie in Ecclesia recitans verba illa ab electionis vase prolata: si quis vobis evangelizaverit præter id quod accepistis, quamvis Angelus ex cælo fuerit, anathema sit. Quæ cum universi animo perpenderent, paucis exceptis, exemplum ejus secuti sunt. Scripta est etiam ab eodem Anastasio oratio ad Antiochenos, qua illis vale dicebat, cum accepisset Justinianum velle ipsum in exilium mittere. Quam quidem orationem meritò quis admiraretur, tum ob verborum elegantiam, tum ob copiam sententiarum, tum denique ob frequentia sacra Scripturæ

διαλέων ὡς καὶ τοῖς λίαν ἡλιόσις ἴππων
πειν, καὶ μηδ' αὐτὸς δὲ σαθεὶς καὶ βέλων
παρεξίεναι, μήπ' γε ἢ τῶν καιριῶν καὶ
αὐτὸ τὸ θεῖον ἀναφερομένων ἔτω τὸ ἴδιον
ἐπέκρατο, ὡς μηδ' ἐπὶ δὲ προσόδοι τε καὶ
δυσχεύκτω, δὲ πῶθεν τοῖς μὴ κατὰ
σιν εἶναι, μηδ' ἐπὶ αὐσηρῶν τε καὶ ἀφροῶν
δυσπρόσιτον εἰς τὰ θεῖα καθεστάναι. ὅ
μὴν ἐν τοῖς περὶ αἰῶνι, ἔτοιμ' ὡς τὰ
τα, καὶ τὴν γλῶσσαν ἔνδον, ἐν δὲ βόλων τὰς
σεις διαλύων. ἐν ἢ τοῖς παρέργοις, τὰ
μὴν ὅσα τέλειον ἀποκλείσει τὴν ἢ γλῶσσαν
Β χαλινὸς ἐπέχεν, ὡς καὶ τὸν λόγον, ἵνα
γὰρ ῥυθμίζεσθαι, καὶ τὴν σιωπὴν κρείττα
λόγῳ καθεστάναι. τὰ τῶ ὡσπερ τινὶ
σαλώτῳ πύργῳ ὁ ἰεσμανὸς προσέειπεν
παυλοῦς μηχανὰς ἴππης ἡσας, ἐνωῶν
εἰ τὸν καλοῦσαι, πόν' ἔδειξεν ἰεσ
ἴππων τὴν πόλιν ἐλεῖν, ἀνδραποδοῦσαι
τὰ ὄρθα τῶν δογμάτων, καὶ αἰχμαλω
τα λαβεῖν τὰ πρὸ βάλαι τὰ χεῖρ' ὁ δὲ
εἰς τοσούτον ὑπερήρησεν τῶ θεῖῳ φρονημα
τι, ἴππ' τὴν ἀρρηκτὸν γὰρ πέτρῳ ἐστὶν
C τῆς πίστεως ὡς καὶ ἰεσμανῶ ἀναφανδῶ
ἀντικεῖν οἰκείας μινύσεις, καὶ ἀπο
δείξει μάλ' αὐτῶς καὶ λογίως οἰ
τῆς, ὡς φθαρτὸν τὸ σῶμα ἔχει
ἐν τοῖς φυσικοῖς καὶ ἀδιαλεπτοῖς πάθεσι,
οἱ τε θεοπέσιοι διόδοιοι, οἱ τε θεοφῶροι
ἠδ' ἐσάν τε καὶ παρέδ' οὐσαν πατέρες. ταῦτα
ἢ καὶ πρὸς τὸ μοναδικὸν πρώτης τε καὶ δευ
τέρας συείας πυθόμενον, ἀπεκείνατο, πα
των ὑποσηλίζων τὰς γνώμας, ἔπειτα
τὸν ἀγῶνα ἐπαλείφων, ἴππ' τε τῆς ἐκ
D κλησίας ὡσημέραι ἀναγνώσκων τὸ ἔσκει
ες τῆς ἐκλογῆς εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγε
ζεται περὶ ὃ παρελάβετε, καὶ ἀγγε
λ' ὁ δὲ ἔραν ἢ, ἀνάθεμα ἐστὶ ὡς
ἀπιδόντες ἅπαντες τὰ σαβηπλήσια μὲ
χεις εὐαριθμῶν ἐξήλωσαν. γέγραπται
δ' ἐν αὐτῶ καὶ σωτακτικῶν περὶ τῶν
ἀντιοχείας λόγῳ, πυθόμενον τὸν ἰεσ
μανὸν ἐδέλεον αὐτὸν ἐξοσεακίσει. οὐ ἐστὶ
δικαίως ἀγαθῶ, τῆς τε καλλιπέρας, τὸ
τε ῥε τῶ νοημάτων, τῆς τε εὐπορείας τῶν
ἱερῶν

ἱερῶν ῥήσεων, καὶ τὸ πρὸς φορὸν τῆς ἰσο-
εἰας.

testimonia, & ob historiam suis locis
apte accommodatam.

Κεφ. μα΄.

Περί τῆς βασιτεῦς ἰουστιανῆς.

CAP. XLI.

De obitu Justiniani.

Ἀλλὰ τὸ θεῶν κρείττον τι πρὸς βλεψα-
μένεσσι ἡμῶν, ὁ λόγος οὐκ ἐδημο-
σιώθη· ὁ γὰρ ἰουστιανὸς τὴν ἀναστασίαν καὶ
τῶν ἀμφὶ αὐτὸν ἱερῶν τὴν ἐξορίαν ἰσα-
γορεύων, ἀσχετῶς πρῶτα τὸν τῆδε καλέ-
σεν βίον, βασιλεύσας τὰ πάντα ὀκτώ
καὶ τεσσαράκοντα ἔτη, πρὸς μιστὶ ὀκτώ.

VERUM oratio illa haudquaquam
publicata est, eò quòd Deus no-
bis prospiciens, res nostras in melius
commutavit. Etenim Justinianus, dum
adversus Anastasium & sacerdotes qui
cum illo erant, deportationis senten-
tiam dictaret, invisibili plaga ictus ex
hac luce migravit, cum imperasset in
universum annos octo ac triginta, &
mensès octo.

Τέλος τῆς δ' τόμου τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἰσοεἰας εὐαγγεῖου.

Finis Libri quarti Ecclesiasticae histo-
riae Euvagrii.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΜΠΤΩ ΤΟΜΩ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοεἰας εὐαγγεῖου (Χολασικῆ).

- α΄. Περί τῆς ἰουστίνου ἀναρρήσεως καὶ τῆς τρέψεως αὐτοῦ.
- β΄. Περί τῆς ἀναρρήσεως ἰουστίνου καὶ ἀνεψιῶν αὐτοῦ.
- γ΄. Περί τῆς ἀλιθελείας ἀδελφῶν καὶ ἀιδελείας.
- δ΄. Περί τῆς προγράμματος τῆς πίστεως ἡμῶν, ὅπερ ἰουστίνος τοῖς ἀπανταχῶς
χριστιανοῖς ἐγράψεν.
- ε΄. Περί τῆς ἐκβολῆς ἀναστασίας ἐπισκόπου θεσπόμεως.
- ς΄. Ὡς μὲν ἀναστάσιον γρηγόριος ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ περὶ τῆς τρέψεως αὐτοῦ.
- ζ΄. Ὡς ὁ λεγόμενος δαμιανός, πύρσαι τοῖς χριστιανοῖς προσεχώρησαν, διόπερ
ὁ πρὸς πύρσαι ἀνεβράγη πόλεμος.
- η΄. Περί μαρκιανῆς στρατηγῆς καὶ τῆς πολιορκίας νισίβιδος.
- θ΄. Ὡς ὁ χοσρόης ἀδδαρμάνην στρατηγὸν καὶ ῥωμαίων ἐξαποσείλας, πολλὰ
κακὰ τέτοις διατέλλει, πρὸς νισίβιν αὐτὸς ἀπέληθεν.
- ι΄. Περί τῆς ἀλώσεως ἀπαμείας καὶ τῆς δάρας.
- ια΄. Ὡς ὁ βασιλεὺς ἰουστίνος φρενιτίδι νόσῳ ἐάλω. τίθειτο δὲ τὴν φρονιτίδα
τῶν ὄλων ἀνεδέξατο.
- ιβ΄. Ὡς τρεῖς ἀπὸ διαπρεσβυτέρων πρὸς χοσρόην, τὰ τῶν ῥωμαίων ἐπινώρη-
σεν πρὸς ἀγάμαλα.
- ιγ΄. Περί τῆς εἰς τὴν βασιλείαν ἀναρρήσεως τιβερίου, καὶ τῆς ἡθῆς αὐτοῦ.
- ιδ΄. Ὡς ὁ βασιλεὺς τιβερίος στρατὸν πολὺ ἀγέειρας καὶ χοσρόη, καὶ στρατηγὸν ἰουστι-
νιανὸν ἐξαποσείλας, τῶν ἐν τῷ ῥωμαίων γῆς ἀπέλασεν.
- ιε΄. Ὅτι χοσρόης δουλοπύρσαι διὰ τὴν ἡττῆν ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ ὀρμίσ-
δας τῆς τῶν πρῶτων δαρχῆς ἀνιέλαιετο.
- ισ΄. Τίνας ἐπίσκοποι τὸ τῆνικαῦτα τῶν μεγάλων ἦσαν παρσιτικῶν.
- ις΄. Περί τῆς γεγονόσης ἐπὶ τιβερίῳ ἐν ἀντιοχείᾳ σεισμῆ.

Ggg